

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

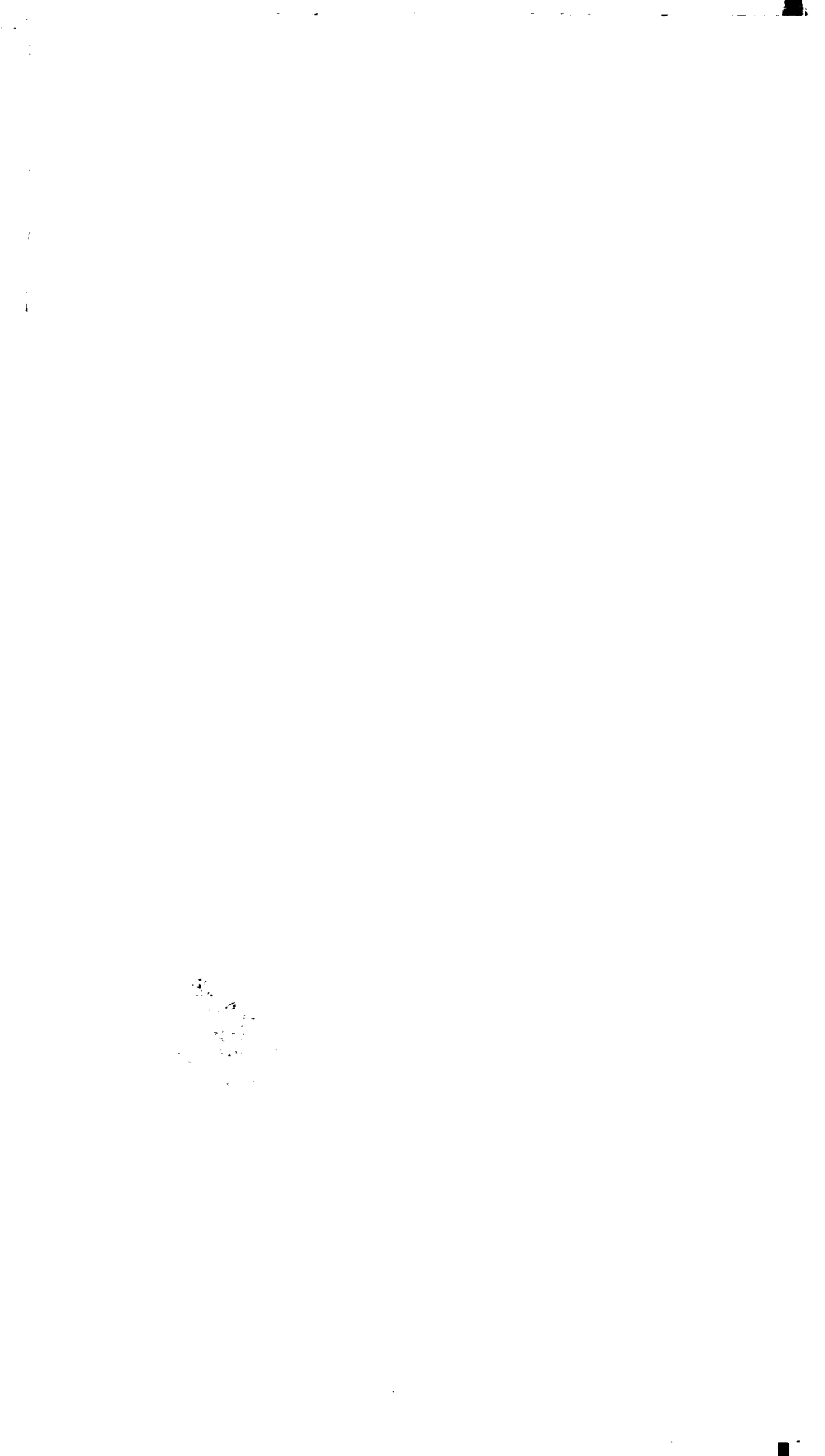

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Bibliothèque nationale de France

DIALOGUES
DES MORTS
DE LUCIEN.

DIALOGUES DES MORTS DE LUCIEN,

ACCOMPAGNÉS de Notes Élémentaires et
Grammaticales, et des Variantes de trois
Manuscrits de Lucien.

TROISIÈME ÉDITION REVUE ET ENRICHIE D'UN INDEX.

PAR J.-B. GAIL,

*Membre de l'Institut, Lecteur et Professeur Impérial,
Chevalier de l'Ordre de Saint-Wladimir de Russie,
de la Société Royale de Gottingue, etc.*

18e. VOL. DE LA COLLECTION *in-12*.

A PARIS,

Chez AUGUSTE DELALAIN, Imprimeur-Libraire,
rue des Mathurins-Saint-Jacques, N°. 5.

~~~~~
1811.

DICTIONARY

OF THE

ENGLISH LANGUAGE

AND OF THE

SYNONYMS OF THE

ENGLISH LANGUAGE

AND OF THE

SYNONYMS OF THE

ENGLISH LANGUAGE

AND OF THE

SYNONYMS OF THE

ENGLISH LANGUAGE

AND OF THE

SYNONYMS OF THE

ENGLISH LANGUAGE

AND OF THE

SYNONYMS OF THE

ENGLISH LANGUAGE

AND OF THE

SYNONYMS OF THE

ENGLISH LANGUAGE

AND OF THE

SYNONYMS OF THE

ENGLISH LANGUAGE

AND OF THE

SYNONYMS OF THE

ENGLISH LANGUAGE

P R É F A C E (1).

Tout le monde connoît le mérite de Lucien (2) : l'heureux mélange qu'il fait dans ses écrits , du sel Attique et de l'urbanité Romaine , les graces et l'harmonie de son style , son adresse à manier la fine plaisanterie , fixent avec raison notre admiration , et lui assurent toujours une place distinguée parmi les plus agréables auteurs de l'antiquité. La gaîté brille dans toutes ses productions. Les Dialogues , sur-tout , que j'ai traduits , et dont le titre semble annoncer le sujet le plus triste , nous présentent un philosophe enjoué jusqu'au milieu des tombeaux , et dans la compagnie des morts.

---

(1) Peu de lecteurs lisent les préfaces en entier. Je crois donc devoir avertir ceux d'entre eux qui desirent qu'on leur abrège le travail , qu'à la fin de cette préface , ils trouveront l'explication de signes abrégatifs , et l'exposé des changemens considérables faits dans cet ouvrage.

(2) On sait que Lucien naquit , de parens pauvres , à Samosate , aujourd'hui Sémisat , ville située dans l'ancienne Syrie ; mais l'époque de sa naissance et celle de sa mort sont également incertaines. On conjecture qu'il a vécu sous le règne de Trajan (Voyez Suidas) , d'Antonin le Pieux , de Marc-Aurèle , et peut-être sous celui de Commode , c'est-à-dire , après la vingtième année du second siècle de l'Ère chrétienne , ou environ , jusqu'à l'an 200 de Jésus-Christ , et que par conséquent il mourut dans un âge très-avancé. Voyez ce qu'en disent MM. Massieu et Belin.

Lucien descend aux enfers, non pour y pleurer, mais pour instruire; pour dire la vérité, qui ne fait entendre librement sa voix que dans ce séjour. Ici, il fait paroître sur la scène des rois lâches et efféminés, qui, placés autrefois sur le trône, n'entendoient sortir de la bouche de leurs vils courtisans, que le langage de l'adulation la plus servile. Sous le nom d'un philosophe cynique, il insulte à leur bassesse, il les humilie; et, les dépouillant de cette grandeur qui n'est que dans les titres, il les montre ce qu'ils sont. Là, c'est un homme avide qui soupire après l'héritage d'un vieillard opulent, et que la mort punit de son injuste avidité: plus loin, c'est un roi fameux par ses conquêtes, qui faisoit taire l'univers en sa présence, et qui sert de jouet à un philosophe. Je ne finirois pas si je voulois analyser sa morale; il suffira de dire que, sous un badinage vif et léger, il cache les leçons les plus sérieuses et les plus utiles, et que sa gaîté n'est qu'un artifice adroit pour faire mieux goûter une morale pure et sévère. Heureux! si, impitoyable censeur de tous les travers, il ne se fût pas quelquefois montré inconséquent, en sacrifiant tout à l'envie de faire rire; s'il n'eût confondu avec les plus vils sophistes, ceux même qu'il a loués ailleurs comme vrais philosophes; s'il n'eût pas mis dans la bouche d'Aristote et de Socrate, un langage insensé, qui ne fut jamais le leur (1). Mais c'est

---

(1) Voyez la Harpe, t. III, 2e partie, p. 360; et Dialog. des Morts, p. 46, et p. 93.

assez parler de Lucien : rendons compte de notre travail.

Convaincu par l'expérience des instituteurs publics, que les secours sont nécessaires aux jeunes gens qui commencent l'étude de la Langue Grecque, j'ai accompagné ces Dialogues de notes très-élémentaires. Dans les premiers, j'ai cru le plus grand détail nécessaire pour leur faciliter l'intelligence de tous les mots; et comme les secours doivent être ménagés, je me suis moins étendu dans les Dialogues suivans : il en est même que j'ai donnés sans notes grammaticales. J'ai eu soin d'insister sur la force des prépositions, et de faire sentir leurs différentes nuances, en les opposant au verbe simple. Ainsi, lorsqu'il est question du verbe *προαπειμι*, je commence par le verbe simple, et je dis : *απειμι je vais; απειμι je m'en vais, je pars de ce lieu; προαπειμι je m'en vais le premier: βαινω je marche, παραβαινω, je marche à côté de, je transgresse, je viole: λογιζομαι, je raisonne; παραλογιζομαι, je fais un faux raisonnement, je fais un paralogisme; parce que toutes les fois qu'on n'est que près, ou côté de la loi et de la raison, on est contre la loi et contre la raison: ακνω j'écoute, παρακνω, je fais semblant d'écouter: ainsi de tous les verbes composés. Ces observations sur les prépositions, qui font la richesse de la langue; sur les ellipses de prépositions, de noms et de verbes; sur les locutions parallèles et communes aux Langues Grecque et Française; sur les idiotismes étrangers aux Latins, et qui n'ont d'équivalent que dans notre langue, et particulièrement*

sur l'analogie dont je recommande l'étude dans mes livres élémentaires; toutes ces observations et d'autres non moins importantes, ont été mises à la portée des commençans.

Dans la première édition, me conformant aux principes de Clenard, j'épouvantois par l'appareil de treize conjugaisons; dans celle-ci, fidèle aux principes de ma nouvelle Grammaire Grecque, qui sont ceux de Valckenar, de Lennep, (1) Scheid, et autres grammairiens philosophes, je ne reconnois qu'une seule et unique conjugaison (2). Quant aux seconds aoristes et aux seconds futurs, (3) à l'existence desquels je ne crois point, je les ai conser-

(1) L'illustre M. Wyttenback, en rendant justice à Lennep, lui reproche cependant d'avoir quelquefois abusé de la doctrine des verbes primitifs dans ses *Miscellanea* (2e. cah. de sa polym. an 1811.)

(2) L'infinitif des verbes Français se termine en *er*, *ir*, *oir*, ou comme *aimer*, *punir*, *devoir*, *lire*, etc. Le Latin a des infinitifs en *are*, *ere*, *ere*, *ire*; admettez donc différentes conjugaisons en Latin et en Français. Mais en Grec, l'infinitif ayant une seule et même terminaison pour tous, les principes de formations des temps de l'actif, du passif, du moyen, étant applicables à tous les verbes sans exception, (Voyez et mon Tableau de la Conjugaison, et sur tout l'article *formations*, p. 82, 3e édition de ma Grammaire Grecque), comment au lieu d'une conjugaison, en admettre treize. N'est-ce pas multiplier les êtres sans nécessité, et créer gratuitement des difficultés?

(3) Les écoles d'Allemagne admettent une Grammaire qui le rejette. L'auteur de cette Grammaire, M. J. Georges Trendelenburg déclare, p. 32 de sa préface, qu'il ne reconnoît point de seconds aoristes; p. 88, appelle le 2e futur, soi-disant second futur, et

vés (1) à l'invitation de plusieurs instituteurs, qui les réclament comme un moyen utile de comparaison ; mais, en même temps, j'avertis qu'il n'existe ni second futur, ni 2.e aor., ni paulopostfutur (2) ; que les trois futurs passifs ont tous trois la même signification, et qu'on doit voir en eux un seul et même temps, représenté sous trois formes adoptées, afin de varier le style (Gram. Gr. 5e édit. p. 41) ; que les seconds aoristes sont des imparfaits de verbes primitifs ; que ces verbes primitifs ne se trouvent que dans les écrivains qui aiment à parer leur style d'un vernis d'antiquité ; et, avant eux, dans les poètes

35, juge la doctrine que nous adoptons dans notre Grammaire Grecque, comme singulièrement propre à faciliter l'étude de la langue.

(1) J'ai laissé jusqu'à des principes que je crois inexacts, mais de l'inexactitude desquels je préviens. Par exemple, au lieu de dire que *ιασα* vient de *ιαω*, et que l'on a inséré *ι*, parce que la pénultième du 2 aor. est ordinairement longue, j'aurois mieux aimé dire avec M. Belin, que *ιασα* vient de *ιαω*. Au lieu de dire que *πλειω* (Voy. 1, 3, 4.) est comparatif de *πολυς*, que *λῶϊων* est comparatif de *αγαθος*, j'aurois mieux aimé former l'un de *πλειος* *plein*, et l'autre de *λῶϊα* *butin* ; en sorte que *λῶϊων* signifieroit litt. *plus facile à prendre*. Au reste, sur ce dernier mot, je n'offre qu'une conjecture. Suivant Lennep, *λῶϊων* dérive de *volo* et signifie *quem magis volumus, qui voluntate nostra magis expetitur*.

(2) Des savants ont dit avant moi, qu'il n'existoit ni second futur, ni second aoriste. Mais je ne vois pas qu'ils aient prouvé par des exemples l'excellence de leur doctrine : je me suis efforcé de suppléer à leur silence sur ce point, dans ma *Clef d'Homère*. Voyez en les *Prolégomènes*, 1re partie.

anciens , dans Eschyle , Sophocle , Euripide , Aristophane , Homère , fidèles dépositaires des mots primitifs.

L'étude et la connoissance des mots primitifs me semble de toute nécessité. Les primitifs une fois connus , on verra facilement que *πῶσω bibam* , *πέπωκα bibi* , viennent de *πῶω* et non de *πίνω* , *bibo* ; *εἶτεκον* de *τεκῶ* , et non de *τικτῶ* , *pario* ; *οἶσω* de *οἶω* , et non de *φέρω* , *fero* ; *σκευάσω* de *σκευάω* , et non de *σκευάζω* , *paro* ; *τυπτήσω* , de *τυπτεω* , etc.

Mais , dira-t-on , ces temps primitifs ont-ils jamais existé ? où les trouvez-vous (1) ? Où ? dans les écrivains anciens. Par exemple , lorsque vous prétendez que le parfait moyen de *πέφορα* vient de *φερω* , par ce principe de Port-Royal , Clénard , etc. , etc. , que les dissyllabes ayant ε à la pénultième , changent au parfait moyen ε en ο , je vous répondrai que *πέφορα* n'est jamais venu de *φερω* , mais qu'il se forme régulièrement de *φορω* ; et si vous avez des doutes sur l'existence de *φορω* , je vous citerai l'infinitif présent *φορεῖν* , de Sophocle (*Œdipe Tyran* , v. 1320) ; *φορεῖν* , de Xénophon (*Anabase* , v. 3 , 26) ; l'imparfait *εφορεῖ* de *φορεω* , (Xénoph. *Anab.* I , 9 , 29) ; *φορευτες* et *διαφορευμενης* de Thucyd. VI , 91 , 18 ; et je vous ajouterai que l'on dit non seulement *φορεω* , mais de plus *φορημί* , témoin le *φορηναί* d'Homère II. X , 270. (Se-

---

(1) Ce n'est pas une objection que je crée pour avoir le plaisir d'y répondre. Elle m'a été faite par plusieurs instituteurs très-instruits , mais ayant des doutes. — Dans la 1re partie , dial. 2 , n. 17 , pour

lon quelques savants, tous les verbes sont susceptibles de la forme en ω ; et de celle en $\mu\iota$).

Ces trois derniers $\epsilon\phi\omicron\rho\epsilon\iota$, $\phi\omicron\rho\epsilon\upsilon\omicron\tau\epsilon\varsigma$, $\delta\iota\alpha\phi\omicron\rho\epsilon\mu\epsilon\nu\eta\varsigma$, prouvent que l'on a dit non-seulement $\phi\omicron\rho\omega$, mais de plus $\phi\omicron\rho\epsilon\omega$; ainsi , $\tau\upsilon\pi\omega$, *verbero* , et $\tau\upsilon\pi\epsilon\omega$; $\phi\iota\lambda\omega$, *amo* , et $\phi\iota\lambda\epsilon\omega$; $\pi\alpha\iota\omega$, *percutio* , et $\pi\alpha\iota\epsilon\omega$; et si l'on demande un exemple de ce dernier , nous citerons Aristophane , qui donne au futur , non $\pi\alpha\iota\sigma\omega$ de $\pi\alpha\iota\omega$, mais $\pi\alpha\iota\eta\sigma\omega$ de $\pi\alpha\iota\epsilon\omega$ (v. Nuées d'Aristoph. v. 1126 édit. de Brunck).

Lorsque l'autorité des anciens écrivains , dont nous ne possédons pas même la centième partie , nous manquera , nous recourrons à l'analogie. Le fil de l'analogie en main , nous dirons que $\tau\upsilon\psi\omega$ vient de $\tau\upsilon\pi\omega$ et non de $\tau\upsilon\pi\tau\omega$; $\acute{\alpha}\psi\omega$, *accendam* , de $\acute{\alpha}\pi\omega$ et non de $\acute{\alpha}\pi\tau\omega$; $\pi\omega\sigma\omega$, *bibam* , de $\pi\omega\omega$, et non de $\pi\iota\upsilon\omega$. Eh ! qui peut douter de l'existence de $\pi\omega\omega$, lorsqu'il trouve dans la langue $\pi\omicron\mu\alpha$, $\tau\omicron\varsigma$, $\tau\omicron$, *potus* , formé du parf. pass. $\pi\epsilon\tau\omega\mu\alpha\iota$; $\pi\omicron\sigma\iota\varsigma$, $\epsilon\omicron\varsigma$ η , *potus* ; $\pi\omicron\tau\eta\rho$, $\eta\rho\omicron\varsigma$, ϵ , *potulum*.

Le fil de l'analogie en main , nous dirons : $\pi\epsilon\pi\rho\alpha\gamma\alpha$ et $\pi\epsilon\pi\rho\alpha\gamma\omega\varsigma$ viennent probablement de $\pi\rho\alpha\gamma\omega$, *inus* , et non de $\pi\rho\alpha\sigma\sigma\omega$, $\pi\rho\alpha\tau\tau\omega$; et si l'on nous demande des autorités , nous citerons le $\kappa\alpha\kappa\omicron\pi\rho\alpha\gamma\epsilon\upsilon\tau\epsilon\varsigma$ de Thucydide , II , 43 , 6 ; et le $\epsilon\upsilon\pi\rho\alpha\gamma\epsilon\sigma\alpha\nu$ du même Thucydide , II , 60 , 2 , mots employés par d'autres que Thucydide ,

---

me conformer à la doctrine reçue , je donne $\epsilon\iota\kappa\alpha\sigma\iota$ comme venant d' $\epsilon\iota\kappa\omega$. Mais si $\pi\epsilon\phi\omicron\rho\alpha$ vient de $\phi\omicron\rho\omega$ et non de $\phi\epsilon\rho\omega$, $\epsilon\iota\kappa\alpha$ doit de même , par analogie , venir de $\epsilon\iota\kappa\omega$ et non de $\epsilon\iota\kappa\omega$; et c'est aussi l'opinion du sagace M. Belin.

et qui annoncent qu'on a dit *πραγω* aussi bien que *πρασσω* et *πραττω*. *ετεκον* vient de *τεκω*, et non de *τικτω*; *σκευασω* de *σκευαω*, et non de *σκευαζω*. Je dis de *σκευαω*, et non de *σκευαζω*, parce que la lettre ζ ne se trouve point dans les primitifs. La connoissance de ce principe est plus importante qu'on ne se l'imagine. Celui qui s'en pénétrera ne sera plus embarrassé pour les futurs de *ελπιζω*, *κομιζω*, *σκευαζω*, *σπανιζω*, *φραζω*, *ψηφιζω* et autres. En supprimant le ζ, et mettant σ, lettre caractéristique du futur, devant ω des primitifs inusités *ελπιω*, *κομιω*, *σπανιω*, *φραω*, *ψηφιω*, etc., il trouvera sur-le-champ *ελπισω*, *κομισω*, *νομισω*, *πλασω*, *φρασω*, *ψηφισω*. (Gram. Gr. 5e édit., p. 64, sur les verbes en ζω, dont plusieurs doriquement ont le futur en ξω, au lieu de l'avoir en σω).

Ces remarques démontrent la nécessité d'un tableau des verbes primitifs, rares ou tombés en désuétude : nous l'avons donné. Il se trouve dans notre *Clef d'Homère*, sous le titre de *Tabula Anomalorum*. Ce tableau ne répond pas à tout, me dira-t-on. Cela peut-être : entre deux systèmes dont l'un résout une foule de difficultés, et dont l'autre ne nous offre que des difficultés, et fait le désespoir des commençans, le choix peut-il être douteux ? Donnons donc la préférence à notre système, qui est celui d'Hemsterhuis, Valckenar, et autres grands hellénistes.

Il la mériterait, quand il ne seroit qu'une hypothèse servant à applanir des difficultés. Mais comment lui contester sa prééminence, lorsque des formes inu-

sitées, citées par M. Bast, et autres érudits ; lorsque des formes rares que je rencontre dans mes variantes de Thucydide et de Xénophon, prouvent que Valckenar et ses successeurs étoient, non des critiques à hypothèses, mais des grammairiens philosophes, remontant avec succès à l'origine du langage.

Des fautes, même graves, déparoisent la première édition, publiée à ma sortie du collège ; je les corrige dans celle-ci. J'avois omis quantité de mots dont j'ignorois la valeur et le sens, tels que *επειδαν*, *ύηραν*, *δηθεν*, et beaucoup d'autres ; je me suis empressé de suppléer à toutes ces omissions.

J'ai pris pour base de mon texte, l'excellente édition de J. Frédéric Reitzius, en profitant plus d'une fois, et des notes, et des précieuses variantes publiées par M. Belin (1), et même mettant quelquefois à contribution l'exemplaire original et manuscrit des Variantes. M. Bast, qui en est le possesseur, me l'a communiqué avec sa bienveillance ordinaire. J'invite les jeunes instituteurs qui voudront connoître à fond Lucien, à se procurer le Lucien de M. Massieu ; mais sur-tout le Lucien de M. Belin, si riche de variantes

---

(1) Dans mes notes, j'attribue à M. Belin l'explication de plusieurs passages difficiles, tels que *παντοιος εγενετο* 1, 5, 2 ; *άπαντα καταδραμον* 2, 3, 4 ; *ύπαρχος* *ibid.* etc. En jetant tout récemment les yeux sur ma première édition, bien antérieure à la sienne, puisqu'elle date presque de ma sortie du collège, je me suis apperçu avec plaisir que je m'étois rencontré avec ce savant. Dans l'interprétation des variantes, je ne partage pas toujours son opinion ; c'est lui-même que je prends pour juge de mes observations.

et de notes; et le Lucien de Reitzius, si précieux pour les notes des Hémsterhuis et autres vrais philologues.

INDEX des différences qui existent entre le texte de Reitzius et le nôtre. La première des deux leçons indiquée est celle de Reitzius, la lettre R l'indique. La deuxième est la nôtre.

I, 1, 4. *επειδαν οιμωζομεν και ξενομεν*, R; *επειδαν οιμωζομεν και ξενωμεν*. Voy. dans les notes, la raison de cette différence.

I, 2, 2. *ωρισθαι* R; *ορισαι*. — I, 2, 5, *δυο οβολω* R; *δυο οβολοιν*. — I, 2, 15. *αναπλεω*, sans *ι* souscrit. R; *αναπλεω*. — I, 3, 9. Dans la première édition, à l'exemple de Vauvilliers, je donnois *πολλα δε κεινος*: mais ni l'édition de Reitzius, ni celle de Bourdelot, ni les Mss. ne donnant ce *δε*, je l'ai supprimé dans cette édition. — I, 4, 4. *υπισχνημενος* R; *υπισχνημενον*. — I, 8, 4. p. 66, l. 18. *ετε οιμαι συ* R; *ετε, οιμαι, συ*.

II, 1, p. 71, l. 10 et 11. *ως επι τα δεξια* R; à l'exemple de Vauvilliers, j'ai supprimé cet *ως*; et j'ai eu tort.

II, 3, 15 p. 85, l. 8. *Παρσια* R; *Πρυσια*. — Ibid. l. 10. avant *ως γαρ δη*, Reitzius met un point en haut. Le membre suivant portant encore un point en haut, j'ai cru plus net de commencer une nouvelle phrase à *ως γαρ δη* 11, 4, 15, P. p. 94, l. 19. Reitzius met une virgule après *φυσται*, j'ai jugé plus naturel de mettre un point.

II, 5, 3. p. 99, l. 19. *θρακας* sans *ι* souscrit, R;

θρακας. — II, 6, 8. *ει δε μη*. Dans Reitz. *ει δε μη* est précédé d'un point en haut, ce qui, dans une phrase courte, donne trois points en haut. Je commence une nouvelle phrase à *ει δε μη*. — II, 7, 6. *περι αυτε*. R. et Bourdelot: avec M. Belin, et les mss., je lis *περι αυτε*.

II, 6, 4. p. 106, l. 16, avant *μετα νεκρων δε ομοτι-ρια*, Reitzius et Bourdelot donnent un point en haut. Si, comme je le crois, *δε* répond au *μεν* qui précède, le point en haut est fautif, et la virgule meilleure.

II, 9, 4. p. 118, l. 4. *μεταβολην γε* R; *μετ. σε*.

II, 10, 20. p. 120, l. 8 et 9. *ο πυθαγορας εσι*; R. Au lieu du point interrogant que je crois fautif, je mets seulement le point en bas.

II, 11, p. 126, lig. 2. *δρας* avec esprit doux, R. — II, 11, p. 127, l. 2. *ετεροπομην εν αυτοις* R; *ετ. επ' αυτοις*, d'après les Mss. — II, 11, p. 127, l. 13. *και εδηλε ωχρος* R; *και εδηλε δε ωχρος*, d'après les Mss. — II, 10, p. 130, l. 9 et 10. *αναβιωναι* R; *αναβιωναι*. — II, 12, p. 132, l. 16. *απαγγελε* R; *απαγγελλε*. — II, 13, p. 140, l. 21. *επηρκως*, et p. 142, l. 19. *επηρκεν*, Reitzius et Bourdelot; *επηρκως* et *επηρκεν* avec *ι* souscrit.

INDEX des principales abréviations.

Page 1. *Διαλογος* I. (2). Le chiffre renfermé en parenthèse, indique l'ordre et la série des Dialogues, d'après l'édition de J. F. Reitzius. Pag. 25, lig. 18, par exemple, vous lisez, I, 1, 2. Des trois premiers chiffres, le premier indique la partie de l'ouvrage

où se trouve le mot expliqué ; le second , le Dialogue ; le troisième, le n° de la note. Ainsi , I , 1 , 2 , signifie Ire partie , Dialogue 1er , note 2e. Ainsi , p. 9 , lig. 27 , II , 2 , 3 (et non 11 , 3 , 3) , signifiera IIe partie , 2e Dialogue , note 3.

P. 13 : Il. 6 , 414 , signifie *Iliade* , livre VI , vers 414. Toutes les fois que je cite l'*Iliade* , c'est à ma Clef d'Homère que je renvoie ; elle contient des notes élémentaires sur mes extraits d'Homère , et une explication de tous les mots sans exception du 1er livre d'Homère.

P. 31 : Ésope III , 23 , 3 , indique le renvoi à mes Fables d'Ésope , ou introduction au Cours grec , avec version interlinéaire , et signifie Ésope , IIIe partie , fable 23 , note 3. Gr. Gr. Grammaire Grecque. Clav. indique encore *la Clef d'Homère*. Quand j'indique ma Gram. gr. , c'est de la 5e édit. qu'il s'agit.

D. p. de plus. — R. Racines Grecques. Pour éviter les longueurs , j'indique comme radical ce qui est regardé comme tel par Lancelot ; mais dans la plupart des notes placées au-dessous de chaque stance , je m'applique à faire connoître beaucoup de vraies racines. — Vig. ou Viger , désigne les Idiotismes de Viger , édition du célèbre M. Hermann. — Les ligatures devant être bannies des livres imprimés , ne pouvoient pas se montrer dans un livre élémentaire. Il en est pourtant deux que l'usage commande , α pour *ou* , et ς pour *ç* et τ . Remarquez bien le sigma final ς , qu'il ne faut pas confondre avec ς sigmata , dont la partie supérieure est plus allongée.

I N D E X.

*Cet index contient plusieurs observations
qui ne se trouvent pas dans le cours de
l'ouvrage.*

α et Α

ABSOLUS (cas). Accus. absolu, p. 143, l. 18. —
Nominatif absolu, expliqué par une scholie inédite, p. 146, l. 22, *sq.* — Accus. absolu, p. 149, l. 21.

Accusatifs pris adverb., p. 33, l. 20.

αν. πρέποι αν, p. 16, l. 21; αν λαβοις, p. 58, l. 19; αν ετεβνηκεις, p. 94, l. 9. — αν fautif, p. 134, l. 6.

ἄλλα, ἄλλὰ, p. 47, l. 7.

ανα et ανω, p. 89, l. 12.

ανδραποδον. Fausse étymologie que donnent à ce mot, et Lancelot et les lexicogr. p. 10, l. 1.

Aoriste. Différence de signif. entre le 1er aor. act. et le 2e. aor. ou imparf. des verbes en μι, p. 5, l. 11, *sq.*

Aoriste en α et non en σα, p. 47, l. 16. — Voy. επιατω, aor. impérat., p. 80, l. 22.

αποθανοιεν meilleur que *αποθανοι*, p. 114, l. 9.
αριστος. Voy. *superlatifs*.

Article (l') *ὁ, ἡ, το*, sert à désigner spécialement, p. 29, l. 20.

Attique (forme), *τοιςτον* pour *τοιςτο*, p. 150, l. 26.

β et B

β. La lettre β, dans plusieurs mss. a la forme υ.
 Belin (M.) respecte les textes : la collation des mss. de Lucien en est la preuve. — Rectifie l'arrêt de Minos, p. 84, l. 4. *sq.* — Justifie Homère, censuré par Lucien, p. 99, l. 10. — Voy. ses notes, p. 95, l. 10; p. 118, l. 22; p. 119, l. 13 et 26; p. 120, l. 4. *sq.*; et 7. — A tort, je crois, M. Belin adopte une élision, p. 133, l. 27; et *αν* fautif, p. 134, l. 6. — Ordre de mots approuvé par M. Belin, p. 137, l. 2 et 11. — M. Belin propose entre *φυγειν* et *φευγειν* une différence que je n'admettrois pas, p. 138, l. 19. — Restitue l'article omis, p. 140, l. 7. — Deux bonnes leçons, p. 149, l. 1 et 12. Voy. l'article *Variantes*.
 Je finis cet article de M. Belin, en invitant les jeunes instituteurs à consulter 1°. le Lucien de Reitzius; 2°. le Lucien de M. Belin de Ballu, savant recommandable, qu'on n'a pas assez apprécié. Je connois à M. Belin un tort, celui d'avoir, dans une circonstance, donné une épithète inconvenante à M. Schneider; mais ce tort mis à part, il a de beaux titres à la reconnaissance. Voy. préf., p. v, note 1; *ib.* p. vj, note 1.

δ et D

δε, mis non à la 2e, mais à la 4e place, p. 148, l. 10. *sq.*

δεδια, du prim. διω, usité δειδω, p. 48, l. 14.

δεον. Voy. absolu (acc.).

Désinences. *σομενε*, désinence de *εσομενε*. — Verbes en *ω*, sens de la désinence *ω*, p. 15, l. 13. — Verbes en *ιαω*, p. 15, l. 19. — Désinence latine (accus. *α*), empruntée au grec, p. 20, l. 25. — En *θεν*, *πορρω*, *loin*; *πορρωθεν*, *de loin*, p. 48, l. 5. — Désinence en *ν* ou *α*, à l'acc. de la 5e. décl., p. 69, l. 21. — Désinence en *ικος*, p. 148, l. 21. *sq.*

δη, *δηθεν*, p. 50, l. 20.

ε, η et E

ειωθει, p. 65, l. 2. Pour la formation de ce mot irrégulier, j'ai rappelé le principe (Port R. p. 212, l. avant-dernière, et p. 128) qui veut que dans les verbes de deux syllabes l'ε du présent se change en ο au parfait; ainsi *τρεπω*, *λεγω*, *νεμω*, *τεμω*, *φερω*, feront au p. moy. *τετροπα*, *λελογα*, *νενομα*, *τετομα*, *πεφορα*. Partant de ce principe, j'ai dit, d'après plusieurs savans, *εθω*, p. moy. *οθα*, puis *ωθα*, puis joignant l'augment syllabique ε à l'augment temporel, ω, *εωθα*; doublant l'augment ε, *εεωθα*; puis enfin par contraction d'εε en ει (1), *ειωθα*. Mais d'après les principes de savans distin-

(1) P. R., p. 128, l. 14. *sq.* procède autrement.

gués, j'aurois pu dire, que même λελογα, τετομα, πεφορα, viennent de λεγω, τομω, φορω; que de même aussi ειωθα vient de οθω et non de εθω. Port Royal, p. 214, procède ainsi : εθω prend son augment par ει, ειθα; mais ajoutant ω (pléonasme admis par Robertson et autres), en fait ειωθα (et ειωθειν). Cette petite notule sur ce mot difficile s'adresse aux jeunes instituteurs, que je mets à portée de juger les deux principes de formation. ειτα, ensuite; et dans le sens exclamatif, eh! quoi. Élision, quelquefois, à tort supprimé, sous prétexte d'euphonie, p. 66, l. 1.re — Il n'y a pas lieu à élision, lorsque le mot suivant commence par une voyelle aspirée, p. 136, l. 21. — Élision à éviter, malgré l'*hiatus*, p. 145, l. 20. Ellipse de l'article et du subst., p. 87, l. 20. επειδαν, grande différence entre επειδαν et επειδη, p. 6, l. 23; différence à tort méconnue par Hooges V. et M. Belin, p. 7, l. 1. επιβατης, litt., celui qui est dans le vaisseau, passager, p. 61, l. 5 et 6. ησθα, pour ης, paragoge éolique, que les Latins imitent, par exemple dans *amavisti* pour *amavis*, p. 87, l. 19.

Z

Z (lettre) ne se trouve pas dans les verbes primitifs, p. 6, l. 4.

G

Grammaire. Analogie (étude de l') et des verbes pri-

mitifs, singulièrement recommandée par l'illustre M. Wyttenback, préf. p. iv, *sq.*; et par un grammairien allemand, qui ne reconnoît pas de 2 aor.; qui appelle le 2 fut. soi-disant futur, p. iv, note 3.—*Ib.* p. v, *obs.* sur les 3 futurs; p. vj, doctrine des primitifs sur *πωσω*, *ετεκον*, *οισω*, *τυπτησω*, *φορειν*, *φορηναι*, *παισω* et *πιησω*, et autres semblables.—Où trouve-t-on les verbes primitifs? *ib.* p. v, *sq.*—Avantage du tableau des verbes primitifs, n'offrit-il que des hypothèses, p. viij.—Conseil pour ceux qui voudront étudier Lucien à fond, et se former une idée de la vraie philologie, p. ix.

H, lettre française.

Hemsterhuis, respectueux pour les textes, croit sa conjecture bonne, mais faute d'autorité de mss., se garde bien de la porter dans le texte, p. 143, l. 7.—Devine la précieuse leçon du ms. de M. Belin, mais donnant de nouveau l'exemple qu'il a donné mille fois, ne change point le texte, p. 148, l. 15; p. 152, l. 15.

I

I. Jeu de mots. *Κακοι*, *κακως*, p. 35, l. 21.—Irrégularité régulière, p. 44, l. 6.

κ et C

Comparatifs adj. en *ος*, p. 31, l. 14; p. 32, l. 7.

Comparatifs en *ας*, *ης*, *υς*, p. 44, l. 25.

κατασκευη dans une acception remarquable, p. 104, l. 3.

καθ' ένα, p. 35, l. 29.

κατ' εδεν, p. 99, l. 26.

Cranion. Gymnase près de Corinthe, p. 118, l. 22.

κτηματα et χρηματα, p. 26, l. 15.

κυνος vient de κυν et non de κυων, p. 4, l. 15.

L

Lennepe, p. 32, l. 26.

Locution latine et française venant des Grecs, p. 22, l. 9; p. 67, l. 16 et 18; p. 74, l. 14. — Locution latine venant des Grecs, p. 26, l. 4; p. 33, l. 20; p. 67, l. 9; p. 73, l. 13.

Lucien: ce qui distingue ses écrits, *préf.* p. i; sa naissance, *ib.* note 2. — Injuste envers Aristote et Socrate, p. ij; *ib.* comme Voltaire, dont il fut le modèle, sacrifiant tout au désir de faire rire.

μ et M

Manuscrits (leçon de) conduisant à corriger une erreur grammaticale, commise par des érudits célèbres, p. 7.

Maraud de *μιαρος*, p. 32, l. 7.

μην, μεν, p. 13, l. 25.

N

N. paragogique, même lorsque le mot suivant commence par une consonne, p. 134, l. 20.

ο et O

οιδα, οισθα, p. 25, l. 11.

οι δε, à remarquer, p. 100, l. 6.

οι εξω, ceux du dehors, p. 48, l. 26.

οἱ μὲν, οἱ δὲ répondent ordinairement, mais pas toujours, à *hi* et *illi* des Latins, p. 33, l. 4.

οἷκα, p. 26, l. 26.

οἷος ἐστὶ, *potest*, p. 30, l. 23; p. 47, l. 23.

οἰσθ' ὁ δρᾶσον, p. 90, l. 18.

ὁλος et πας. . . .

ὅποιος ἀνὴρ, οἷοι τινες, ὅποιος τις, p. 132, l. 28. *sq.*

ἔκῃν et ἔκεν, p. 27, l. 4.

Optatifs éoliens, p. 55, l. 19 et 22. — Opinion de ορεγομαι, *desiderer*, p. 74, l. 28.

M. Belin sur l'optatif potentiel, p. 135, l. 7.

ὅτι, sert à fortifier le superlatif, p. 99, l. 25.

π et P

παντοιον et παντοδαπον γινεσθαι, p. 50, l. 6.

Parfait en κα, quoique le fut. soit en ξω, p. 46, l. 2.

παρισωσεις, *membres corrélatifs d'un discours*, p. 152, l. 22.

Participes expliqués, en recourant à l'ellipse de εἰμι, p. 142, l. 4. Faute de connoître ce principe, on a mal-à-propos corrigé des textes, *ib.* l. 27.

Particules. Μὲν et δὲ, et autres, p. 8, l. 13; p. 30, l. 1. — Particules explétives ou rédundantes n'existent pas, p. 9, l. 1.

Plurier, plein de finesse, p. 144, l. 14.

ποτε, πωποτε, p. 134, l. 10.

πλην ἀλλὰ, p. 88, l. 9 et 10.

πῃ, *peut-être*, quelquefois affirmatif, comme notre *peut-être*, p. 69, l. 16.

Présent dans le sens du futur, p. 14, l. 16.

Prépositions considérées en composition :

ανα ou *ανω*, p. 22, l. 10 ; p. 25, l. 18 ; p. 35, l. 6 ; p. 41, l. 12 ; p. 49, l. 7 ; p. 55, l. 14 ; p. 65, l. 7 ; p. 66, l. 27 ; p. 70, l. 22 et 24 ; p. 82, l. 11, *ibid.* *ανιστημι*, *construire* et *détruire* ; p. 88, l. 27 ; p. 89, l. 12 ; p. 100, l. 14 et 16.

αντι, p. 31, l. 17 ; p. 73, l. 19 ; p. 74, l. 25 ; p. 95, l. 1.

απο, p. 23, l. 19 ; p. 24, l. 8 ; p. 25, l. 24 ; p. 27, l. 14 ; p. 29, l. 15 ; p. 34, l. 29 ; p. 35, l. 17 ; p. 39, l. 1 ; p. 42, l. 11 ; p. 52, l. 13 ; p. 58, l. 6 ; p. 59, l. 8 ; p. 60, l. 7 ; p. 61, l. 9 et 12 ; p. 65, l. 20 ; p. 70, l. 3 ; p. 71, l. 8 ; p. 74, l. 3 et 21 ; p. 81, l. 12 ; p. 83, l. 24 ; p. 89, l. 3 ; p. 89, l. 24 ; p. 90, l. 9 ; p. 95, l. 21 ; p. 96, l. 9, 16 et 22 ; p. 100, l. 8 ; p. 103, l. 21.

δια, p. 23, l. 9 ; p. 33, l. 26 ; p. 34, l. 18 ; p. 49, l. 12 ; p. 55, l. 16 ; p. 58, l. 17 ; p. 67, l. 20 ; p. 70, l. 13 ; p. 74, l. 21 ; p. 80, l. 10 ; p. 82, l. 18 ; p. 83, l. 6 ; p. 89, l. 16 ; p. 90, l. 23 ; p. 96, l. 10.

εις ou *ες* : *εισερχομαι*, p. 51, l. 25 ; p. 52, l. 4.

εκ ou *εξ*, p. 9, l. 23 ; p. 26, l. 2 ; p. 41, l. 7 ; p. 60, l. 3 ; p. 73, l. 19 ; p. 81, l. 7 ; p. 81, l. 18 ; p. 82, l. 18 et 25 ; p. 83, l. 28 ; p. 94, l. 19 ; p. 96, l. 16 ; p. 99, l. 16 ; p. 103, l. 12.

εν et εμ, p. 38, l. 19; p. 41, l. 28; p. 48, l. 23; p. 55, l. 24; p. 61, l. 20.

επι: επ' pour επι, εφ' pour επ', p. 16, l. 20; p. 22, l. 2; p. 26, l. 17; p. 30, l. 20; p. 33, l. 12; p. 34, l. 2; p. 40, l. 13; p. 41, l. 2; p. 42, l. 4 et 7; p. 43, l. 3 et 16; p. 46, l. 23; p. 47, l. 6; p. 55, l. 27; p. 62, l. 3; p. 88, l. 9; p. 95, l. 26; p. 96, l. 7.

κατα, p. 5, l. 1; p. 21, l. 15; p. 23, l. 25; p. 31, l. 4; p. 36, l. 4; p. 47, l. 25; p. 49, l. 6; p. 50, l. 18 et 24; p. 51, l. 24; p. 54, l. 17 et 18; p. 58, l. 9; p. 62, l. 2; p. 70, l. 9; p. 73, l. 18; p. 74, l. 9 et 22; p. 75, l. 4.

καταδράμειν, *parcourir* et non *ravager*, p. 82, l. 4; p. 83, l. 21; p. 90, l. 4; p. 94, l. 22; p. 95, l. 22; p. 103, l. 8; p. 104, l. 17.

μετα, p. 5, l. 27. μετερχεσθαι, *faire passer* d'un lieu dans un autre, p. 51, l. 26; p. 82, l. 26; p. 83, l. 12; p. 89, l. 14; p. 95, l. 24.

παρα, p. 4, l. 18. παρανομειν, *être à côté de la loi*, ou *transgresser la loi*, p. 25, l. 8 et 17; p. 36, l. 7; p. 39, l. 11; p. 42, l. 15. ειπω *je dis*, παρειπω, *je dis à côté (de la vérité)*, *je trompe*, p. 47, l. 19; p. 49, l. 8; p. 52, l. 9; p. 54, l. 3; p. 59, l. 27; p. 74, l. 5; p. 74, l. 19; p. 82, l. 22; p. 88, l. 28; p. 89, l. 13; p. 94, l. 21.

περι, p. 26, l. 18; p. 66, l. 24.

προς, p. 32, l. 16; p. 33, l. 8; p. 57, l. 14; p. 65, l. 18 et 21; p. 81, l. 14; p. 82, l. 14;

p. 96, l. 11. — *πρὸς ἐξορμησας*, trois prép. dans un seul verbe, p. 46, 26.

πρὸ, p. 48, l. 7 et 11; p. 61, l. 19; p. 73, l. 11.

συν, p. 39, l. 21; p. 47, l. 13; p. 55, l. 15; p. 56, l. 11 et 14; p. 66, l. 23; p. 96, l. 24.

ὕπερ, p. 60, l. 2; p. 66, l. 13; p. 96, l. 6; p. 96, l. 3.

ὑπο, p. 32, l. 20; p. 39, l. 29; p. 43, l. 6 et 21; p. 57, l. 13; p. 84, l. 1; p. 89, l. 1; p. 90, l. 21; p. 103, l. 6.

Primitifs. *παῖδες* prim. et non *παῖς*, à qui, par euphonie, on a retranché son *δ*, p. 25, l. 25. Ainsi chez les Latins, *navs* prim. de *navis*, p. 70, l. 20. Dans le premier des deux exemples, le Grec supprime une lettre par euphonie, tandis que dans le second, le Latin ajoute à son nomin. une lettre par euphonie.

πρωθελης. Pourquoi le *τ* changé en *θ*, p. 36, l. 10.

Prononciation de lettres et syllabes : *υ* grec prononcé comme notre *υ* français, p. 70, l. 17. — Comment les Grecs du bas empire prononçoient *ει*, p. 131, l. 6.

προσποιησις, mal rendu par H., p. 139, l. 29.

R

Radical: *ε* radical de *εσμεν*, p. 3, l. 14.

σ, *ς* et *S*

ς euphonie, manquant au parf. p., quoiqu'il se trouve à l'aor. pass., p. 8, l. 3.

de ἐμνησθην n'appartient, ni au radical, ni à la désinence, p. 7, l. 21; p. 54, l. 22. — ε de ἐμνησθην et de μνησθησομαι, manquent contre l'usage, dans le parf. μεμνημαι; l'euphonie a-t-elle voulu l'exception? p. 7, l. 24.

τοφος. Ses acceptions, p. 54, l. 27.

Subst. et adj. dérivés des parf. act. et pass., p. 13, l. 11.

Superlatifs formés de substantifs, tels que αριςτος de αρις, p. 19, l. 18; μεγαλςτος de μεγαλς, p. 40, l. 17.

τ et θ, équivalent de th.

et T, souvent confondus dans les mss., p. 131, l. 8.

τι παθων, pourquoi? p. 31, l. 21.

τεθναστιν pour τεθναασιν, p. 66, l. 22.

τρυφη de θρυπτω. Dans le premier, pourquoi τ au lieu de θ, radical? p. 9, l. 8. Voy. τεταφα et θαψειν, p. 89, l. 6, et ma Gramm. gr.

θνησκω, ainsi que beaucoup d'autres, se forme du futur de son primitif, p. 12, l. 1.

V

Variantes des manuscrits de Lucien. επειδαν ομωζωμεν και σενωμεν, leçon à tort rejetée par un savant distingué, p. 129, l. 2. — Leçon plausible, p. 132, l. 15; p. 133, l. 4. sq. — Scholies inédites, p. 146, l. 23; p. 150, l. 15. — Mauvaise leçon corrigée d'après un mss., p. 153, l. 23. sq. et d'autres exemples qui justifient la nouvelle leçon,

p. 154, l. 5. *sq.* Voy. aussi p. 114, l. 9 et *passim* ;
et l'article, M. *Belin*.

υ

υ. Autrefois, β avoit la forme υ, p. 130, l. 15.

ὑπερ, p. 40, l. 25. ,

ὑπερα, *hypère*, p. 22, l. 24.

φ

φερω, p. 89, l. 20.

φθανω, p. 88, l. 3.

χ

χραω, et ses div. acceptions, p. 90, l. 7.

χρη sans ι souscrit, χρη avec un ι souscrit, p. 12,
l. 20.

ω

ώρα, *hora* ; ώρα, *cura*, p. 29, l. 8.

ώς δεον, p. 60, l. 18. Souvent δεον acc. abs. sous-
entendu κατα, comme p. 114, l. 16.

ώς επιπλασαι, pour mettre un enduit sur. Voy. mes
idiotismes grecs, sur cette locution.

W

Wytttenback (jugement de M.) sur Lennep, p. iv,
note 1.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ (*)

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Ι. (ΙΙ.)

1 Ὅφείλουσιν ἄνθρωποι βιῶντες ἐσομένῃ θανάτῳ
μεμνησθαι, ἔδὲ τοῖς παρῶσι βρενθύεσθαι.

ΚΡΟΙΣΟΣ, ΠΛΟΥΤΩΝ, ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΜΙΔΑΣ,
ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ.

ΚΡ. 2 Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τιτλόν
τὸν κύνα παροικῶντα· ὥστε ἢ ἐκείνον ποῖ καλᾶ-
στησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛ.
3 Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ὢν; Κροί.
5 4 Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν, ἐκείνων
μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν ἔτοσί τῃ χρυσίῃ,
Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν
θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ

(*) Voy. à la fin de la Préface, l'Index et l'explication des
signes abrégatifs. — L'abréviation καὶ est pour καί, & pour ου.

Part. I.

A

καθάρματα ἡμᾶς ἐπικαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ἐπι-
 ταστάτῃ ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, καὶ ὅλως λυπηρὸς ἐστί.
 ΠΛ. 5. Τί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; Μεν. 6. Ἀληθῆ,
 ὦ Πλούτων· μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς καὶ ὀλεθρίους
 5 ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ
 ἀποθανόντες, ἔτι μέμνηται καὶ περιέχονται τῶν ἄνω.
 Χαίρω τοιγαρὲν ἀνιῶν αὐτῆς. ΠΛ. 7. Ἄλλ' ἐκ χρεῖ-
 λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν φερούμενοι. Μεν. 8. Καὶ σὺ
 μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων
 10 στεναγμοῖς; ΠΛ. 9. Οὐδαμῶς· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐξελέσθαιμι
 στασίαζειν ὑμᾶς. Μεν. 10. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυ-
 δῶν καὶ Φρυγῶν καὶ Ἀσσυρίων, ἔγω γινώσκετε, ὥς ἐδὲ
 παυσομένους μὲν ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν,
 καὶ κατὰ δῶν, καὶ καταγελῶν. Κρ. 11. Ταῦτα ἔχ' ὕβρις;
 15 Μεν. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε,
 προσκυνεῖσθαι ἀξιῶντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐν-
 τρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύον-
 τες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι.
 Κρ. 12. Πολλῶν γε, ὦ Θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων
 20 Μι. 13. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ; Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς
 Μεν. 14. Εὐγε, ἔγω ποιεῖτε, ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς ἐγὰρ
 δὲ τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι
 ὑμῖν· πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπα-
 δόμενον.

Explication des mots.

1. Οφείλουσιν, ils doivent. 3. pers. pl. de R. (1)
 οφείλω, voy. *anom.* (2) et ma note dans ma nou-
 velle édit. des Rac. gr., au mot οφείλουν.-ανθρωποι,
 nom plur. d'ανθρωπος, « (δ) homme. R. 3. décl.-
 5 βιουντες, contr. de βιουντες, βιωω, je vis, f.
 βιωσω. p. βεβιωκα. aor. 2. ou imp. βιωω, ως, ω.
 (de βιωμι inus.) R. βίος, marqué d'un accent
 aigu, qu'il ne faut pas confondre avec βιός, qui,
 marqué d'un accent grave, signifie un arc. βιωω,
 10 je vis. αποβιωω, je meurs. - εσομενς gén. sing.
 masc. part. fut. moy. δειμι, *sum*, ou plutôt de εω
 (voy. Gr. grecq.) f. m. εσομαι, changez μαι en
 μενος, vous avez le part. εσομενος, η, ον. R. εω.
 Dans εσομενς, ε est le radical; σομενς, la désinence.
 15 θανατς, de la mort, gén. sing. de θανατος, « (δ)
 3. décl. R. θνησκειν.-μεμνησθαι, se ressouvenir.
 infin. parf. pas. de μνασμαι. p. pass. μεμνημαι. R.
 μνασθαι.-εδε, particule negat. composé de « *non*
 et de δε *quidem*. voy. 1, 7, 10.-τοις, dat. plur.
 20 de l'art. δ, ή, το.-παρσι, *præsentibus*, ablat.
 neut. part. prés. de παρειμι, comp. de παρα, pré-

(1) Tout mot accompagné de la seule lettre R. est lui-même Ra-
 cine, ou du moins appelé Racine par Lancelot.

(2) *anom.* ou *anomale* indique le renvoi au tableau des verbes
 usités ou primitifs qui se trouve dans ma *Clef d'Homère*.

posit. et d'εἰμι. R. εἰ. Il est au neutre, n'ayant pas de substantif, et revient à ce que nous disons en françois, *le présent* pour *les choses présentes*. -βρενδυσθαι, s'enorgueillir, inf. prés. de βρενδυομαι.

5 R. βρενδος.

2. Οὐ φερομεν, nous ne supportons pas. & partic. negat. φερομεν. 1 pers. plur. du présent indic. act. de R. φερω, *anom.* je porte, je supporte, j'emporte : il se prend quelquefois dans le sens de
 10 *fero* chez les Latins, et signifie je pille. -ω Πλετων, Pluton. voc. sing. de Πλετων, ωνος. 5. décl. simple R. Πλουτος. -Μενιππον τετονι τον κυνα παροικεντα, ce chien de Ménippe qui demeure près de nous. τετονι se dit attiquement pour τετον.
 15 acc. sing. d'ετος, αυτη, τετο. -κυνα, acc. sing. de R. κυων. gén. κυονος par sync. κυνος (5. décl.) ou plutôt de κυν, qui donne régulièrement le gén. κυνος. -παροικεντα, contracté de παροικεοντα. acc. sing. part. prés. actif. παροικεω, ω, comp. de
 20 παρα et d'οικεω. R. οικος. παρα dans la composition signifie *le long*, *auprès*, *à côté de* ; voilà sa première signification. Cette particule marque aussi opposition, ainsi παρανομεω, je viole la loi, παραλογιζομαι, je fais un faux raisonnement, un
 25 *paralogisme*, parce que toutes les fois qu'on n'est qu'à côté de la loi ou de la raison, on est contre la loi et contre la raison. Elle désigne aussi une comparaison qui résulte nécessairement de deux objets mis l'un auprès de l'autre. κατασησεν,

place-le contre *terre*. *κατασησον*, aor. 1. impérat. act. de *καθισημι*, composé de *κατα*, qui signifie comme *κατω*, en bas, et qui marque ici *consistance*, *ferme assiette*, et de *ισημι*, f. *κατασησω*.

5 (de *ζαω* inus.) aor. 1. *κατεσησα*. aor. 2. *κατεσην*.

Dans *καθισημι* le τ cède sa place au ς, parce que devant une voyelle affectée d'un esprit rude, les tenues se changent en aspirées. *ισημι*, je place.

καθισημι, je mets dans une position permanente
10 ou solide. Remarquez, en passant, que dans

ισημι et autres verbes en μι, l'aor. 1 présente la signif. de l'actif, et l'aor 2 ou imp., celle du pas-

sif, ou du moyen. Ainsi *επεσησα*, j'ai fait surve-

nir. *επεσην*, je me suis présenté. *εβησα*, j'ai fait

15 marcher. *εβην*, je suis allé. R. *ισημι*. Voy. *Clav*.

1, 58.-η, *ου-μετοικησομεν*, 1 pers. plur. f. indic.

act. de *μετοικεω*. f. ησω. *μετα* marque ici le chan-

gement de lieu. R. *οικος-εις ετερον τοπον*, pour

aller dans un autre lieu.-εις, dans; prép. qui ré-

20 git l'acc. et marque le mouvement.-ετερον, R. acc.

sing. d'ετερος, *ερα*, *ερον*, autre. *ετεραν* (s. *οδον*,

viam) *τραπεσδαι*, se tourner d'un autre côté,

prendre un autre chemin. *ετερος αφ'ετερη*, l'un par

l'autre.-τοπον, acc. sing. de R. *τοπος*, lieu. *ατο-*

25 *πος*, hors de son lieu, déplacé, absurde; *τοπικος*

topique, *local*.

3. Τι *δεινον* υμας *εργαζεται*; quel mal vous fait-

il? Τι de *τις*, masc. et fém., τι, neut.-*δεινον* de

δεινος, η, ου. R. *δεινος*, terrible.-*ρητωρ δεινος*, un

Orateur véhément , qui est terrible , qui entraîne par la force de son éloquence. - *εργάζεται* , prés. indic. moy. d'*εργάζομαι* , *anom.* , f. *εργασομαι* . parf. *ειργασμαι* . R. *εργον* . sur les verbes en *ζω* , une

- 5 observation importante à faire, c'est que la lettre ζ ne se trouve point dans les primitifs. Partant de ce principe , quand vous aurez les futurs de *ελπιζω* , *spero* , *κομιζω curo* , *fero* , *τκευαζω paro* , *σπανιζω penuria laboro* , *φραζω loquor* , *ψηφιζω* , *in suffra-*
 10 *gia mitto* , et autres , supprimez le ζ , mettez σ devant ω , et vous aurez sans peine , *ελπισω* , *κομισω* , *σκευασω* , *σπανισω* , *φρασω* , *ψηφισω* . - *ύμας* , est à l'acc. en vertu d'une préposit. sous-ent. comme *κατα* ou *περι* . - *όμονεκρος ων* , *étant mort*
 15 *comme vous* . *έμονεκρος* , *ου* . R. *όμος* et *τεκρος* . *όμο* dans la composition exprime identité , similitude. - *ων* , *étant* . partic. prés. d'*ειμι* . R. *εω* .

4. *επειδαν* , *lorsque* . conjunct. qui se construit avec le subjonctif. *επειδαν* est composé de trois
 20 mots , de *επει quando* , *quandoquidem* , *quoniam* , *δη certè* , et de *αν* particule exprimant *condition* , *doute* , *incertitude* , *possibilité* , *faculté de* ; etc. Entre *επειδαν* et *επειδη* il existe une grande différence : *επειδη* donne l'idée d'une chose déjà faite ;
 25 *επειδαν* , celle d'une chose qui se fait encore ou qui peut se faire encore : différence fondée sur ce que *δη* affirme , tandis que *αν* énonce un doute , un futur contingent , etc. J'ai dit dans l'édition précédente que *επειδαν* se construisait avec l'ind. ; erreur :

Hoog., (doctr. partic. p. 416) enseigne qu'il se construit quelquefois, mais rarement, avec l'indicatif, et il le prouve d'après cette phrase même *επειδαν οιμωζομεν και σενομεν*. Mais cette leçon est
 5 fautive. Lisons avec deux mss. cités par M. Belin, *επειδαν οιμωζομεν η σενωμεν*. Voy. mes variantes sur les mémor. de Xénophon, 1, 2, 35, où j'essaie de défendre la leçon *επειδη αγνοεις* contre M. Weiske, qui donne *επειδαν αγνοεις*, leçon proscrite
 10 par huit mss. *οιμωζομεν*, prés. subj. act. d'*οιμωζω*. Ce mot est dérivé d'*οι*, hélas, et de *μοι*. ainsi *οιμωζω*, c'est dire souvent, *malheur à moi*. R. *οι*, hélas !-*και*, conjonction qui signifie, *et, ensuite, aussi, même, certes, cependant*.-*σενωμεν*, nous
 15 gémissons, de *σενω*. R. *σενος*, étroit : la douleur resserre la poitrine.-*μεμνημενοι των ανω* (sous ent. *οντων*) nous souvenant *des biens qui sont là-haut*. *μεμνημενοι*, nom. plur. partic. parf pass. de *μνασμαι*, f. *μνησμαι*. parf. *μεμνημαι*. aor. 1. *εμνησθην*.
 20 f. *μνησθησομαι*. Dans *εμνησθην* et *μνησθησομαι*, remarquez le *ς*, qui n'appartient ni au radical ni à la désinence; remarquez ensuite ce *ς* (euphonique) qui, contre l'usage, manque au parf. passif. Je dis contre l'usage; car ce *ς* de l'aor. et du
 25 fut. pass. vient ordinairement du parf. passif. R. *μνασθαι*. *μναα*, je rappelle. *μνασμαι*, au passif, on me rappelle, je me souviens : au moyen, je me rappelle. A l'actif, le sujet agit sur un autre : au passif, le sujet reçoit l'action d'un autre : au

moyen , il agit sur lui-même. Retenez ces notions générales , appliquez-les sur tous les verbes , et d'abord sur *μεμνημενοι*. Remarquez que ce verbe est au passif , parce que les idées se présentent à
 5 nous sans nous , et qu'en cela le sujet n'agit pas sur les autres , ni sur lui-même. *των ανω. των* , au gén. plur. à cause de *περι* sous-ent. ou , si l'on veut , on construira ainsi : *μεμνημενοι μνημην των ανω.* — *Μιδας μεν ετοσι τε χρυσι , Σαρδαναπαλος δε*
 10 *της πολλης τρυφης , εγω δε των θησαυρων.* à chacun de ces trois membres il y a *μεμνημενος* sous-entendu. *ετοσι* se dit attiq. pour *ετος*. *Μιδας μεν* , Midas de son côté. *μεν* particule de division , ou de distribution , ou de concession , dont la cor-
 15 relative est *δε* placée dans le membre suivant. Cette particule annonce quelquefois (nuance plus aisée à sentir qu'à exprimer) que l'idée présentée avec elle , va être restreinte , contredite ou réduite dans le membre suivant. *ει μεν αληθες εστι* , supposé
 20 qu'il soit vrai ; *ει γε αληθες εστι* supposé toutefois qu'il soit vrai ; *ει περ αληθες εστι* supposé même qu'il soit vrai. On se délivre de la peine d'observer ces nuances , mais aussi on ne sait le grec que très-superficiellement. Les Grecs , ainsi
 25 que l'atteste Demétrius de Phalère , ont connu des particules qui , à l'idée principale ajoutaient une nuance de restriction , d'extension , d'affirmation , de doute , d'adoucissement , de force , de concession , d'opposition , de vraisemblance , de dou-

leur, etc. ; quant aux particules explétives, il n'y en eut jamais chez les Grecs. Voy. n° 10 de ce Dial., la différence existante entre *μεν* et *μην*. - *χρυσις* de *χρυσιον*, & (*το*) l'or. 3. décl. R. *χρυσος*. On dit *χρυσος* &, *ὁ*, et *χρυσιον* &, *το*, l'or. - *πολλης*, gén. sing. fém. de *πολυς*, *πολλη*, *πολυ*, dont *πολλος*, inusité, prête tous ses cas à *πολυς*, excepté à l'acc. *πολυν*. - *τρυφης* de *τρυφη*, *ης* (ή) délices. 2. décl. R. *τρυπτω απομ.*, je brise, d'où est dérivé *τρυφη*, délices, parce que les délices énervent. Le verbe *τρυπτω* (voy. *απομ.*) s'écrit par un *τ*, dans tous les temps où la 2e syllabe n'a point de consonne aspirée : là il reprend un *τ*. ainsi *τρεφω* je nourris, fut. *τρεψω* ; *έχω*, fut. *έξω*. voy. ma Gramm. gr., p. 6, et 5 *εντρυφαω*, 1, 1, 11. - *θησαυρων*, gén. plur. de *θησαυρος*, & (*ὁ*). 3. décl. - *επιγελα και εξονειδιζει*, il se met à nous railler, et à nous faire de vifs reproches. *επιγελα*, contracté de *επιγελαει*. 3 pers. sing. d'*επιγελαω*, *rite sur.* composé d'*επι*, qui marque ici un sujet sur lequel retombe l'action du rire, et de *γελαω* R. f. *γελασω*. p. *γεγελακα*. aor. 1. *εγελασα*. *ονειδιζω*, je fais des reproches. *εξονειδιζω*, je fais de vifs reproches. R. *ονειδος*. La prép. *εξ* devant les voyelles, *εκ* devant les consonnes, se 20 construit avec le génit. et exprime point de départ, division, exclusion, séparation, préférence, prééminence, perfection, comme dans *εξεμαθον*, 2, 3, 3. - *ανδραποδα και καθααρματα επικαλων*, nous traitant d'esclaves et d'hommes méprisables. *ανδραπο-*

δα , acc. plur. d'ανδραποδον , * (το) 3. décl. d'après Lancelot j'ai dit , R. ανηρ *homme* , et πες *pied*. erreur grave ! mais et le Scholiaste d'Aristophane et Pausanias lui-même nous apprennent que son étymologie est ανδρα αποδιδοναι , *hominem sub corona*, ou *hasta vendere*. Ainsi ανδραποδον sign. non pas *valet de pied* , *homme à fouler aux pieds* , mais , *homme mis à l'encan* , et *vendu comme esclave*. Interprétation aussi juste que l'autre étoit ridicule.

10 καθαρματα, de καθαρμα, ατος. 3. décl. R. καθαιρω, je purge , et par métaph. καθαχρμα , un homme vil. επικαλων , contracté de επικαλεων , d'επικαλεω. καλεω , j'appelle. επικαλεω , j'accuse. R. καλειν. voy. καλεω απομ.-ενιοτε , quelquefois adv. R. ενιοι,

15 quelques-uns.-και , même.-αδων , de αδω , f. ασω, du prim. αω *spiro*. R. αειδειν.-επιταραττει , il vient nous troubler, d'επιταρασσω, ττω, f. ξω. je porte le trouble , le désordre. R. ταρασσω.-οιμωγας (τας) , d'οιμωγη , ης (ή.) 2. décl. R. οι hélas.-όλως , tout-

20 à-fait. entre όλος et πας , il y a de la différence. Le premier se dit de l'ensemble , et l'autre du nombre. όλος ανθρωπος , l'homme tout entier ; πας ανθρωπος , tout homme. R. όλος. remarquez dans όλως un ω à la dernière syllabe, lequel est

25 commun à un grand nombre d'adverbes. Ainsi de καλος , κακος , λυπηρος , se forment les adv. καλως , κακως , λυπηρως. λυπηρος (ό) , R. λυπη , chagrin , λυπεω je chagrine.

5. τι ταυτα φασιν ; *littéralement* que préten-

dent-ils par-là ? ταυτα , d'ουτος , αυτη , τουτο , à l'acc. plur. neut. régi par κατα sous-ent. ou encore , mais moins bien , *que disent ces choses ?* φασιν. 3. pers. plur. prés. indic. act. de φημι , ou
5 plutôt φαμι. voy. φημι anom.

6. αληθη , des choses vraies , acc. pl. n. contracté d'αληθεια. αληθης (δ και η) και το αληθες. R. αληθης. voy. (dans mes racin. gr.) ma note sur cette racine de Lancelot.-μισω , contr. de μισεω , je hais. R. μισος.-αγεννεις , contr. d'αγεννεας , acc. pl. masc. de δ και η αγεννης. 5. décl. R. α privat. et γινομαι. αγεννης , sans parens , vil , méprisable , lâche. γεννω , j'engendre. συγγενης (de συν et γινομαι) consanguineus , parent.-ολε-
15 θριους , aussi à l'acc. plur. R. ολλυμι anom. je fais périr.-οντας , étant , acc. plur. d'ων , οντος , partic. prés. d'ειμι. R. εω.-οις , dat. plur. de δς , ή , ό.-απεχρησε , il a suffi. aor. 1. du v. impers. αποχρη. R. χραν. voy. χρεω et χρημι , anom.-βιωναι , avoir
20 vécu. aor. 2. infin. act. ou infin. prés. de βιωω. voyez 1 , 1 , 1 , au mot βιωντες.-κακως , adv. R. κακος.-αποθανοντες , étant morts. nom. plur. aor. 2. partic. d'αποθνησκω qui prend des temps de θανω , et par métathèse ou transposition θναω. f.
25 αποθνηξομαι. p. αποτεθνηκα. plusq. parf. απετεθνηκειν. aor. 2. απεθανον. paulo-post-fut. (Voy. ma gramm. gr. 5e édit. p. 40 , 45 sur les prétendus paulo-post-futurs.) αποτεθνηξομαι. p. moy. τεθναα. R. θνησκειν. voy. θνησκω anom. Remarquez que

θνησκω est formé du fut. de l'inus. θναω , qui est
 θνησω , en y insérant un κ. ainsi du fut. de φαω
 inus. qui est φασω , est dérivé φασκω , en y insé-
 rant un κ.-ετι encore , adv.-μεμνηνται. voy. 1 , 1 ,
 5 4 , au mot μεμνημενοι.-και περιεχονται , de περι ,
 (voy. Rac. gr. sur περι) et εχω , j'ai. εχομαι , je
 m'attache fortement. τα ανω , les choses d'en haut.
 -των ανω. των , régi au gén. par la prép. jointe à
 περιεχω.-χαιρω , anom. je me rejouis , f. χαρω. p.
 10 κεχαρκα. on dit aussi fut. χαρησω. (de l'inus.
 χαρεω) , parf. κεχαρηκα. aor. 2. act. ou imp. εχα-
 ρον. aor 2. pass. εχαρην , lequel peut être re-
 gardé comme imp. de χαρημι - τοιγαρουν , donc.
 conjonction composée de τοι certè , γαρ enim , εν
 15 igitur.-ανιων , contracté de ανιαων. ανιαω , ω. R.
 ανια.

7. Ου χρη , il ne faut pas. (sous-ent. ανιαν αυ-
 τους les affliger.) de l'impers. χρη , mis par apo-
 cope pour χρησι. χρη , sans ι souscrit , signifie , il
 20 faut : et χρη , avec ι souscrit , il rend un oracle. R.
 χραν. voy. χρημι , anom.-λυπενται γαρ , car ils
 s'attristent. prés. indic. moy. de λυπεω , j'afflige.
 λυπεμαι , au moyen , je m'afflige ; au passif , je
 suis affligé. R. λυπη. - μικρων , gén. plur. de R.
 25 μικρος , ε , petit. ολιγος s'entend de la quantité ,
 et μικρος de la qualité.-σερευμενοι , contr. de σερεο-
 μενοι. nom. plur. partic. prés. pass de σερευμαι.
 -μαι. R. σερειν.

8. και συ μωραινεis , toi aussi , es-tu fou ? μωραι-

νεις , de *μωραινω*. R. *μωρος* , ου.-*δροψηφος* , *κ* ,
 (δ) , qui appuye de son suffrage. R. *δμος* , sem-
 blable , et *ψηφος* , petite pierre ; et comme chez
 les Anciens , l'usage étoit de se servir de cailloux
 5 blancs ou noirs pour absoudre ou pour condam-
 ner , le mot *ψηφος* signifie encore par extension ,
avis , *suffrage*. - *ων* étant. d'εω R. - *τατων* gén.
 plur. d'ετος , *αυτη* , *τατο*.-*συναγμοις* , de *συναγ-*
μος , *κ* , (δ) (3. décl.) du fréquentatif *συναζω* , je gé-
 10 mis souvent. p. act. *εσυνακα*. p. pass. *εσυναγμαi*.
 de là *συναγμος*. des parfaits actifs et passifs , sont
 dérivés quantité de substantifs et d'adjectifs , ce
 qu'il est aisé de remarquer , pour peu qu'on ait
 fait de progrès dans l'étude de la langue. R. *στενος*.
 15 voy. 1 , 1 , 4 , p. 7.

9. *Ουδαμως* , point du tout , formé de *κ* *non* ,
 de *quidem* , *αμος* *unus* , *aliquis*. *αμος* mot Dorien ,
un. voy. *Clav.* 6 , 114. *αμος* , *un* , *κδαμος* , *aucun* ,
ουδαμως , *en aucune manière*.-*εβελησαιμι* , je vou-
 20 drois , aor. optat. du *ν*. *θελω* ou *εθελω*. f. *θε-*
λησω , (de *θελεω* inus.) aor. 1. *εβελησα*.-*σασιαζειν* ,
 de *σασιαζω*. f. *ασω* , je me divise , je suis en guerre
 civile : *σασις* , établissement , état , constitution ,
 tempérament , division , guerre civile. R. *ισημι*.
 25 10. *μην* , *absolument* , *cependant*. *μην* particule de
 reprise et de confirmation ; *μεν* part. de concession
 voy. 1 , 1 , 4.-*κακιςοι* , superlat. de R. *κακος* , dont
 le comparat. irrég. est *κακιων*.-*Λυδων* , de *Λυδος* , *κ*.
 3. décl.-*Φρυγων* , de *Φρυξ* , *γος* , 5. décl.-*Ασσυριων* ,

- d'Ἀστυριος, κ. 3. décl.- ἔτω γινώσκετε ὥς κδε παυσο-
 μενε μκ : cette phrase signifie littéralement : *pen-
 ses de moi comme d'un homme qui ne cessera point.*
 ἔτω , ainsi , adv. formé du pronom ἑτος , *hic* -γι-
 5 γινώσκετε , 2. pers. plur. impérat. prés. de γιγνω-
 σκω *apom.* f. γνώσω (γνοω , inus.) p. εγνακα. aor.
 2. ou imp. εγνων , ως , ω (de γνωμι , inus.) impér.
 γνωθι , connois.-παυσομενε , gen. sing. fut. partic.
 moy. de παυω. f. σω. f. moy. παυσομαι , partic.
 10 παυσομενος. de là le mot παυσις , pause , repos.
 -ενθα αν ιητε , quelque part que vous alliez. voy.
 2, 1, 7. ιητε , aor. 2. subj. d'ειμι *apom.* ; ou plu-
 tôt d'ιω. aor. 2. ou imparfait, ιον , ιες , ιε , impérat.
 ιε , ιετω , optat. ιοιμι , subj. ιω , ιης , ιη. Souvent
 15 εω , ιω , et beaucoup d'autres verbes s'employent
 au présent dans le sens du futur : ainsi je m'en
 vais , je pars dans trois mois. ιημι , j'envoye. ιεμαι ,
 je me porte vers , je désire. R. εω ; *apom.*-ακο-
 ληθησω ανιων , je vous suivrai vous désolant. ακο-
 20 ληθησω , f. act. d'ακολουθεω , f. ησω. R. ακολουθος.
 ανιων voy. 1, 1, 6.-καταδων , de καταδω. αδειν ,
 chanter. καταδειν , chanter contre , étourdir par
 ses chants. R. αειδειν. voy. 1, 1, 4.-καταγελων ,
 de καταγελαω. γελαω , je ris. καταγελαω , je ris
 25 contre. R. γελαω. voy. 1, 1, 4.

11. ὕβρις (ή) , gén. εως. de la 2. décl. contr. ob-
 servez en passant qu'il y a deux sortes de noms
 contractes. Les uns reçoivent la contraction dès le
 nominatif , comme ἑρμεας , ἑρμης , et suivent les

trois premières décl. simples. Les autres, comme
ὕβρις, *εως*, ne se contractent pas au nomin. et se
 rapportent à la 5. décl. des simples. - *ην*, étoit.
 d' *εἰμι*. R. *εω*. - *ᾶ*, *qua*. acc. pl. n. de *ὅς*, *ῆ*, *ὅ*. -
 5 *εποιεῖτε*, vous faisiez. 2. pers. plur. imparf. act.
 de *ποιεω*, f. *ἦσω* p. *πεποιηκα*. aor. *εποιησα*. R.
ποιεω. - *προσκυνεῖσθαι*, de *προσκυνεομαι*. *κυνω*,
 j'embrasse. *προσκυνω*, j'adore. R. *κυνειν*. - *αξιουντες*,
 contr. de *αξιουντες*, nom. plur. part. d' *αξιοω*,
 10 *ω*, f. *ωσω*, p. act. *ἡξιωκα*. p. pass. *ἡξιωμαι*.
αξιοω, je crois digne, je crois juste, je demande
 comme une chose juste, je prétends. R. *αξιός*.
 En général les verbes en *ω* ont un sens transitif.
 voy. mes *désinences*. - *ελευθεροῖς*, d' *ελευθερος*, *ε*,
 15 adject. de la 3. décl. - *ανδρασιν*, d' *ανηρ*, *vir*,
 nom. subst. irrég. de la 5. décl. - *εντρυφωντες* contr.
 de *εντρυφοντες*. *εντρυφω*, *ω*, je m'enivre de dé-
 lices, je prends mes plaisirs au dépens de, j'ou-
 20 trage. R. *θρυπτω*, *anom*. Les verbes en *αω* et ceux
 en *ιαω*, expriment, *désirs*, *efforts*, *passion*,
souffrance, *maladies*, *affections de l'ame*. voy.
 mes *désinences*, et *τρυφης*, 1, 1, 9. - *το παραπαν*.
 L'adverbe précédé de l'article, prend la physio-
 nomie d'un substantif. R. *παρα* et *πας*, *πασα*,
 25 *παν*. - *μνημονευοντες*, de *μνημονευω*. R. *μνασθαι*. -
τοιγαρην, *donc*. conjunct. - *οιμωζετε*. soupirez. voy.
 1, 1, 4. - *αφηρεμενοι*, dépouillés, part. passé pass.
 d' *αφαιρω*, circonfl. f. *ἦσω*. p. *αφηρεκα*. de là

αφήρημαι. R. αἶρεω απομ. απο marque ici séparation.

12. πολλων γε και μεγαλων κτηματων. ces trois gén. sont régis par αφηρημενος sous-entendu.-πολ-
5 λων, voy. 1, 1, 4, au mot πολλης.-μεγαλων, gén. plur. de R. μεγας, μεγαλη, μεγα, de l'ancien mot μεγαλος.-κτηματων, gén. plur. de κτημα, ατος (το) 5 décl. R. κατασθαι.

13. ος χρυσε, οσης τρυφης; de combien d'or, de
10 combien de délices. (sous-ent. αφηρημενος à chacun de ces deux membres.) ος, d'όσος, οση, οσον, combien grand. χρυσε, de χρυσος, ε. (δ) 3. décl.-τρυφης. voy. 1, 1, 4.

14. ευγε, bien. R. ευ bien, et γε, certes. de ευγε
15 vient le latin euge.-ποιειτε, faites. contr. de ποιετε voy. 1, 1, 11.-οδυρεσθε, prés. impér. de R. οδυρομαι.-γνωσι voy. 1, 1, 10, au mot γινωσκετε.-πολλακις, adv. R. πολυς.-συνειρων, de συν et ειρω. R. ειρω, necto. συνειρω, connecto.-επασομαι, je
20 chanterai par dessus, d'επαδω. f. ατω. p. ηκx. R. αειδειν. voy. 1, 1, 4.-πρεποι γαρ αν. πρεποι avec αν tient lieu du fut. πρεπω, sum decorus. f. ψω. R. πρεπειν.-επαδομενον, nom. sing. neut. part. passif. d'αδω. R. αειδειν. (prim. αω spiro); voy.
25 1, 1, 4, p. 10, l. 15.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ II. (IV.)

ΕΡΜΗΣ, ΧΑΡΩΝ.

'Ερ. 1 Λογισώμεθα, ὦ Πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα
 μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐ-
 τῶν. Χαρ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῇ. 2 ἄμεινον γὰρ ὀρί-
 σαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέσερον. 'Ερ. 3 Ἀγκυραν
 5 ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. Χα. 4 Πολλῆ
 λέγεις. 'Ερ. 5 Νῆ τὸν Ἀἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησά-
 μην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολοῖν. Χα. 6 Τίθει πέντε
 δραχμάς, καὶ ὀβολὸς δύο. 'Ερ. 7 Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τῆ
 ἰστίης, πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. Χα. 8 Καὶ τέττις
 10 προστίθει. 'Ερ. 9 Καὶ κηρὸν ὥς ἐπιπλάσαι τῇ σκαφι-
 δίῃ τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἥλκας δὲ, καὶ καλώδιον, ἀφ' ἧ
 τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χαρ.
 Εὖγε, 10 ἄξια ταῦτα ὠνήσω. 'Ερ. 11 Ταῦτά ἐστίν,
 εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. Πότε
 5 δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώσειν φῆς; Χα. 12 Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῇ,
 ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ
 ἀθρόος γινῶς, ἐνέσαι τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει

παραλογιζόμενον τὰ πορθμῖα. Ἐρ. 13 Νῦν ἔν ἐγὼ καθ' ἡμέρας, τὰ κάκιζα εὐχόμενος γενέσθαι, ὥς ἂν ἀπὸ τέτων ἀπολαύοιμι. Χα. 14 Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἐρμῆ. Νῦν δ' ὀλίγοι, ὥς ὄρεαι, ἀφικνεῖνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ ἐστι. Ἐρ. 15 Αμεινον ἔτω, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνονται ὑπὲρ τὸ ὄφλημα. Πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἷσθα οἷσι παρεγίνοντο, ἄνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνὰ πλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί. 16 νῦν δὲ ἡ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τῆ παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη. 17 ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, ἔδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. Οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκυσιν ἐπιβελύοντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκάσι. Χα. 18 Πάνυ γὰρ περιπρόβητά ἐσι ταῦτα. Ἐρ. 19 Οὐκ ἔν ἐδ' ἐγὼ δόξαίμι ἂν ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σέ.

Explication des mots.

1. Λογισωμεθα, calculons. 1 pers. plur. aor. subj. moy. de λογίζομαι. f. ισομαι. p. pass. λελογισμαι. aor. 1. moy. ελογισαμην. R. λεγω.-πορθ-
 20 μευ (ω) voc. sing. de πορθμευς, εως. décl. contr. qui se rapporte à la 5e. décl. des simples, de R. πειρω, je traverse. p. moy. πεπορα : de-là πορος, trajet ; πορθμος, détroit, trajet de mer ; πορθμεια,

ας, ή, ou πορθμειον, κ, et Ion. πορθμειον, κ, το, bras de mer, rivière à traverser, bâtiment qui sert à traverser, vaisseau où l'on passe; πορθμιον, το, le prix du passage. πορθμευτης, κ, ό, ou πορθμευς, εως, ό, nocher.-δοκει, il semble. indic. de δοκεω, απομ. ou δοκω. imparf. εδοκεον εν, εες εις, εε ει, f. δοξαω. aor. 1. εδοξα. R. δοκεω. voy. απομ.-όποσα, acc. plur. neut. d'όποσος, quantus, combien en nombre, ou en grandeur. R. όσος.-οφειλεις, tu dois. de R. οφειλω. f. (d'οφειλεω) οφειλησω, et par sync. οφλησω. parf. ωφληκα. a. 2. ωφελον. voy. 1, 1, 1. et Gr. gr. 3. part. chap. 17.-εριζωμεν. 1. pers. plur. prés. subj. act. d'εριζω. f. ισω. p. ηρικα, et par reduplic. attiq. ερηρικα. 5 R. ερις.

2. αμεινον (sous-ent. εστι, il est.) nom. sing. n. du comp. irrég. αμεινων, dont le positif irrég. est R. αγαθος, et le superl. αριστος. Quelques savans font venir αριστος *optimus*, de αρης mars. voy. 5 Gramm. gr. p. 166, des exemples comparatifs et superlatifs, formés de noms substantifs.-ορισαι, aor. 1. infin. act. d'όριζω. f. ισω. aor. 1. ώρισα. R. άρος (marqué d'un esprit rude) terme, limite, car όρος marqué d'un esprit doux, signifie mon- 15 tagne.-απραγμονεσερον (το) compar. d'άπραγμων, qui n'a point d'affaires, qui ne cause point d'embarras. (5. décl.) dont le superl. est απραγμονεσατος. R. α priv. et πρασσω. les comparatifs et superl. de plusieurs noms en ων se forment du

positif neut. *ον*, en ajoutant *εσερος*, *εσατος*. (la Gram. gr. p. 163 sq. en offre d'autres exemples.)

3. *αγκυραν* (*την*) de R. *αγκυρα*, *ας*. 2. décl. *εντειλαμενω* (sous-ent. *σσι*) aor. 1. part. moy. 5 *δ'εντελλω*, *j'enjoins*, *je donne ordre*. composé d'*εν* et de *τελλω*. f. *τελω*. et par ce principe que la pénultième du 1. aor. est ordinairement longue, vous direz aor. 1. *ετειλα*, et avec la prép. *εν*, *ενετειλα*. de-là *ενετειλαμην*. vous voyez dans ce 10 verbe la prépos. placée devant l'augment.; ce qui n'a pas lieu dans tous les verbes. par ex. *δυσυχew*, imp. *εδυσυχεον*. l'usage apprendra ces variations. R. *σελλω*.-*εκομισα*, aor. 1. act. de *κομιζω*, f. *ισω*. aor. 1. *εκομισα*. R. *κομειν*. rappelez-vous notre 15 observation sur bien des verbes en *ζω*, 1, 1, 3. -*πεντεδραχμων*, cinq drachmes. *πεντε*, mot indécl. *δραχμων*, au génit. à cause de la prép. *ένεκα*, sous-ent. *δραχμων*, de R. *δραχμη*, *ης* (*ή*) 2. décl.

4. *Πολλε* (sous-ent.) *λεγεις*) au gén. par la 20 même raison que *δραχμων*. sa R. est *πολυς*. voy. 1, 1, 4.

5. *νη*, interject. affirmat. *-αιδωνεα* (*τον*), d'*αιδωνεις*, *εως*, décl. contr. qui se rapporte à la 5e. décl. des simples. R. *αιδης* ou *αδης*, *ε*, *δ*, l'enfer. 25 remarquez cet accusatif que les Latins ont emprunté des Grecs, quand ils ont dit *heroa*, *arcada*, *aëra*.-*ωνησαμην*, aor. 1. moy. de R. *ωνεομαι*, *j'achète*.-*τροπωτηρα*, la courroie qui attache la rame, de *τροπωτης*, *ηρος*, de la 5e. décl. R.

τρεπω, je tourne.-δυο. R. quelquefois ce mot est indécl. comme en cet endroit ; quelquefois il se décline.-οβολοιν, gén. d'après un man., je lis ainsi avec M. Belin, au lieu de οβολων que donne Hemst. οβολοιν plur. de R. οβολος, & (ὀ) obole. 3. décl. ce gén. est gouverné par περι ou ἐνεκα sous-ent.

6. Τιθει, pose. impér. act. venant de τιθεω inus. impér. τιθεε ει. on dit aussi à l'imp. et même plus ordinairement, τιθετι, ετω. R. τιθημι. voy. τιθεω αποτ.

7. Ακεσσαν, (την) d'ακεσρα, ας, aiguille. 2. décl. R. ακεισθαι.-ὑπερ pour.-ισις (τε) d'ισιον, &. 3. décl. ισιον, το, voile ; ισος, &, ὀ, fuseau, mât de vaisseau. R. ισημι, je dresse.-κατεβαλον, aor. 2. ou imp. indic. act. de καταβαλλω. f. αλω. p. βεβληκα (de βλεω inus.) : p. pass. βεβλημενος, et par ce principe que la pénultième du 2. aor. est ordinairement brève, vous direz aor. 2. κατεβαλον. ceux qui rejettent les 2 aor. diront : κατεβαλον, imp. de καταβαλω. βαλλω, je jette. καταβαλλω, je jette en bas, je renverse, je dépense. R. βαλλω.

8. Προσιθει ν. τιθει ci-dessus. προσιθημι répond au mot apponere des Latins.

9. Κηρον (τον) de R. κηρος, &. 3. décl.-ὡς επιπλασαι, pour boucher, pour mettre un enduit. ὡς en ce: endroit, à la force de la prép. προς. remarquez cet hellénisme pour boucher, qui se traduit si lit-

téralement en françois , et dont vous n'auriez pas la moindre idée , si vous le rendiez en latin. *επιπλασαι*, aor. 1. infin. act. d'*επιπλασσω*, ou *τλω*. *ασω*. aor. 1. *επεπλασα*. *επιπλαττω*, je mets un en-
 5 duit sur. R. *πλαττω* ou *πλω* par sync. de *πελαω*. *huc illuc impellendo constipo, fingo*. le primitif donc est *πλαω*; *πλασσω* est une affaire de dialecte dans les verbes. la prép. *επι* renfermée dans *επιπλασαι* nous conduit à son régime , qui est *τς σκαφιδις το*
 10 *ανεωγοτα*, *navis hianta* pour *navem hiantem*, autre tour grec à remarquer , pour *το σκαφιδιον ανεωγος*. Les Poëtes Latins ont dit *per amœna locorum*, et l'on dit de même en françois le creux d'un arbre , le creux d'un rocher , etc. *σκαφιδιον*.
 15 diminutif de *σκαφος*, formé de *εσκαφα*, p. act. *σκάφη*, *ης*, *ή*, une barque. (*σκαφή*, *ης*, *ή*, une fouille), *σκαφιδιον*, *ς*, *το*, une petite barque; *σκαφος*, *εος*, *το*, vaisseau ou fouille. R. *σκαπτω*, ou plutôt *σκαπω*. je fouille , je creuse.-*ανεωγοτα*.
 20 part. parf. moy. d'*ανοιγω*. f. *ξω*. p. *ανωχα*, attiq. *ανεωχα*. parf. moy. *ανεωγα*. R. *οιγειν*. *ανοιγω*, j'ouvre de bas en haut.-*ήλεις*, de *ήλος*, *δ*, clou.-*καλωδιον*, *το*, petite corde. diminutif de *καλως*, *ω*, corde. R. *καλως*.-*ύπεραν* de *ύπερα*, *ας*, *ή*,
 25 *l'hypère*, corde qui servoit dans les vaisseaux à faire agir l'antenne. *Note de M. Belin*. *ύπεραι*, *αι*, *hypères*, nom d'une espèce de vermisseau oblong.-*εποιησας*, voy. 1, 1, 11.

10. *αξια*, acc. plur. n. de R. *αξιος*, *α*, *ον*. adj.

de la 3. décl.-ωνησω, aor. 1. moy. de R. ωνεομαι, f. σομαι. aor. 1. ωνησαμην. pour sentir le rapport d'ωνησω à ωνησαμην, conjuguez ainsi. ωνησαμην, ωνησασο par sync. Ionienne, ωνησαο, et par contract. ωνησω.

11. Ταυτα ειν, hæc est pour hæc sunt. règle τα ζωα τρεχει, animalia currit pour currunt.-διελαθεν, 3. pers. sing. aor. 2. indic. de διαλανθανω, comp. de δια et λανθανω, ou plutôt de δια et de λαθω, anóm. διαληθω, j'échappe, on m'ignore, on m'oublie. f. (de ληθω inus.) λησομαι. p. pass. λελησμαι; aor. 2. ou imp. διελαθον. R. ληθειν.-λογισμω de λογισμος, ου (ὅ) supputation, calcul. 3. décl. R. λεγω remarquez dans λογισμω un ι souscrit sous l'ω pour conserver la terminaison οι qui est celle des attiques.-τότε, quand. adv. interrog. et ποτέ, un jour.-ταυτ' pour ταυτα, illa. voy. τετον, 1, 1, 2.-αποδωσειν, fut. infin. d'αποδιδωμι. je rends. R. διδωμι.-φης, tu dis, de φημι, φης, φησι. R. φω. voy. Gram. gr.p. 135.

12. Νυν, nunc, à présent.-Έρμη contracté de Έρμεα, R. έρμεας, ης. 1. décl. contr.-αδυνατον (το) d'αδυνατος, ου (ὅ) R. α privatif, et δυναμαι.-λοιμος, ου (ὅ) la peste.-πολεμος, ου (ὅ) la guerre. ces deux noms sont de la 3e. décl. -καταπέμψη, 3 pers. sing. aor. 1. subj. de καταπεμπω f. ψω. aor. 1. κατεπεμψα. R. πεμπω, j'envoie. καταπεμπω, j'envoie de haut en bas.-αθροους, acc. plur. de R. αθροος, ου, serré, pressé, 3. décl.-τινας,

- acc. plur. masc. du pronom indéfini *τις*, masc. & fém. *τι* neut. gén. *τινος*, quelqu'un, qu'il ne faut pas confondre avec *τις*, qui, marqué d'un accent aigu, est interrogant. -*ενεσαι*, il sera possible, par
 5 sync. de *ενεσεται*, fut. moy. de l'imperson. *ενεσι*. R. *εω*, *ενειμι*, je suis dedans. -*αποκερδαναι*, gagner sur, aor. 1. infinitif act. d'*αποκερδαινω*, f. *ανῶ*, p. *αποκεκερδηκα*. a. 1. *απεκερδανα*. *απο* marque ici le terme d'où se tire le gain. voy. Gram. gr. sur les
 10 verbes en *λω*, *μω*, *νω*, *ρω*, R. *κερδος*, *εος*, *το* gain. *εν*, sur. prép. qui marque le repos, et régit l'ablat. -*πληθει* de *πληθος*, *εος* (*το*) décl. contr. qui se rapporte à la cinquième des simples. R. *πλεος*, plein. - *παραλογιζομενον*, partic. prés. moy. de
 15 *παραλογιζομαι*, je suis à côté du calcul, je fais un calcul faux. R. *λεγω*. voy. 1, 1, 2. - *πορθμια* (*τα*) Voy. 1, 2, 1, au mot *πορθμεῦ*.

13. *Καθεδουμαι*, je vais rester les bras croisés. f. moy. de *καθεζομαι*. R. *έζομαι*. *απομ.* - *κακιςα*,
 20 (*τα*). Voy. 1, 1, 10. - *ευχομενος*. *ευχομαι*, je prie, je souhaite, je me vante. Voy. *Clav.* 1, 1, 43. - *γενεσθαι*, aor. 2. infin. moy. de *γινομαι*. imp. *εγινομην*; aor. 2, ou imparf. de *γενομαι*, *εγενομην*, *ου*, *ετο*, part. *γενομενος*. p. pass. *γεγεννημαι*
 25 (de *γενεω*, inus.); part. *γεγεννημενος*. Voy. *γενομαι* et *γινομαι*. *απομ.* - *απολαυοιμι*, d'*απολαυνω*, je jouis de quelque chose. R. *λαω*.

14. *εκ εσιν*, cela n'est pas, cela ne se peut pas. - *ολιγοι* (*οι*) peu, d'*ολιγος*, *η*, *ου*, (3. décl.) en

petit nombre-ὄραξ, contracté d'ὄραις, ὄραω, ὦ.
 f. ασω. p. ὠρακα, attiquem. ἑώρακα. R. ὄραν.-αφικ-
 νουνται, prés. indic. moy. d'αφικνεομαι, οὔμαι,
 force de la prép. απο, ils viennent de *la terre*. R.
 5 ἰκνεισθαι.-ειρηνη, ης (ή), la paix. 2e. décl. ce mot
 est Racine.

15. αμεινον. Voy. 1, 1, 2.-παρατεινοιτο optat.
 prés. pass. de παρατεινω, j'étends au-delà, *præter*.
 je prolonge. R. τεινω. Voy. Gram. gr. p. 41, sur les
 0 nuances que présentent les optat. grecs.-το σφλη-
 μα, *la dette*.-sur πλην αλλ' voy. 2, 3, 4.-οισθα,
tu sais, d'ειδω R. f. ησω (d'ειδεω), p. ειδηκα.
 infin. ειδηκεναι, et par sync. ειδεναι. aor. 2. ειδον,
 ες, ε, et ιδον. p. moy. οίδα, ας, et selon les Eo-
 5 liens οιδασθα, et par sync. οισθα. R. ειδω. Voyez
 ειδεω, απομ.-παρεγινοντο. imparf. de παραγίνο-
 μαι. παρα marque ici proximité. R. γινομαι. Voy.
 1, 2, 13.-αναπλεω, nom. plur. d'αναπλεως, ω,
 tout plein, 4. décl. attiq. pour αναπλεοι. R. πλεος,
 0 plein.-τραυμαται, (οί) de τραυματιας, ου, ό,
 blessé. 1. décl. R. τιτρωσκω.

16. Φαρμακω (τω) de R. φαρμακον, ου. 3. décl.
 à l'ablat. régi par la prépos. απο renfermée dans
 αποθανων, mot expliqué 1, 1, 6. απο marque ici
 5 le nom de la cause.-παιδος de παις (et prim. παις,
 voy. Gram. gr. obs. p. 25 sq.), παιδος, ό, 5. décl.
 aussi-bien que γυναικος.-γυνη, génit. γυναικος
 (de l'iusité γυναιξ.)-τρυφης. Voy. 1, 1, 4.-εξω-
 δηκως, nom. sing. partic. parf. act. d'εξοιδεω, f.

Part. I.

B

ησω. p. εξωδηκα. R. οιδειν. οιδεω, *tumeo*, εξοιδεω, *extumeo*. εξωδηκως την γαστερα, *tumefactus ventrem*: hellénisme très-ordinaire chez les Latins. Virgile à dit: *Ardentes oculos suffecti sanguine et igni...* et *perfusus sanie vittas*. Dans ce tour grec il y a κατα sous-entendu. γαστερα (τον) de γαστηρ R. gén. γαστερος, γαστρος, 5. décl.-σκελη (τα) acc. plur. de σκελος, εος, (το.) R. 5. décl.

17. ωχροι, pâles, de R. ωχρος, ου, 3. décl.
- 10 -αγεννεις (οί.) Voy. 1, 1, 6.-όμοιοι (οί) d'όμοιος, ου. 3. décl. R. όμος.-πλειστοι (οί), superlat. irrég. dont le positif. est πολυς, et le comparat. πλειων. R. πολυς, de la 3. décl.-δια, à cause, prép. qui régit χρηματα, à l'acc. de R. χρημα, ατος. 5. décl.
- 15 χρηματα, les richesses usuelles; κτηματα, les possessions, les immeubles, les terres, etc.-ήκουσιν, ils viennent, d'ήκω R.-επιβουλευοντες, part. prés. act. d'επιβουλεύω. βουλευειν, consulter, délibérer. επιβουλευειν, délibérer contre quelqu'un,
- 20 lui dresser des embûches. R. βουλη.-αλληλοις, dat. plur. d'αλληλων. je dis, d'αλληλων; ce nom n'a ni singulier, ni nomin. au duel et au plur. R. αλλος.-εοικασι, *videntur*. 3. pers. plur. parf. moy. d'εικω. *anom.* f. ξω. et comme les verbes de deux
- 25 syllabes changent ε en ο au p. moyen, vous direz p. moy. οικα, attiq. εοικα. part. εοικως. voy. dans la préface, une note sur ce mot.

18. Πανυ, tout-à-fait, adv. R. πας.-περιποθητα (τα) de το περιποθητον, gén. ου, qui répond au

peroptandum des Latins. R. *πῶθος. περι* marque excès ou supériorité. *περιποθεω*, je desire avec excès.

19. *ἔκυν*, donc : *ἔκυν* donc non. voy. noté de
 5 M. Hermann, (idiot. de Viger, p. 769,) sur l'accentuation de ce mot, qu'il juge embarrassante; et sur le sens du quel, avec du goût, on prononcera sans peine. - *Δοξαίμι*. Voy. 1, 2, 1, au mot *δοκει*. - *ἁμαρτανειν*, infin. prés. d'ἁμαρτανω.
 5 Cette terminaison en *ειν*, nous la devons à l'Ionien *εμεν*. Ainsi d'ἁμαρτανεμεν retranchez le *μ*, vous avez *ἁμαρτανεεν*, et par la contr. d'εε en *ει*, *ἁμαρτανειν*. R. *ἁμαρτειν* - *πικρῶς* adv. R. *πικρος* amer. - *απαιτων*, contracté d'απαιτεων. *αιτεω*,
 5 je demande. *απαιτεω*, j'exige. - *τα οφειλομενα*, part. prés. pass. d'οφειλω. - *σε* au gén. gouverné par la prép. *παρά*.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ III. (V.)

Θανάτῳ ἁώρῃ ἀξιοὶ τὸν ἀλλότριον πλῆτον θηρῶντες,
 ἐν πλεσίῳν γερόντων ἀπαλλαγὴν γλιχόμενοι.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ἙΡΜΗΣ.

ΠΛΟΥ. 2 Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηράκο-
 γα, λέγω τὸν πλείον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν ἐκ

εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι; Ἐρ.
 3 Ναι, τὸν Σικυώνιον Φῆς. Τί οὖν; Πλ. 4 Ἐκεῖνον μὲν,
 Ἄρμῃ, ζῆν ἕασον ἐπὶ ταῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ
 5 βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τῶσαῦτα, εἴγε οἶόντε
 ἦν, καὶ ἔτι πλείω· τοὺς δὲ γε κόλακας αὐτῷ, Χαρίνον
 τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰσπαστον
 ἐφεξῆς ἅπαντας. Ἐρ. 5 Ἀτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.
 Πλ. 6 Οὐ μένουσιν, ἀλλὰ δικαιοτάτων. Τί γὰρ ἐκεῖνοι
 10 παθόντες εὐχονταὶ ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἢ τῶν χρη-
 μάτων ἀντιποιεῖν, οὐδὲν προσήκοντες; 7 ὁ δὲ πάν-
 των ἐστὶ μιαιφόνος, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως
 θεραπεύουσιν, ἐν γε τῷ φανερώ· καὶ νοσήσιος, ἃ μὲν
 βελεύονται, πᾶσι πρόδηλα· 8 θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχ-
 15 νοῦνται, ἣν ῥά τισι. Καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολα-
 κεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα, ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος·
 οἱ δὲ προαπίπτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. Ἐρ. 9
 Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κἀκεῖνοι
 εὖ μάλα διαβουλοῦνται αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως
 20 10 αἰεὶ θανόντι ἰοικῶς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
 νέων. οἱ δὲ, ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι
 βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.
 Πλ. 11 Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ
 Ἰάλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων
 25 τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν

ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. Ἐρ. 12 Ἀμέλησόν ,
 ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ'
 ἓνα ἐξῆς. Ἐπὶ δὲ, οἶμαί, εἰσι. Πλ. 13 Κατάσπα·
 Ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις πρῶτ-
 5 ἥβης γενόμενος.

Explication des mots.

1. Θάνατον, de θάνατος, * (ὁ) 3. décl. R. θνησ-
 κειν. voy. 1, 1, 6.-αἶψα d'αἶψος, * (ὁ και ἡ) adj.
 de la 3. décl. R. α priv. et ὥρα, *tems*, qu'il ne
 faut pas confondre avec ὥρα, *soin*, marqué d'un
 10 esprit doux.-αἰσίοι (οἶ) de R. αἰσῖος, α, ον. 3. décl.
 -αλλοτριον d'αλλοτριος, α, ον. R. αλλος.-πλετον
 (τον) de πλετος, * (ὁ) 3. décl. R. πολυς.-θνησκοντες,
 contr. de θνησκοντες. R. θνη.-πλεσιῶν de πλεσιος,
 * (ὁ και ἡ) 3. décl. R. πολυς.-γεροντων (των) de
 15 γερων, οντος, 5. décl. R. γηρας.-απαλλαγην (την)
 d'απαλλαγή, ης. 2. décl. le passage d'une vie à
 une autre, la mort. d'απο, et de R. αλλαττω.-
 γλιχομενοι, *désirant*, de R. γλιχομαι.

2. Οἰσθα. Voy. 1, 2, 15.-τον γεροντα. voy. de
 20 ce dial. n° 1.-τον sert à désigner particulièrement
 la personne ou la chose dont on parle.-πανυ, adv.
 R. πας.-γεγηρακοτα, partic. parf. act. de γηραω. f.
 ασω. p. γεγηρακα. R. γηρας.-λεγω je dis.-πλεσιον
 (τον) voy. n. 1.-ὧ, à qui. du relatif ὅς, ἡ, ὁ.-
 25 παιδες (οἶ) de παις, παιδος. 5. décl. voy. 1, 2, 16.-

μεν , particule qui exprime division ou distribution , restriction , concession , toutes nuances différentes qu'il est bon de remarquer. Dans cet endroit, μεν annonce que l'idée présentée va être restreinte. Il n'a pas d'enfans, mais il ne sera pas pour cela sans héritiers , car une foule de flatteurs courent après sa succession. εισιν , ils sont. d'ειμι R. εω.-ζηρωντες ; voy. n. 1 de ce Dial.-κληρον (τον) de R. κληρος , κ. - πεντακισμυριοι *quinquaginta millia* de πεντακισ *quinquies* , qui a pour racine πεντε *quinque* , et de μυριοι *decem mille*. (*numerus infinitus pro finito* , dit l'un des commentateurs de Lucien.)

3. Φης. voy. 1 , 2 , 11.

- 15 4. Ζην attiq. pour ζαν , de R. ζω.-εασον , laisse. aor. 1. impér. act. d'εωω. f. σω. aor. 1. ειασα. remarquez l'ι ajouté par le principe que la pénultième du 1. aor. est ordinairement longue.-ετ'εσιν (τοις) de R. ετος , εος (το)-βεβιωκεν. Voy. βινυτες.
- 20 1 , 1 , 1.-επιμετρησας. aor. 1. part. d'επιμετρεω. f. ησω , aor. 1. επιμετρησα. μετρεω , je mesure. επιμετρεω , je mesure par-dessus R. μετρον.-ει , si.-οιον ην , il étoit possible , ολος εστι , *potest. κλον εστι , fieri non potest*. On sent que ces locutions
- 25 sont elliptiques. Ainsi κχ ολος εστι φιλοσοφειν , *non potest philosophari* , est pour κχ εστι τοις τοις , οιον δει ειναι τον μελλοντα φιλοσοφειν , *non est talis , qualem illum esse oportet* , qui vult philosophari. Voy. Viger , p. 121 ; Esop. III , 23 , 3.-πλειω , acc.

plur. n. contract. de πλειοα pour πλειονα. Voy. 1, 2, 17, au mot πλειστοι.-κολακας (της) de R. κολαξ, κος. 5. décl.-Δαμωνα de Δαμων, ονος. 5. décl.-κατασπασον, aor. 1. impér. act. de κατα-
 5 σπαω, f.-ασω, aor. 1. κατεσπασα, et comme l'augment ne se conserve pas hors de l'indic. vous direz, impér. κατασπασον. part. κατασπασας. R. σπαν. σπαω, je traîne. κατασπαω, je traîne en bas.

5. ατοπον, το. Voy. 1, 1, 2, au mot τοπος.
 10 -δοξειε, aor. 1. optat. δοξαιμι, αις, αι, éol. δοξεια, ειας, ειε. Voy. 1, 2, 1, au mot δοκει.

6. Δικαιοτατον (το) superlat. de δικαιος. comp. δικαιότερος. superl. δικαιοτατος. R. δικη. les comparat. et superlat. des noms adject. en ος de la 3.
 15 décl. sont formés de leur positif en retranchant σ, et ajoutant τερος et τατος. Remarquez qu'il est des adjectifs qui prennent ω devant τερος. par ex. σοφος fait σοφωτερος. mais cette exception n'a lieu que lorsque la voyelle qui précède est brève. Voy.
 20 ma Gr. gr. 2. part. chap. 18. et fab. 8, d'Esopé, 2. part. n°. 1.-τι παθοντες, *quid patientes* pour *quorsum*, dans quelle vue? παθοντες, aor. 2. part. de R. πασχω. f. πεισομαι. (de πειω inu.) aor. 2. επαθον (de παθειω inu.) inf. παθειν. p. moy.
 25 παπονθα (de πενθαω inu.)-ευχονται, ils souhaitent, de R. ευχομαι.-αποθανειν, voy. 1, 1, 6. au mot αποθανοντες.-αντιποινται, d'αντιποιεσθαι, εμαι, s'attribuer, prétendre à etc. R. ποιεω.-εδεν' acc. sing. neut. d'εδεις, εδεμια, εδεν, avec κατα sous-

entendu, signifie *nihil*. *υδεις* est composé de *υ* *non*,
 δε quidem, *εις* unus, un seul; *υδεις* pas un. R.
εις.-*προσηκοντες*, de *προσηκω*. R. *ηκω* je viens,
προσηκω je viens à quelqu'un; et par approxima-
 5 tion, appartenir, être uni par les liens du sang.

7. *δ*, d'*ός*, *ή*, *δ*. *μιαρωτατον* (*το*) de *μιαρος*,
 d'où vient le mot *maraud*. compar. *ωτερος*, superl.
ωτατος, 3 décl. R. *μιαινω*.-*έμως* cependant, conj.
-Ξεραπευσιν ils le flattent, de *Ξεραπευω*, R. *Ξερα-*
 10 *πων*.-*γε*, du moins. *φανερω* (*τω*) régi à l'ablat.
 par *εν*. *φανερως*, *υ* (*δ*.) R. *φαινω*.-*νοσεντος* (sous-
 ent. *εκεινυ*) gén. absolu déjà remarqué. *νοσεντος*
 contr. de *νοσειντος*. *νοσεω*, *ω*. R. *νοσος*.-*α*, *quia*,
 nom. plur. neut. *-βλεουσιν*, de *βλευομαι*, f.
 15 *ευσομαι*. R. *βελη*.-*πασι*, à tous, de R. *πας*.-
προδηλα (*τα*) de *προδηλος*, *υ* (*δ* και *ή*) R. *προ*,
 et *δηλος*. *δηλος*, clair, *προδηλος*, qui est sous les
 yeux.

8. *Θυσειν*, f. inf. act. de *θυω*, f. *σω*. R. *θυειν*.
 20 *-υπισχνευνται* ils promettent. *υπισχνεομαι*, *υμαι*,
 je suis tenu *par*; et par approximation, je pro-
 mets, parce que par une promesse on se lie,
 on s'engage. fut. *υποσχησομαι* d'*υποσχεω*; parf.
υπεσχημαι: aor. 2. pass. *υπεσχην*; aor. 2. moy.
 25 *υπεσχομεν* d'*υποσχω*, ou *υποσχεομαι*, *υμαι*, R.
εχω αποτ. j'ai dit au 2 aor. *υπεσχην*. Lennep qui
 rejette les 2 aor. feroit venir *εσχην* de *σχημι*
 comme *ετυφην* de *τυφθιμι*.-*ην* si, conj.-*ραιοη*,
convaluerit. aor. 1 subj. de *ραιζω*, f. *ραισω*, R.

ῥαδιος. sur les verbes en ζω, voy. 1, 1, 3.-ποικίλη
 κολακεια, *versatilis adulatio*. κολακεια, ας (ή)
 2. décl. R. κολαξ.-ποικίλος, * (ὁ και ή) 3. décl.
 -δια prép. qui gouverne ταυτα à l'acc. ὁ μεν et
 5 οἱ δε qui suit, répondent ordinairement, mais pas
 toujours, (voy. Gram. gr. liv. 5, ch. 1.) à *hic* et
ille des Latins.-εσω, 3. pers. sing. impérat. d'ειμι.
 R. εω.-προαπιτωσαν, 3. pers. plur. aor. 2 im-
 pérat. de προαπειμι, comp. de προ, απο et ειμι,
 10 je vais. απειμι, je m'en vais, ου je pars d'un lieu.
 προαπειμι, je m'en vais devant. R. εω ou ειω,
 d'οὐ ειμι απομ.-ματην, R. en vain. adv.-επιχα-
 νοντες, d'επιχαίνω. f. επιχανω. aor. 1. επεχηνα.
 aor. 2. επεχανον. R. χαινω, ou plutôt χaw, d'οὐ
 15 le chaos, hio; επιχαίνω, inhio, ou hio super.

9. Γελοια, (τα) de γελοιος, *, 3. décl. R. γελαω.
 -πεισονται, voy. de ce Dial. n. 6, παδοντες.-
 πανεργοι (οἱ) 3. décl. de πανεργος, *, homme qui
 employe toutes sortes de moyens. R. πας et εργον.
 20 οντες, étant, d'ων, οντος. R. εω.-πολλα (τα) de
 πολυς, se prend adverbiallement à cause de la
 prép. κατα sous-ent. Rien de plus commun que
 ces accusat. plur. neut. pris adverbial. Les Latins
 ont dit de même *multa gemens* pour *multum ge-*
 25 *mens*.-κακεινος, attiq. pour και εκεινος.-ευ R. bien,
 adv.-μαλα beaucoup, adv. διαβσκολει, de διαβ-
 κολεω, métaphore empruntée des bœufs qu'on
 mène dans des pâturages. R. βες et κολον, το, ci-
 bus. δια marque ici les détours et les circuits que

prend le vieillard pour tromper ses flatteurs qui soupirent après l'instant de sa mort. *επελπίζει*, d'*επελπίζω*. R. *ελπις*. *ελπιζω*, *spero*; *επελπίζω* *in spem erigo*. Sur les verbes en *ζω*, voy. 1, 1, 3.

5 10. *αει*, toujours. *-θανοντι*, voy. *αποθανοντες*, 1, 1, 6. *-εοικως*, voy. 1, 2, 17, *εοικασιν*. *-εῤῥωται* *πολυ μαλλον*, il se porte beaucoup mieux. *εῤῥωται*, parf. pass. de R. *ῥωννυω*, f. *ῥωσω* (*ῥωω* inus.) p. act. *εῤῥωκα*, p. pass. *εῤῥωμαι*, *σαι*, *ται*.

10 *-μαλλον* comparat. de *μαλα*, *valdè*, dont le superlatif est *μαλιστα*. *-νεων*, (*των*) au gén. parce qu'il y a ellipse de prép. *προ* en comparaison de est sous-ent. Ainsi dans cette phrase *εῤῥωται πολυ μαλλον των νεων*, dites littéral. *il est beaucoup*

15 *plus vigoureux en comparaison des jeunes gens*. *-ηδη*, déjà. *-κληρον* (*τον*) de R. *κληρος*, v. 3. décl. *-εν*, dans. *-σφισι*, dat. plur. du pronom *ἵ*, sui. *-διηρημενοι*, nom. plur. part passé pass. de *διαίρεω*, f. *ησω*. p. act. *διηρηκα*; de-là le parf. pass.

20 *διηρημαι*. *δια* marque ici division et partage. R. *αίρεω*, je prends. *διαίρεω*, je divise ou je partage. R. *αίρεω*. *-βοσκονται*, de *βοσκομαι*, je pais. R. *βοω*. *-ζωην* (*την*) de *ζωη*, ης. 2. décl. R. *ζαω*. *-μακαριαν* (*την*) de *μακαριος*, α, ον. 3. décl. R.

25 *μακαρ*. *-ἑαυτες*, *seipsos*, acc. plur. régi par la prép. *προς*, ad. *-τιθεντες*, part. prés. de R. *τιθημι*, voy. *τιθεω* *anom*.

11. *Ουκεν*, donc, 1, 2, 19. *-αποδυσαμενος*, nom. sing. part. aor. moy. d'*αποδυομαι*, f. *σομαι*.

aor. 1. *απεδυσαμην*. *δυω*, je me revêts. *αποδυω*, je me dépouille. R. *δυνω*.-*γηρας*, *τος* (το) la vieille. 5 décl.-*ώσπερ*, comme.-*Ιολεως*, 4. décl. attiq. pour *Ιολαος*, nom propre. *Ιολας*, frère d'Hercule. Hébé lui rendit sa jeunesse. Voy. Ovide, Métam. IX, 398.-*ανηβησατω*, 3. pers. sing. aor. 1. impér. moy. d'*ανηβαιω*, f. *ησω*. aor. 1. *ανηβησα*. aor. 1. m. *ανηβησαμην*. R. *ήβη*. *ανα* marque ici réitération, et répond au *re* des Latins. *ήβαιω*, *pubesco*.
 10 *ανηβαιω*, *repubesco* ou *iterum pubesco*.-*μεσων*, gén. plur. du nom commun *μεσος*, *ς*, R. 3. décl. au gén. gouv. par *απο*.-*ελπιδων*, de R. *ελπις*, *ιδος*, 5. décl.-*ονειροποληθεντα*, acc. sing. part. aor. 1. pass. d'*ονειροπολεω*, comp. d'*ονειρος somnium*, et de *πολεω verso*, f. *ησω*, p. *πεποληκα*. aor. 1. pass. *εποληθην*. R. *ονειρος* et *πολεω*.-*πλατον*, de *πλατος*, *ου*, 3. décl. R. *πολυς*.-*απολιποντες*, aor. 2. part. d'*απο* et R. *λειπω* f. *ψω*. aor. 2. *απελιπον*. part. *απολιπων*. p. moy. *απολελοιπα*, part. *απολελοιπως*. *απο*
 20 marque ici séparation. R. *λειπω*.-*ήκετωσαν*, *qu'ils viennent*. prés. impérat. de R. *ήκω*. *κακοι κακως*, jeu de mots à remarquer, mais difficile à rendre dans le françois. *αποθανοντες*, *ι*, *ι*, *6*.

12. *αμελησον*, aor. 1. d'*αμελεω*, f. *ησω*. aor. 1. *ημελησα*. R. *α* priv. et *μελει*.-*μετελευσομαι*, f. de *μετερχομαι*, de *μετα*, et de R. *ερχομαι απομ.* : f. *ελευσομαι* (d'*ελευθω* inus.) aor. 2. *ηλυθον*, et par sync. *ηλυθον*. p. moy. *ηλυθα*, attiq. *εληλυθα*, infin. *εληλυθεναι*.-*καθ' ένα*, un par un. *καθ'* pour *κατα*,

le τ changé en ϑ, à cause de l'esprit rude qui est sur ένα, de R. εἷς, μια, ἐν.-οίμαι, je pense R. οἶω αποτ.-εἰσι, ils sont. d'εἰμι. R. εἶω.

13. Κατασπα, traîne en bas, de κατασπαω. f.
 5 κατασπασω. aor. 1. κατεσπασα. aor. 1. moy. κα-
 τεσπασαμην, impér. κατασπασαι, optat. κατασ-
 πασαιμην. R. σπαν.-παραπεμψει, f. de πᾶρα et de
 πεμπω, f. ψω. R. πεμπω.-έκασον, acc. régi par le
 verbe.-γεροντος, de γερων, οντος, régi au gén.
 10 par αντι.-πρωθιβης, ς, de πρωτος premier, et de
 ήβη. Le τ de πρωτ changé en ϑ, à cause de l'esprit
 rude qui est sur ήβη. voy. καθ' ένα, n° précédent.
 -γενομενος, voy. 1, 2, 13.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ IV. (VII.)

1 πολλάκις, ὁ ἄλλω τὸ κακὸν μηχανώμενος, τῷτο
 ἑαυτῷ πραγματεύεται.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΗΣ, ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΗΣ.

ΣΗ. 2 ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες ;
 15 ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράδειτος ὢν Δεινίε, πλέον τῷ
 ἱκανῷ ἐμφαγῶν, ἀπεπνίγην, οἷσθα· παρῆς γὰρ
 ἀποθυήσκοντί μοι. Καλ. 3 Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες.

Τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ ἢ σύ
 πε Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. Ζη. Τὸν ἄτεκνον, τὸν
 πλείσιον, ὃ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα; Καλ. 4
 Ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνόμενον ἐπ'
 5 ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. 5 Ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκισον
 ἐπεγίνετο, ἢ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπί-
 τομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· 6 πριά-
 μενος γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπει-
 δὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, (πίνει δ'
 10 ἐπεικῶς), ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοι-
 μον ἔχειν αὐτὸ, ἢ ἐπιδῶναι αὐτῷ· εἰ δὲ τῷτο ποιήσῃ,
 ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. Ζη. 7 Τί ἔν
 ἐγένετο; πάνυ γὰρ τι παράδοξον ἔρεῖν ἔοικας. Καλ.
 8 Ἐπεὶ τοίνυν λυσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσ-
 5 κος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιόδῳ,
 τὴν ἔχεσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφα-
 λείς, ἐκ οἷδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιό-
 δῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· 9 εἶτα ὁ μὲν ἐπι-
 νεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκλάδην ἐκείμην, ὑποβο-
 10 λιμαῖος αὐτ' ἐκείνῃ νεκρός. Τί τοῦτο; γελαῖς, ὦ
 Ζηνοφάντες; ἢ μὴν ἐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγε-
 λαῖν. Ζη. 10 Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας.
 Ὁ γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. 11 Πρῶτον μὲν
 ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεῖς, οἶμαι,

τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς οἶά γε ὁ οἰνοχόος
εἰργασται. Ζη. 12 Πλὴν ἀλλ' ἔδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον
ἐχρῆν τραπέσθαι· ἦκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου
ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

Explication des mots.

5 1. ὁ μηχανώμενος, *le préparant*, contr. de μηχαν-
ναομενος de κ. μηχανασμαι. R. μηχανη.-θανάτον.
Voy. 1, 3, 1.-αλλῶ, du pronom R. ἄλλος, η,
ο.-τετον, d'έτος, αὐτη, τετο.-ἐαυτῶ d'ἐαυτε, ἐαυ-
της, ἐαυτε. Ce pronom n'a pas de nomin.-πραγ-
10 ματευεται de πραγματευομαι. R. πρᾶσσω.

2. Πως, comment. adv.-απεθανες, 1, 1, 6, au
mot αποθανοντες.-παρασιτος, κ. R. σιτος. d'où
le françois *parasite*, flatteur. R. παρα, auprès de,
et σιτος, blé, froment, pain.-πλεον, plus. com-
15 parat. adv. dont le posit. est πολυ, et le superl.
πλεισον. R. πολυς.-ίκανε, au gén. régi par le com-
parat. ικανος, κ, ὁ, suffisant, propre à. ικανως,
assez. το ικανον, ce qui est suffisant, le nécessaire.
-εμφαγων, aor. 2. part. ou partic. prés. act.
20 d'εμφαγω, comp. d'εν et de R. φαγω, aor. 2. ou
imp. εφαγον. En ajoutant εν à εφαγον, vous avez
ενεφαγον, impérat. εμφαγε, et non pas ενφαγε.
la labiale φ appelle la labiale μ. R. φαγω. on
trouve au prétendu 2. fut. moy. φαγομαι pour
25 φαγεμαι, comme πιομαι pour πιεμαι, je boirai.

-απεπνιγην, aoriste 2. indicatif pass. d'αποπνιγω, ou plutôt d'αποπνιγηνμι, comme ετυφθην de τυφθηνμι (1, 3, 8); fut. ξω. aoriste 2. ou imparf. actif απεπνιγον. R. πνιγειν. la préposition 5 απο dans ce verbe, comme dans αποθνησκοντι ci-après, désigne le nom de la cause.-οισθα, voy. 1, 2, 15.-παρης μοι, tu étois auprès de moi. ειμι παρα, je suis auprès. R. εω.-μοι, à moi, dat. sing. du pron. εγω.-αποθνησκοντι. voy. 1, 1, 6, απο-
ο θανοντες.

3. Παρην, j'étois présent. R. εω.-Ζηνοφαντες (ω) voc. sing. de Ζηνοφαντης, r. décl. contr.-εμον d'εμος, η, ον. το εμον, le mien. c.-à-d. mon fait.-παραδοξον (το), ce qui est contre l'attente. R. δο-
5 κέω, je pense, il me paroît. δοξα, ή, maxime, opinion, bruit, renommée.-ατεκνον (τον) d'ατεκνος, κ, sans enfans. (3. décl.) R. α priv. et τικτω. το τεκνον, progéniture, race.-πλεσιον, 3. décl. de πλεσιος, κ, riche. R. πολυς.-ώ, à qui, de
6 l'art. relat. ός, ή, ό. il est au datif régi par la prép. συν jointe à συνοντα.-τα πολλα, pris adverb. R. πολυς.-ηδειν, d'ειδεω απομ. f. ησω. p. ειδηκα. plusqueparf. ειδηκειν, par sync. ειδειν, et attiq. ηδειν. R. ειδω, je sais, je vois, je connois. Clav.
5 1, 70.-συνοντα, part. prés. de συνειμι, je suis je suis en même temps. R. εω.

4. αει, toujours. adv.-εθεραπευον, je flattois. Σεραπευω, je cultive, je sers, je guéris. R. ό Σεραπων, οντος, serviteur, écuyer, etc.-ύπισχυνε-

μενον, je lui faisois la cour à lui qui m'avoit promis de mourir bientôt. Si on lit ὑπισχνυμενος que rejettent avec raison Hemst., et B., on traduira : je lui faisois la cour, me promettant à moi qu'il
 5 mourroit bientôt. ἐπ' εμοι embarrasse fort les interprètes. suivant l'un, il faut lire ἐπ' εμοι κληρονομω me hærede instituto ; suivant un autre ἐπ' εμοι signifie meo bono. j'aime mieux avec Bergler et B. traduire me superstitite. ὑπισχνυμενον, 1, 3, 8.-ἐπ'
 10 pour ἐπι. son régime est εμοι, qui vient d'εγω.-τεθνηξασθαι, 1, 1, 6, au mot αποθανοντες.

5. ἐπει après que, lorsque, adv.-πραγμα, ατος, το, chose, affaire. 5. décl. R. παττω.-απεγινετο, imparf. d'επιγινομαι, je succède, je suis pas à pas.
 15 R. γινομαι.-ες ou εις, dans. cette prép. qui régit l'acc. nous conduit à son régime μηκισον (το) très-long, de μηκισος, (ὁ, η,) ε, lequel se forme de μηκος, το, longueur. beaucoup de comparatifs et superlatifs sont formés de noms substantifs, de pro-
 20 noms, de verbes, de participes, d'adverbes, et de conjonctions. Aux exemples que je cite dans ma Gramm. gr. 2e partie, ch. 19, ajoutez μηκισος, et les comparatifs κερδιων et κερδισος, de κερδος, το, lucrum. dans ma précédente édition, j'appelle
 25 à tort μηκος positif de μηκισος.-ὑπερ, préposition qui, avec l'accus. signifie au-delà, outre ; avec le génit. au sujet de, en faveur de.-γερων, ον-τος, vieillard, 5. décl. R. γηρας.-εζη, imparf. act. de R. ζαω. Les Doriens, au lieu de contracter

αε en α , et de dire εζα , contractent αε en η , et disent εζη.-επιτομον (την) d'επιτομος , & (ὁ και ἡ) 3. décl. R τεμνω , je coupe.-τινα , acc. du pronom indéfini τις , τινος , quelqu'un.-ὁδον (την) de R. ὁδος , & , chemin. de la 3. décl.-επι , prép. qui régit κληρον à l'acc. de R. κληρος , ου , sort , héritage. ναυκληρος , ὁ pilote.-εξευρον , aor. 2. act. d'εξ et de R. εύρισκω. f. εύρησω , (d'εύρεω) anom. p. εύρηκα. εξευρον , *excoGITavi* , j'imaginai après bien des réflexions. force de εκ à remarquer , 1 , 1 , 4.

6. Πριαμενος , partic. de R. πριαμαι , j'achète.-φαρμακον , & (το) 3. décl.-ανεπεισα , aor. 1. act. d'αναπειθω , f. πεισω , aor. 1. ανεπεισα. R. πειθω. ανα marque ici réitération. Ainsi αναπειθω , je persuade après des avis réitérés.-οινοχοον (τον) Échanson , 3. décl. R. οινος , *vinum* , et χεω , *fun-do*.-επειδαν , lorsque, conjonct. , 1 , 1 , 4.-ταχισια , superl. adv. de R. ταχυς , *prompt* , *agile* ; compar. ταχιων et ταχυτερος ; superl. ταχιστος.-αιτηση , 3. pers. sing. aor. 1. subj. d'αιτεω , je demande. R. αιτια , cause, crime ; αιτησις , εως , ἡ , demande.-πειν , à boire. aor. 2. inf. de R. πινω anom. f. 1. πωσω (de ποω inus.) p. πεπωκα. aor. 2. επιον (de πιω inus.)-επεικως , raisonnablement. R. εικω , je suis semblable , je pardonne , je cède.-ζωροτερόν , comp. de ζωρος , pur. R. ζω. Brodeau et autres traduisent ζωροτερον , *largius*. d'autres à ζωροτερον sous-entendent οινον , *vinum*.-εμβαλοντα , aor 2. d'εμβαλλω , je verse dedans. R. βαλλω anom.

-κυλικά (την) de κυλίζω, ἵκος, (ή) coupe. 5. décl.

R. κυλίω.-έτοιμον (το) paratum. R. έτοιμος.-εχειν.

avoir, de R. εχω απομ. partic. prés. εχων. f. έξω.

αυτο (το). d'αυτος, αυτη, αυτο.-επιδειναι, aor. 2.

5 inf. act. d'επιδιδωμι, je donne avec libéralité. R.

διδωμι.-ποιησει, il fera, de R. ποιεω.-ελευθερον

(τον) de R. ελευθερος, &, δ, libre. 3. décl.-επω-

μοσαμην, aor. 1. moy. d'επομνυμι, f. 1. ομοσα

(d'ομω), aor. 1. επωμοσα, de là επωμοσαμην. R.

10 ομνυμι απομ. επομνυμι, je fais serment sur serment.

-αφητειν, f. inf. d'αφιημι, f. αφησω. p. αφεικα

(d'αφειω) aor. 1. αφηκα. R. έω. ίημι, mitto. αφιημι

dimitto. ίημι, j'envoie, p. είκα, aor. ήκα.

7. εγενετο. voyez γενεσθαι, 1, 2, 13.-πανυ

15 adv. R. πας.-παραδοξον (το). 1, 4, 3.-ερειν, f. inf.

de R. ειρω. son futur est ερω, par ce principe que

la pénultième des verbes en λω, μω, νω, ρω, es

brève.-εοικας. voy. εοικασιν, 1, 2, 17.

8. Λυσαμενοι, aor. 1. part. moy. de R. λυω, f.

20 σω. aor. 1. ελυσα; a. 1. m. ελυσαμην. αλυτος

δ, ή, non lavé.-ήκομεν, de R. ήκω.-μειρακισκος

&, 3. décl. R. μειραξ, κος, δ, adolescens; μειρακισ

κος, adolescentulus.-κυλिकास έτοιμης (τας) εχων

voy. n°. 6.-έτεραν de έτερος, έτερα, έτερον, autre

25 έτερωθι, ailleurs.-εχουσαν (την) acc. fém. d'εχων

οντος.-σφαλεις, a. 2. part. pass. de σφαλλω, fallo

f. σφαλω. aor. 2. act. εσφαλον, et changeant ο

en ην, vous avez l'aor. 2. pass. εσφαλην, (ο

peut-être εσφαλην de σφαλημι). voy. 1, 4, 2. π

σφαλμα, faute. - οἶδα, voy. οἶδαςθα, 1, 2, 15.
 -αφαρμακτον (το) sans poison. R. α priv. et φαρ-
 μακον, venin. -επεδωκεν, aor. 1. act. d'επι et de
 R. διδωμι, ou plutôt δω.

9. επιεν, de R. πινω.-εκειμην, imparf. de R.
 κειμαι.-εκταδην, adv. R. τεινω, tendo.-υποβολι-
 μαιος, (δ) supposé. supposé ici signifie non faux,
 mais mis par supercherie, mot comique que j'ai
 affoibli en le paraphrasant ainsi : et je vins ici
 remplir sa place. R. βαλλω.-αντ' εκειν, à sa
 place. αντ' pour αντι.-νεκρος, ε. R. (δ) un mort.-
 τι, pourquoi? sous-ent. κατα. voyez 1, 2, 22,
 τινας.-γελας pour γελαεις, tu ris, de R. γελαω,
 ω. γελως, ωτος, δ, ris. γελοιος, ridicule.-εδει,
 5 imp. de l'impers. δει, il faut. R. δεω.-ανδρι εται-
 ρω, au dat. à cause d'επι joint à επιγελαν; γελαν
 contracté de γελαειν. voy. 1, 1, 4.

10. αστεια (τα) d'αστειος, α, ον. R. αστυ.-πε-
 πονθας. voy. 1, 3, 6, παθοντες.

11. Πρωτον, adv. R. προ.-υπεταραχθη, aor. 1.
 pass. d'υπο et de R. ταρασσω, τρω, f. ξω. p. pass.
 ταραττομαι, je suis troublé. sub chez les Latins,
 a quelquefois le sens de la prép. υπο. subvereor,
 je crains un peu.-αιφνιδιον (το) d'δ και η αιφνιδιος.
 5 R. α et φαινω.-συνεις, a. 2. part. de συνημι. R.
 εω.-οιμαι d'οιμαι, ou οιομαι, je pense, οiei, tu
 penses. imp. ωμην, ou ωομην, ω, ωετο. f. οιησο-
 μαι. aor. 1. ωηθην. R. οιω αποτ.-γεγενημενον (το),
 voy. 1, 2, 13, γενεσθαι.-εγελα, contracté d'εγε-

λαε. R. γελαω. voy. 1, 1, 4.-οία, (τα) d'οίος, και ή, και το οίον, quel.-ειργασίαι, d'εργαζομαι f. σομαι. p. ειργασμαι. R. εργον. voy. 2, 1, 3

Remarquez que ce verbe fait exception à la règle

- 5 ordinaire, et ne prend pas η pour augment; ce pendant cette irrégularité même suit des règles celles de la contraction. Ainsi εχω, fait à l'imparf. εεχον, et par conctrat. είχον. έλκω, τραho, fait à l'imparf. έελκον, et par contr. είλκον; ainsi de

10 quelques autres.

12. πλην αλλα, outre que, au reste. voy. 2, 4 2.-επιτομον (την) sous-ent. όδον. R. τεμνω.-εχρησ il falloit, de χρη impers. R. χρεία.-τραπεσθαι, aor. 2. inf. moy. de R. τρεπω. a. 2. act. ετραπον, a. 2. m 15 ετραπομην. il seroit plus exact de dire que ετραπον est un imp. de τραπω dorique, au lieu de τρεπω.-ήκε de ήκω, venio. ήκε, venoit; ήκε αν, seroit venu. force de αν à remarquer. voy. 4. part. de Racines gr. αν, particule potentielle qui a la force 20 d'élever un temps de l'indic. à l'optatif ou au subjonctif.-λεωφορε, de λεωφορος, κ. composé de λεωσ ω, attiq. pour λαος, populus, et de φερω. R. λαος et φερω.-ασφαλεστέρον (το) d'ό και ή ασφαλης, και το ασφαλές. R. α priv. et σφαλλω. Pour former 25 les comparatifs des adjectifs en ας, en ης et ες, il faut avoir égard à la terminaison de leur positif; du positif neutre ασφαλές vous formerez son comparatif et son superlatif, en ajoutant τερος et τατος, ασφαλεστερος, ασφαλεστατος. de

positif neutre de μελας, noir, qui est μελαν, vous avez μελαντερος, μελαντατος. de même, du positif neut. de βραδύς, lent, qui est βραδύ, vous formerez ses comparatif et superlatif βραδυτερος, βραδυτατος. σπευδε βραδεως, hâte-toi lentement. βραδυτερος, ε. κληρος héritage; peut-être la véritable leçon est-elle βραδυτερον, sans ellipse.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ V. (XXI).

Τὸν θάνατον πέφρικεν ἔκ ἡ κενὴ οἴησις, ἀλλὰ φύσις· οἱ δὲ περὶ τῆ θανάτου παρρησιασικῶς φιλοσοφῶντες, ἑφεσῶτος ἐκείνου, ἀλλὰ πάντως νοῶσι, καὶ φθέγγονται.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΣ.

ME. 2 Ω Κέρβερε, συγγενῆς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς; οἷος ἦν δ Σωκράτης, ὁπότε κατῆει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότε ἐθέλοις. Κερ. 3 πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπῳ τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ ἐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· 5 καὶ τῇ ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τῆ σομῇ ἐσῶσιν ἐθέλων· 4 ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τῆ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν

ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τὰ
 κωνεῖω κατέσπατα τῷ ποδὶ, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώ-
 κυε, καὶ τὰ ἑαυτῇ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγέ-
 νετο. Με. 5 Οὐκὲν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ ἐκ
 5 ἀληθῶς κατεφρόνει τῷ πράγματι; Κερ. Οὐκ. 6
 ἀλλ' ἐπέιπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, κατεθρασύ-
 νετο, ὥς δῆθεν ἐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει
 παθεῖν, ὥς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, 7
 περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἔως
 10 τοῦ σομίου τολμηροί, καὶ ἀνδρεῖοι. τὰ δ' ἐνδοθεν
 ἔλεγχος ἀκριβής. Με. 8 Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατελη-
 λυθέναι ἔδοξα; Κερ. Μόνος, ὦ Μένιππε, 9 ἀξίως
 τῷ γένους, καὶ Διογένης πρὸς σὺ. ὅτι μὴ ἀναγκαζό-
 μενοι ἐσθίετε, μὴ δ' ὠθέμενοι, ἀλλ' ἐθελέσιοι, γε
 15 λῶντες, οἰμώζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

Explication des mots.

1. Θανατον, (τον) de θανατος, κ, (δ) 3. décl. R.
 θνησκειν. voy. 1, 1, 1 et 6.-πεφρικεν, 3. pers. sing.
 parf. de φρισσω, τῶ, je frissonne, f. ξω. p. πε-
 φρικα. R. φριξ.-κενη, de R. κενος, η, ον. 3. décl.
 20 -οιησις, εως, (ή). R. οιω.-φουσις, εως, (ή). R. φουειν.-
 παρρησιαστικως, adv. R. ῥεω.-φιλοσοφουντες, contr.
 de φιλοσοφεοντες. φιλοσοφω, ω, a pour racine φιλος
 et σοφος.-εφεστωτος εκεινκ, gén. abs. εφεστωτος, de

ἐπιστήμι, comp. d'ἐπι et de R. ἰστήμι. f. στήσω. p. ἔστωκα. part. ἔστωκως, par sync. ἔστωως, et par crase, (voy. Gram. gr.) ἔστωως, et avec ἐπι dont on élide l'i et dont on change le π en φ à cause de l'esprit rude, ἐφεστωως, gen. ἐφεστωτος, dat. plur. ἐφεστωσι. ἰσμήμι, je pose, ἔφισμήμι, je pose sur, je menace. - ἄλλα (τα) d'ἄλλος, η, ο, autre, qu'il faut distinguer par la place de l'accent, de la particule ἄλλὰ mais. - παντώς, adv. R. πας.-νοῦσι, contr. de νοεῖσι, de νοεῶ, ω. R. νοῶς.-φθεγγονται, de φθεγγῶ, d'où le mot *diphthongue*.

2. ω Κερβερε, de Κερβερός, v. nom. propre. 3. décl.-συγγενής, (ὅ). voy. 1, 1, 6, au mot ἀγεννεῖς.-κυῶν, voy. κυῶ. 1, 1, 2.-ων, étant, d'εἰμι. R. ἐω.-εἶπε, dis, aor. 2. impér. de R. ἐπω. f. ἐψω. aor. 1. εἶπα. aor. 2. εἶπον, et par contr. εἶπον. Sur ce 1. aor. qu'on pourroit appeler aoriste primitif, voy. ma Gram. gr. 5e. édit. p. 49. ἐπω, dico, loquor; προσεἶπῶ, alloquor; παρειπῶ, fallo, je parlé à côté de la vérité. voy. 1, 1, 2, la force de παρα.-Στυγος, (της) au gén. gouverné par πρὸς. συξ, γος, le Styx, ainsi appelé du mot grec R. συγχειν, frissonner. - οἶος, v; qualis; οἶον ἐστ; il est possible; οἶος εἰμι, je puis, je suis homme à. voy. 1, 3, 4.-ὅποτε, lorsque, conjunct.-κατήγαι, plusqueparf. moy. de κατεῖμι. εἰμι, je vais. κατεῖμι, je descends. R. ἐω αποτ.-εἰκος, οτος, (το) vraisemblable. sous-ent. ἐστ, il est, R. εἰκῶ.-ὕλακτειν contr. de εἶν, abboyer. R. ὕλαν.

ανθρωπικως, adv. R. ανθρωπος.-φθεγγεσθαι, de R. φθεγγω, je rends un son.-ὅποτ' pour ὅποτε, lorsque.-εθελοισ, présent optat. de R. θελω, ou εθελα *anom.*

- 5 3. Πορρωθεν, de loin. adv. R. προ.-πανταπασιν tout-à-fait. adv. R. πας.-εδοκει. Voy. δοκει 1, 2, 1. -ατρεπτω προσωπω, *irretorto oculo. ὁ ατρεπιος*, & 3. décl. ατρεπτος, immobile, immuable, non tortueux. R. α non, τρεπω *verto*.-προσωπον, &, το
10 visage, de προς, *ad*, et ωψ, ωπος *oculus*, οπτομαι *video*. προσωπον, &. 3. décl. R. οπτομαι.-προσιεναι, de προσιημι. ιημι, je vais. προσιημι, je vais vers, je m'approche. R. εω.-& πανυ, non tout-à-fait. R. πας.-δεδιεναι, de R. δειδω *anom.* f. δεισω
15 parf. δεδεικα. imparf. εδιον, (de διω *inus.*) parf. moy. δεδοιδα (de δοιδω) et δεδια (de διω); infin. δεδιεναι.-δοκων et εδοκει : ces deux mots dans la même phrase, ont avec raison choqué Hemst. en supposant que le texte ne soit pas altéré, nous
20 traduirons εδοκει *il sembloit*, et δοκων *pensant croyant, s'imaginant*. La construction est donc εδοκει... και δοκων. . και εθελων. Sur δοκων. Voy. 1, 2, 1.-τατ' pour τατο.-εμφηναι, aor. 1. infin. act. comp. d'εν et de R. φαινω. f. ανω; 1. aor.
25 ενεφανα ou ενεφηνα. εμφανιω je représente, j'illustre.-τοις εξω, à ceux du dehors; remarquez ce tour commun au grec et au françois, et qui a lieu dans l'une et l'autre langue en vertu d'une ellipse. Le verb. subst. ειμι, je suis, y est sous-ent.-σομις

de *σομιον*, *ς*, diminut. de R. *σομα*.-*ἔσωσιν*. Voy. n. 1. de ce Dial. au mot *εφεσωτος*.

4. *επει δε*, *mais après que*. Voy. 1, 1, 4, la différence existante entre *επειδη* et *επειδαν*.-
 5 *κατεκυψεν*, 1. aor. de *κατακυπτω*, je baisse la tête. *ανακυπτω*, je lève la tête de bas en haut. *παρακυπτω*, je regarde de côté en baissant la tête. *-εισω*, *dans*, adv. *-χασματος*, de *χασμα*, *το*, ouverture. R. *χαινω*.-*ειδε*. Voy. 1, 2, 15, au mot *οισθα*.-*ζοφον*, de R. *ζοφος*, *ς*. 3. décl.-*ετι*, encore. *-διαμελλοντα*, (*τον*) *διαμελλων*, *οντος*, part. prés. de *διαμελλω*. R. *μελλειν*.-*δακν*, *οντος*, partic. aor. 2. act. de R. *δακνω*. f. *δηξω*. (*inus. δηκω*) imp. *εδακον*, de l'in. *δακω*, ou aor. 2. par ce principe que
 5 la pénultième du 2. aor. est ordinairement brève.-*κωνειω*, de *κωνειον*, *ς* (*το*) 3. décl. R. *κωνος*.-*κατ-εσπασα*. Voy. 1, 3, 13.-*ποδος*, de R. *πες*, *ποδος*, au gén. à cause de la prép. *κατα*. dans ma première édit., j'ai mal traduit ce passage : en voici la version plus exacte : *et dès que ayant mordu avec de la ciguë lui qui hésitoit, je l'eus tiré par le pied. ayant mordu avec de la ciguë* fait allusion au genre de mort de Socrate. *ὥσπερ*, comme.-*βρεφη*, de R. *βρεφος*, *εος*, *το*, se rapportant à la 5. décl.-*εκωκυε*, il pleuroit, de R. *κωκυω*. *κωκυτας*, pleurs, Cocyte, fleuve des larmes.-*παιδια*, de *παιδιον*, *ς* (*τα*) 3. décl. R. *παις*.-*ωδυρετο*, il se lamentoit, de R. *οδυρομαι*.-*παντοιος*, de tout genre. R. *πας*.
Part. I. C

-παντοιος εγενετο. Sur ce mot , voici la note de M. Belin. « Qui ne seroit étonné de voir le savant Hemstérhuis , un des plus habiles Grécis-
sans , traduire ces mots και παντοιος εγενετο , in-

- 5 omnesque formas mutabatur? παντοιος et παντο-
δαπος γινεσθαι , n'est qu'un idiostime , qui signi-
fie *se tourner de tous côtés , ne savoir quel parti*
prendre , que devenir , que faire , être au déses-
poir. Exemple : (Achillès Tatius , dans son roman
10 de Leucippe , et de Clitophron , liv. 7 , ch. 1 ,
page 568 , édition de Boden) ταυτα ακυσας ο Θερ-
σανδρος , παντοδαπος ην , ηχθετο , ωργιζετο , εβ-
λευετο. Je fais cette remarque , parce que cet idio-
tisme très-remarquable a échappé à Viger et à son
15 docte commentateur Hoogeveen ». εγενετο. Voy. 1
2 , 13 , au mot γινεσθαι.

5. ο σοφιστης , 3 , 1. décl. R. σοφος.-ην , il étoit.
αληθως , verè. R. αληθης.-κατεφρονει , contr. d
καταφρονει , imparfait de καταφρονειω , ω , je me
20 prise , j'ai du ressentiment. R. φρην.

6. επειπερ , puisque , comp. de επει , puisque , et d
περ partic. affirmative.-αναγκαιον (το) : αναγκαιο
α , ον. R. αναγκη.-εωρα contr. d'εωραε attiq. por
ωραε. R. οραν.-κατεθρασυνετο , imparf. moy. d
25 καταθρασυνομαι , je m'enhardis contre. R. θα-
σος.-δηθεν , adverbe. δηθεν *videlicet* , δη *sane* , d
le Dictionnaire classique. Mais ce n'est pas
expliquer : il falloit indiquer la grande différen-
qui existe entre δη exprimant *affirmation* de

part de celui qui parle , et *δηθεν* qui indique *hypocrisie*, *apparence trompeuse*. Voy. mes Rac. gr. 4e. part. Cette note est d'autant plus importante , que Lancelot , dans ses Racin. grecques , donne à *δηθεν* un sens que cette particule n'a jamais eu , puisqu'il traduit *δηθεν* , *savoir* , à *savoir*. Sur *δηθεν* , voy. Thucyd. et son Scholiaste grec , 1 , 127 , 1 ; 1 , 92 , 1 ; 3 , 111 , 1 ; 4 , 46 , 3.-*ακων* , *invitus* R. *α* et *ἐκων*.-*πεισομενος*. Voy. 1 , 3 , 6 , au mot *παθοντες*.-*ὅ* , *quod* , ce que.-*παντως* , absolument. R. *πας*.-*εδει* , il falloit , de l'impers. *δει*. R. *δεω*.-*παθειν*. Voy. 1 , 3 , 6 , au mot *παθοντες*.-*θαυμασωνται* , subj. aor. 1. moy. de R. *θαυμαζω*. Voy. 1 , 1 , 3 , la noté sur les verbes en *ζω*.-*θεαται* (*ci*) de *θεατης* , *ε*. R. *θεασθαι*.

7. *Ειπειν*. Voy. n. 2. de ce Dial. au mot *ειπε*.-*εχοιμι* , je pourrais , de R. *εχω*.-*σομι* (*τε*) au gén. gouverné par *ἕως*. R. *σομα*.-*τολμηροι* , de *τολμηρος* , *ε*. R. *τολμη*.-*ανδρειοι* , d' *ανδρειος* , *ε*. R. *ανηρ*.-*τα ενδοθεν* (sous-ent. *οντα*) les choses qui sont dans l'intérieur ; le dedans.-*ελεγχος ακριβης* , (sous-ent. *εισι* , ils sont) la Racine d' *ελεγχος* (*ὅ*) est *ελεγχειν*.

8. *Κατεληλυθεναι*. Voy. 1 , 3 , 12 , au mot *μετελευσομαι*. *κατερχομαι* , je viens en bas. *εισερχομαι* , j'entre. *μετερχομαι* , je fais passer d'un lieu dans un autre.-*εδοξα* , voy. 1 , 2 , 1.

9. *Γενεος* , de *γενος* , *εος* (*το*) 5. décl. R. *γενομαι*.-*Διογενης* , *εος* , *ὅ* , *Diogène* , proprement *fil*s de

- Jupiter. R. *Ζεὺς*, *Διὸς*; ou plutôt *Δις*, *Διὸς*.-*προ σε*
avant toi. *προ* prép. régissant le gén. et répondant
 au *præ* des latins et marquant excellence et supé-
 riorité.-*εσθειτε*, 2. pers. plur. plus-que-parf. d'*εισ-*
 5 *εμι*, je viens dans, j'entre. R. *εω*.-*ωθυμενοι*, par-
 tic. passé pass. d'*ωθειω*, f. *ωθησω*, ou *ωσω* d'*ωω*
apom. parf. *ωθηκα*, ou *ωκα*. parf. pass. *ωθημαι* ou
ωσμαι.-*γελωντες*, contr. de *γελαντες*. Voy. 1, 1,
 4.-*οιμωζειν* (sous-ent. *το*, *le*) - *παραγγειλαντες*
 10 *άπασιν*, ordonnant à tous de se lamenter. *παραγ-*
γειλαντες, aor. 1. part. act. de *παραγγελλω*. f.
ελλω. aor. 1. *παρηγγειλα*. R. *αγγελλω*. *παραγ-*
γελλω, j'annonce auprès de, j'ordonne. *απαγ-*
γελλω, j'annonce une nouvelle d'un lieu *dans un*
autre.-*άπασιν* de *α* augmentatif pour *άμα*, *simul-*
 15 et de *πας*, *omnis*.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ VI. (VIII.)

- 1 Τῆς εὐπορίας αὐξήτει ἀγρυπνεῖσιν ὥς πολὺν χρόνον
 βιώσοντες, οἷς τάχα ἐπικρέματαί τελευτή.

ΚΝΗΜΩΝ, ΔΑΜΝΙΠΠΟΣ.

ΚΝΗ. 2 ΤΟΥΤΟ ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας,
 νεβρὸς τὸν λέοντα. Δα. 3 Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κν

μων; Κνη. 4 Πυνθάνη ὅ τι ἀγανακτῶ; Κληρονόμον
 ἀκέσιος καταλέλοιπα κατασόφισθεις ὁ ἄλλιος, ἔς
 ἐβελόμην ἂν μάλισα σχεῖν τὰμὰ, παραλιπών. Δα.
 5 Πῶς τῆτ' ἐγένετο; Κνη. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλέ-
 5 σιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· κἀκεῖ-
 νος ἐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. Ἔδοξε ὁ δὴ
 μοι καὶ σοφὸν τῆτ' εἶναι, θῆσθαι διαθήκας ἐς τὸ φα-
 νερὸν, ἐν αἷς ἐκεῖνῳ καταλέλοιπα τὰμὰ πάντα,
 ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. Δα. Τί
 10 ἔν δὴ ἐκεῖνος; Κνη. 7 ὅ τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐνέγραψε
 ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, ἐκ οἶδα. ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέ-
 θανον, τῆ τέγης μοι ἐπιπесόντος· καὶ νῦν Ἑρμόλαος
 ἔχει τὰμὰ, 8 ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκιστρον τῷ
 δελέατι συγκατασπάσας. Δα. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ
 5 αὐτόν σε τὸν ἀλίέα· ὥς σοφισμα κατὰ σαυτοῦ συν-
 τέθεικας. Κνη. Ἐοικα· οἰμῶζω τοιγαρῶν.

Explication des mots.

1. Ευπορίας (της) d'εὐπορία, ας. 2. décl. R. πειρω-
 -αυξησει, d'αυξησις, εως (ή) R. αεξω.-αγρυπνεσιν,
 contr. d'αγρυπνεσιν. R. α priv. et ὕπνος.-πολυ-
 20 χρονον, à l'acc. à cause de κατα.sous-ent.-βιωσον-
 -τες, devant vivre. Voy. 1, 1, 1, au mot βιεντες.-
 οἷς, quibus. sous-ent. ἔλοι, hi.-ταχα, bientôt, adv.

R. ταχυς.-επικρεμαλται, *imminet*. R. κρεμαν.-τελευτη, ης, (ή.) R. τέλος.

2. Παροιμιας (της) 2. décl. παροιμια, ας, pro-
verbe, de παρα et de R. ομη, ce qui est le long du
5 chemin, ce qu'on dit communément.-ὁ νεβρος τον
λεοντα sous-ent. εἶλε, *cepit*. *Le Faon a vaincu le*
Lion.. λεοντα de R. λεων, οντος.

3. Τι pourquoi, sous-ent. κατα.-αγανακτεις
contr. d'αγανακτεεις, tu t'indignes, d'αγανακτεω,
10 ω, R. αγαν et ακτη *rivage*.

4. Πυνθανη, tu demandes. Pour sentir le rapport
de πυνθανη à R. πυνθανομαι, conjuguez ainsi : πυν-
θανομαι, πυνθανεσαι, par sync. du σ, πυνθανεαι ;
et par contract. d'εαι en η, πυνθανη, par ce prin-
15 cipe que εα se contracte en η, et que l'ι se sous-
crit.-κληρονομον (τον) de κληρονομος, υ. R. κλη-
ρος, et νεμω.-ακυσιος, *invitus*. R. α et ἐκων.-κατα-
λελοιπα. voy. 1, 3, 11, au mot απολιποντες.-κα-
τασοφισθεις, aor. 1. partic. pass. de κατασοφίζω,
20 f. σω. parf. pass. κατασεσοφισμαι, σαι, σται, de-
là κατεσοφισθην. R. σοφος. Dans κατασεσοφισμαι,
μαι est seul, désinence. Le σ qui le précède ne ten-
nant ni à la désinence, ni au radical, nous l'ap-
pellerons euphonique. σοφίζω, j'enseigne la sa-
25 gesse, et en mauvaise part, je fais le sophiste, je
trompe. dans κατασοφίζω, κατα ajoute à la signi-
fication du simple. ce mot est dérivé de σοφος, qui
signifie, sage, fin, rusé, habile, adroit, et c'est
dans cette dernière acception qu'il se prend au

n. 6 de ce Dial.-*αθλιος*, *α*, 3. décl. R. *αεθλος*.-*εβελομην*, je voulois. de R. *βελομαι*.-*τάμα* pour *τα εμα*. (sous-ent. *κτηματα*).-*παραλιπων*, voy. 1, 3, 11, au mot *απολιποντες*.

5 5. *εγενετο*. Voy. 1, 2, 13, au mot *γενεσθαι*.-*πλεσιον ατεκνον*. Voy. 1, 4, 3.-*εθεραπευον*, je flattois, de *θεραπευω*. R. *θεραπων*, serviteur. *θεραπευω*, je sers, je flatte. *θεραπεια*, service, complaisance, flatterie.-*αηδως*, avec peine. R. *α* et *ο* *ηδως*.-*προσιετο*, imparf. moy. de *προσιημι*. R. *εω*.

6. *εδοξε*. voy. 1, 2, 1, au mot *δοκει*.-*σοφον* (*τό*) de R. *σοφος*, sage, adroit, rusé.-*θεσθαι*, aor. 2. moy. de R. *τιθημι*, je pose. *υποτιθημι*, je suppose. *ανατιθημι*, je mets en haut. *προτιθημι*, je mets en avant, je propose. *συντιθημι*, je mets ensemble, j'arrange, etc. de *ταθημι*, vient *διαθηκη*, *ης*, testament.-*φανερων*, *α*, (*το*) R. *φαινω*.-*καταλειποιτα*. Voy. 1, 3, 11, au mot *απολιποντες*.-*τάμα*, voy. ci-dessus, n°. 4.-*ζηλωσειε*, de *ζηλωω* f. *ωτω*. 20 aor. 1. *εζηλωτα*. optat. *ζηλωσαιμι*, *αις*, *αι*, et selon les Eoliens, *ζηλωσεια*, *ειας*, *ειε*. R. *ζηλος*.-*αυτα* (*τα*) les mêmes choses.-*πραξειε*, au même tems que *ζηλωσειε*, de R. *πρασσω*.

7. *ενεγραψε*, aor. 1. d'*εν* et de R. *γραφω*.-*οιδα*, 25 voyez 1, 2, 15.-*αφνω*, subitement. adv. R. *α*, et *φαινω*.-*απεθανον*. voyez 1, 1, 6.-*τε τεγες μοι επιπεσοντος*, un toit s'étant écroulé sur moi. Vous voyez dans cet exemple le génitif absolu des Grecs, ou, pour parler plus exactement, le régime de la

prép. *απο* jointe au verbe *απεθανον* ; car le génitif qu'on appelle absolu chez les Grecs , répondant à l'ablatif absolu des Latins , est toujours gouverné par une prép. sous-ent. *μοι*, au dat. à cause

5 de la prép. *επι*. *επιπεσοντος*, partic. aor. 2. act. d'*επιπιπτω*. f. *πεσω*. (de l'inus. *πετω*) aor. 2. *επεσον*. p. *πεπτωκα* (de l'inus. *πτω*). R. *πιπτω* -*λαβραξ*, *κος*, loup, espèce de poisson marin. R. *λαβρος*.-*δελεατι*, de R. *δελεαρ*, gén. *δελεατος*,
10 (*το*) appât.

8. *Συγκатаσπασας*, comp. de *συν*, *κατα* et *σπaw*. voy. 1, 3, 4.-*άλιεα*, d'*άλιευς*, *εος*, (ὁ) 5. décl. R. *άλς* *sal*.-*σοφισμα*, *ατος* (*το*) sophisme, ruse. 5. décl. R. *σοφος*.-*συντεθεικας*, p. act. de
15 *συν* et *τιθημι* R.

9. *εοικα*, voy. 1, 2, 17, au mot *εοικασιν*.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ VII. (XXII.)

ΧΑΡΩΝ, ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ἙΡΜΗΣ.

ΧΑ. 1 Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμῖα. Με.
Βόα, εἰ τῷτό σοι ἡδιον, ὦ Χάρων. Χα. Ἀπόδος,
φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. Με. 2 Οὐκ ἂν
20 λάβοις παρὰ τῷ μὴ ἔχοντος. Χαρ. Ἐσι δέ τις ἔσο-

λόν μὴ ἔχων; Με. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, ἐκ οἶδα.
 ἐγὼ δὲ ἐκ ἔχω. Χαρ. Καὶ μὴν 3 ἄγξω σε, νῆ τὸν
 Πλῦτωνα, ὃ μισαρεῖ, ἣν μὴ ἀποδῶς. Με. Κἀγὼ τῷ
 ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κράνιον. Χαρ. Μάτην
 5 ἔν ἔσῃ πεπλευκῶς τοσῦτον πλῦν; Με. Ὁ Ἑρμῆς
 ὑπὲρ ἐμῆ σοι ἀποδότω, ὃς μὲ παρέδωκέ σοι. Ἑρ. 4.
 Νῆ Δία θναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκλίνειν τῶν
 νεκρῶν. Χαρ. Οὐκ ἀποσήσομαί σε. Με. Τέτι γε 5
 ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, παράμενε· πλὴν
 10 ἀλλ' ὃ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; Χαρ. Σὺ δ' ἐκ
 ἡδεις ὥς κομίζειν δέον; Με. Ἦδειν μὲν, ἐκ εἶχον
 δέ. τί ἔν; ἐχρῆν διὰ τῆτο μὴ ἀποθανεῖν; Χαρ. Μόνος
 6 ἔν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι; Με. Οὐ προῖκα,
 ὃ βέλτισε· καὶ γὰρ ἦντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελα-
 15 βόμην, καὶ ἐκ ἐκλαῖον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.
 Χαρ. 7 Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμῖα· τὸν ὀβολὸν
 ἀποδῶναί σε δεῖ· καὶ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Με.
 Οὐκὲν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. Χαρ. Χαρίεν
 λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ
 20 προσλάβω. Με. Μὴ ἐνόχλει ἔν. Χαρ. 8 Δεῖξον τί ἐν
 τῇ πήρᾳ ἔχεις. Με. Θέρμους εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκά-
 της τὸ δεῖπνον. Χαρ. 9 Πόθεν τῆτον ἡμῖν, ὃ Ἑρμῆ,
 τὸν κύνα ἡγαγες; οἶα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλῦν,
 τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελαῶν καὶ ἐπισκώπτων,

ἢ μόνος ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. Ἐρ. 1 ο' Ἀγνοεῖς,
 ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπορθμεύσας; ἐλεύθερον
 ἀκριβῶς, κἀδενὸς αὐτῷ μέλει, ἔτος ἔστιν ὁ Μένιππος
 Χαρ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω πρότε. Με. Ἄν λάβῃς,
 5 ὦ βέλτισε· δις δὲ ἔκ ἂν λάβῃς.

Explication des mots.

1. Αποδος, paie, aor. 2. impérat. act. d'ἐπι et
 de R. δίδωμι, f. δώσω. aor. 2. ἔδων, ως, ω, im-
 pér. δως, δωτω, subj. δω, δως, δω; inf. δεναί.
 καταρατε, voc. de καταρατος, ε, nom commun de
 10 la 3. décl. R. αρα.-τα πορθμια, de πορθμιον, ε. R.
 πειρω.-βοα contr. de βοαε, de R. βααω.-ει, si,
 conj.-τουτο du pronom ἔτος, αυτη, τουτο.-ἡδιον
 compar. n. de R. ἡδύς, εια, υ, dont le superlatif
 est ἡδιστός.-φημι, je dis, R. φαω.-ανθ' ὧν (sous-
 15 ent. ἐκεῖνα) pour αντι ὧν. le τ changé en θ, à
 cause de l'esprit rude sur ὧν.-σε, te, du pronom
 primitif συ.-διεπορθμευσάμην, aor. moy. de δια
 à travers, et de πορθμευω. R. πειρω.

2. εκ αν λαβοις, non accipias; il est impos-
 20 sible de recevoir de qui n'a rien. λαβοις de R.
 λαμβανω anom. f. ληψομαι (de ληβω inus.) p.
 λεληφα; attiq. ειληφα, aor. 2. ελαβον, subjunct.
 λαβω, ης, η. aor. 2. m. ελαβομην.-παρα τε μη
 έχοντος, a non habente. έχων, οντος partic. de R.

εχω-εσι δε τις; *quis verò est?* εσι de R. εω. τις avec l'accent aigu est interrogatif; mais τις avec l'accent grave, pronom indéfini.-οβολον, d'οβολος, 8, 3. décl.-ει μεν και αλλος τις, sous-ent. εσι
 5 οβολον μη εχων.-οιδα, voy. οισθα, 1, 2, 15.

3. αγξω de R. αγχω.-νη particule affirm. qui régit Πλευτωνα à l'acc.-ω μιαιρε de μιαιρος, d'où vient le mot *maraud*. R. μιαινω.-αποδος, voy. n.

1. de ce Dial.-καγω pour και εγω.-ξυλω de ξυλον,
 10 8, 3. décl.-παταξας, de R. πατασσω, f. αξω.-δια-
 λυσω de δια et de R. λυω.-κρανον, 8, 3. décl. R.
 κερηνη.-ματην εν εση πεπλευκως. En traduisant
quoi, tu auras fait GRATIS un aussi long trajet,
 j'ai fait un contre-sens, que d'après J. G. G.
 15 relève avec raison M. B. ματην signifie, non pas
gratis, mais *envain*. traduisons, (*tu ne me paies pas*).
eh bien! c'est inutilement que tu auras fait le trajet;
 (tu n'iras point au tribunal, de-là aux champs élysées.)
 R. ματην, *envain*, adv.-εση
 20 d'ειμι, f. m. εσομαι, εση. R. εω.-πεπλευκως, de
 πλεω f. ευσω (de πλεω inus.) p. πεπλευκα, inf.
 πεπλευκεναι, part. πεπλευκως.-τοσκετον de τοσ-
 ουτος, qui se dit de l'excès en petit comme en
 grand.-πλεν de πλεος, 8, 3. décl. contr. R. πλεω.
 25 -R. Ερμης contr. de Ερμεας, 1. décl. contr.-εμε, au
 génit. à cause de la prépos. υπερ, pro.-αποδοτω,
 voy. le n°. 1.-παρεδωκε aor. 1. de παρα et de R.
 διδωμι, je livre auprès.

4. Νη Δια, *per jovem*. Δια de R. ζευς, Διος.-

- οναιμην par sync. pour ονησαιμην , aor. 1. opt. m. de R. ονημι.-μελλω , je dois. R. μελλειν.-και υπερεκτινειν , d'υπερ , εκ et τινω. R. τιω. Le sens de και à remarquer. « J'ai eu la peine de con-
 5 » duire les ames dans les enfers ; il serait plai-
 » sant que je fusse encore obligé , etc. »-νεκρων , (των) de R. νεκρος.-αποσησομαι , *abscedam*. f. m. d'απο et de R. ισημι. f. αποσησω.-σου , au génitif à cause de la prép. απο jointe au verbe.
- 10 5. Γε, partic. de consentement. etc.-νεωλκησας , a. 1. part. act. de νεωλκew , *pavem subduco* , de R. ναυς et ἐλκω.-πορθμειον , voy. 1 , 2 , 1.-παραμενε , reste à croquer le marmot , de παρα et de R. μενω.-πλην αλλ' , cependant. Voy. 2, 4, 2.-δ , *quod*.-πως
 15 comment.-λαβοις , voy. n°. 2. de ce Dial.-ηδεις , de R. ειδω , parf. ειδηκα , plus-que-parf. ειδηκειν , par sync. ειδειν , attiq. ηδειν. voy. 1 , 2 , 15.-ως δεον *litt. que nécessaire (s. il est)*. d'autres pour-
 20 roient rappeler ως se construisant avec l'acc. sing. neutre , dans un sens absolu , et renvoyer à Veller , (animad. ad Vell. Gramm. t. 3, p. 387) , et au *lexic. Xénoph.* Je crois le premier plus naturel. δεον , prés. participe neutre de R. δεω.-κομιζειν , de R. κομιζω.-ειχον , je possédois , voy.
 25 1 , 4 , 11.-εχρην , imparf. de l'impers. χρη. R. χρεια.-αποθανειν , voy. 1 , 1 , 6 , αποθανοντες.
6. R. μονος , ε , seul.-αυχησεις d'αυχew. R. αυχειν.-προικα , *gratis*. acc. sing. pris adverbialement. προιξ , προικος , προικι , προικα. προιξ , *donum*

quo quis alium prævenit ultro ; c'est ce que dit sa racine *προ*, *præ*, et *ικω*, *venio*.-πεπλευκεναι. Voy.

n. 3. de ce Dial.-ω βελτισε, superl. irrég. de R. αγαθος, comp. βελτιων.-ηντλησα, d'αντλεω. R.

5 αντλος.-κωπης, de R. κωπη, ης, 2. décl. il est au génit. à cause de la prépos. jointe à επελαβομην, d'επι et de R. λαμβανω, voy. n. 1. de ce Dial.-

εκλαιον, de R. κλαιω.-μονος, η, ον. 3. décl.-αλλων, de R. αλλος, η, θ.-επιβατων, d'επιβατης, κ,

10 celui qui est dans le vaisseau. R. επι et βαινω.

7. κδεν ταυτα (sous-ent. εστι) *nihil hæc sunt*. κδεις, κδεμια, κδεν, R. εις.-ταυτα d'ετος.-προς, ad, prép. qui regit πορθμια à l'acc.-αποδεναι, voy. n°. 1.-δει,

il faut. impers. R. δεω.-θεμις (sous-ent. εστι).-αλ-

15 λως, adv. R. αλλος.-γενεσθαι, a. 2. inf. de R. γινομαι. voy. γινουαι απομ.-απαγαγε, rédu-

plic. attiq. pour απαγε. a. 2. impér. d'απο et de R. αγω, *duco*, je mène. απαγω, *abduco*, j'emmène

d'un lieu.-αυθις, *rursus*, adv.-ες poét. pour εις, in, dans.-βιον de R. βιος, κ, 3. décl. Voy. ι, ι, ι.

20 -χαριεν acc. sing. n. de χαριεις, ιεσσα, ιεν. R. χαρις.-λεγεις, de R. λεγω.-ινα, *ut*, conj.-πληγας, *plagas*, de πληγη, ης. R. πλησσω.-προσλαβω, voy. n. 2. à λαβοις.-ενοχλει contr. d'ενοχλεε. ενοχλεω,

25 ω, R. οχλος.

8. δειξον, a. 1. impér. de δεικνυμι. f. δειξω (de l'inus. δεικω) R. δεικνυω.-τι εχεις, *quid habes*.

-πηρα, *pera* de R. πηρα, ας. 2. décl.-θερμης, de θερμος, κ. sa racine est θερω, *j'je rends chaud*, et en

effet le lupin est une sorte de légume chaud. R. θερμ.-θελεις de R. θελω.-Ἑκατη, ης, *Hecate*. 2. décl. R. ἑκας.-δειπνον, ε. 3. décl.

9. Ποθεν, adv. interr.-ηγαγες, reduplic. attiq.
5 pour ηγες, aor. 2. act. de R. αγω.-ελαλει, contr. de ελαλεε. R. λαλεω.-καταγελων, voy. 1, 1, 10.-επισκωπτων, d'επι et de R. σκωπτω, *cavillor*.

10. Αγνοεις contr. d'αγνοεις. R. α et γινωσκω.-ακριβως, adv. R. ακριβης.-κδενος pour και εδε-
10 νος. κδενος génit. de κδεις, κδεμια, κδευ, *nullus*; mot composé de κ non, δε *quidem*, εις *unus*, voy. 1, 1, 1, au mot κδε.-μελει, *curae est*, impers.-λαβω, voy. n. 2.-δισ, *bis*, adv.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ VIII. (XI.)

1 ἄσφατον ὄλβον ἀλόγως ἐπιζητῶμεν, αἰώνιον δὲ ἀφρόνως καταβάλλομεν.

ΚΡΑΤΗΣ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΚΡΑ. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διό-
15 γενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα, ὃ ἀνεψιὸς Ἀριστέας καὶ πλάσιος καὶ αὐτὸς ὢν, 1 τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, "Ἡ μὲν ἀνάειρ", ἢ ἐγὼ σε. 2 Διογ. τίνοσ ἐνεκα, ὦ Κράτης; Κρα. ἐθεράπευον ἀλλήλους τῶ

κλήρη ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῶται ὄντες· καὶ τὰς
 διαβήκας ἐς τὸ φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ
 Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφίεις τῶν
 ἑαυτῷ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεύς· εἰ προαπέλ-
 5 θοι αὐτῷ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον
 ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ· καὶ οἱ μάν-
 τεις, οἷτε (*) ἀπὸ τῶν ἄσρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλ-
 λον, οἷτε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὥς γε Χαλθαῖων
 παῖδες· ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀρισεῖ
 10 παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ· καὶ τὰ τά-
 λαντα, πότε μὲν ἐπὶ τῷτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρ-
 ρεπε. Διο. Τὶ ἔν περας ἐγένετο, ὦ Κράτης; 3 ἀκῶ-
 σαι γὰρ ἄξιον. Κρα. Ἄμφω 4 τεθνῶσιν ἐπὶ μιᾷς
 ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα πε-
 15 ριῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, καὶ πῶποτε προ-
 μάντευομένους ἔτω γένεσθαι ταῦτα· διαπλέοντες γὰρ
 ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον
 πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν.
 Διο. Εὖ ἐποίησαν. ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν,
 20 οὐδὲν τοιοῦτο ἐνενοῶμεν περὶ ἀλλήλων· ἔτε πῶποτε

(*) Au lieu de οἱ τε quelques éditions portent εἴτε ἀπο τῶν
 ἄσρων τ. το μ. εἴτε ἀπο τ. ον. Un man. donnant οἱ τε au lieu
 de εἴτε, j'ai préféré οἱ τε comme donnant plus de vivacité et de
 précision à la phrase.

εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομήσαιμι
 τῆς βακτηρίας αὐτῷ, (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ
 κοτίνε ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης,
 ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμῷ τὰ κτή-
 5 ματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο
 θέρμων ἔχουσιν. Κρα. 5 Οὐδὲν γὰρ μοι τέτων ἔδει·
 ἀλλ' ἔδὲ σοί, ὦ Διόγετες· ἃ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε
 Ἀντισθένης ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλὰ
 μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. Διο. Τίνα
 10 ταῦτα φῆς; Κρα. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν,
 παρρησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. 6 Νῦν Δία, μέμνημαι
 τῷτον διαδεξάμενος τὸν πλῆτον παρ' Ἀντισθένης,
 καὶ σοί ἔτι πλείω καταλιπών. Κρα. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι
 ἡμέτερον τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ ἑδείς ἐθεράπευσεν
 15 ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν· ἐς δὲ τὸ χρυσίον
 πάντες ἔβλεπον. Διο. 7. Εἰκότως· ἔγὼ γὰρ εἶχον,
 ἐνθα ἂν δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρύη-
 κότες ὑπὸ τρυφῆς, καθύπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαν-
 20 γίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὸς ἢ σο-
 φίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐψύς
 καὶ διέρρει, τῷ πυθμένος ζέγειν καὶ δυναμένῃ· οἶδον
 τι πάσχειν αἱ τῷ Δαναῷ αὐταὶ παρθέναι ἐς τὸν
 τετυρημένον πῖθον ἐπανγλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον
 ὀδῶσι, καὶ θνύξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρα.

Οὐκ᾽ ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνγαῦθα δ τὸν πλῆτον·
οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξεσι κομίζοντες , ἢ τῷτον ἄχρι τῷ
πορθμέως.

Explication des mots.

1. Το ὁμηρικόν, sous-ent. ἀποφθεγμα , *Homericum dictum*.-ειωθεῖ, d'έθω *anom.*, et par le principe général , en changeant l'ε du présent en ο , et prenant la désinence du p. moy. qui est α , vous avez
5 οθα, avec l'augment, ωθα, enfin avec la diphtongue ει qui vient des attiques , ειωθα ; plusqueparf. ειω-
θειν, εις, ει. R. εθος.-αναιερ' pour αναιερε , ou en-
lève-moi , ou je t'enleverai. Au liv. 23 de l'Il. 724 ,
Ulysse et Ajax , luttent ensemble , et ne pouvant
o s'ébranler, Ajax dit à son adversaire : enlève-moi ,
ou je t'enleverai. Par allusion à ce vers, Lucien fait
dire à Aristée , enterre-moi , ou je t'enterrerai. B.

2. Τινος ἕνεκα , pour quelle chose , ou pourquoi
cela ? c.-à-d. , pourquoi Aristéas disoit-il à Mæ-
5 richus , ou je t'enleverai , ou tu m'enleveras ? - ἡλι-
κιῶται de ἡλικιωτής , ε , δ , coætaneus , de même
âge. R. ἡλικία , âge.-ετιθεντο , imp. moy. de R.
τιθημι. - προαποθανοι , aor. 2. optatif de προαπο-
θνησκω , je meurs le premier, voyez 1, 1, 6, au mot
20 αποθανοντες.-αφεις, partic. pres. d'αφιημι. R. έω ,
mitto. - προαπελθοι de προαπερχομαι , au même
temps et dans le même sens que προαποθανο ,
ci-dessus.-εγεγραπτο de R. γραφω , f. ψω. parf.

γεγραφα. parf. pass. γεγραμμαι ; plusqueparf. γεγεγραμμεν , ψο , πτο. οί δε εθεραπευον αλληλους.

» Deux mss. , dit M. Belin , donnent οί δ' εθερα-
πευον υπερβαλλ. τ. κ. L'élision vaut mieux ici.

- 5 On ne l'évite que quand le mot suivant commence
par une voyelle aspirée. » A cette note , voici ma
réponse. M. Belin a consulté six mss. deux seule-
ment donnent οί δ'. les quatre autres , qu'il ne cite
pas , donnent donc très-probablement οί δε. Reje-
10 tons donc l'élision et lisons οί δε. Probablement
nous avons pour nous quatre mss. , et d'ailleurs
le goût antérieur à tous les principes de grammaire
conseille cette leçon , et nous dit que Lucien a
dû , non passer légèrement , mais insister et sur
15 les deux acteurs de la scène et sur leur action.
υπερβαλλομενοι τη κολακεια , faisant hyperbole de
flatterie. - το μελλον , l'avenir , partic. prés. neut.
de μελλω. R. μελλειν. - αλλα και ο πυθιος αυτος
force d'αλλα και à remarquer. et certes ce n'étoit
20 pas une prédiction pour rire , les Astrologues , les
Devins , et jusqu'à Apollon lui-même , etc.

3. ακουσαι γαρ αξιον , (sous-ent. εσι) *audire
operæ pretium est*. ακουσαι , nomin. de la phrase
est à l'aor. 1. infin. act. de R. ακω.

- 25 4. Τεθνασιν par synérèse pour τεθναασιν , voy.
1 , 1 , 6. - συγγενεις , voy. 1 , 1 , 6 , au mot
αγεννεις. - περιπεσοντες , voy. 1 , 7 , 7 , à επιπεσον-
τες. - τω Ιαπυγι , ayant été surpris par l'Iapyx

vent du couchant. Grævius entend cette phrase de Moerichus et d'Aristée. J'adopte son avis. B.-ανετραπησαν, ils furent renversés sens dessus-dessous, ils firent capot. aor. 2. pass. d'ανα, en haut, et
 5 de R. τρεπω. voy. Esop. 2, 19, 3.

5. Ουδεν γαρ μοι τετων εδει, γαρ est mis là pour affirmer : va, Diogène, je n'avois que faire de tout cela.-και εγω σε, sous-ent. εκληρονομισα.- πολλω μειζω, *multò majora*. μειζω, acc. plur. n. contr. de μειζοα pour μειζονα, superlat. irrég. dont le positif est μεγας R. et le superlat. μεγαistos.

6. Μεμνημαι διαδεξαμενος pour διαδεξασθαι, hellénisme à remarquer. Les Latins ont dit *sensit medios delapsus in hostes*.-ημελεν, *negligebant*, de
 5 αμελεω.

7. διερρύηκοτες, part. parf. act. de δια et de ρύω, ou plutôt ρυεω ; p. ερρύηκα. voy. ρεω απομ. imp. ερρεον εν, εες εις, εε ει.-τα σαθρα των βαλαντιων, *putria marsupiorum*, pour τα σαθρα βαλαντια. Les
 20 Latins ont dit *per deserta locorum*. Cet hellénisme a passé dans la langue françoise ; nous disons le clair de la Lune, le bon de l'Histoire, etc.-εξεπιπτειν, d'εκ et de R. πιπτω.-διερρει, de δια et de R. ρεω, voy. διερρύηκοτες.-τε πυθμενος & δυναμενς,
 25 génit. absolu, ou plutôt régime de la prép. jointe à διερρει.

8. Κανταυθα pour και ενταυθα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Ι. (XVIII.)

Μωραίνουσιν οἱ τῷ τῶν σωμάτων κάλλει ὀλισθηροῦ ἐπι-
 ουμῶντες, καὶ διὰ τῆτο παρόντος τε καὶ μέλλοντος βίᾳ
 ἀποβόλην ποιέμενοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ἙΡΜΗΣ.

MEN. ¹ ΠΟΥ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλά, ὦ
 Ἑρμῇ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. Ἑρμ. Οὐ σχολή
 μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ² ἀπέβλεψον,
 ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἐνθα Ὑάκινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισ-
⁵ σος, καὶ ὁ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ
 Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μεν. Ὅσα
 μόνον ὄρω, καὶ κρανία τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ
 πολλά. Ἑρμ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐσιν, ἃ πάντες οἱ
 ποιηταὶ θαυμάζουσι, ³ τὰ ὅσα, ὧν σὺ ἔοικας κατα-
¹⁰ φρονεῖν. Μεν. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον. Οὐ γὰρ
 ἂν διαγνοίην ἔγωγε. Ἑρμ. ⁴ Τετὶ τὸ κρανίου ἢ Ἑλένη
 ἐστίν. Μεν. Εἶτα αἱ χίλια ⁵ νῆες διὰ τῆτο ἐπληρώ-
 θησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσῶτοι ἔπεσο-

ἑλλήνες τε ἡ βάρβαροι, ἡ τοσαῦται πόλεις ἀνά-
 ςατοι γεγόνασιν. Ἑρμ. Ἀλλ' ἐκ εἶδες, ὦ Μένιππε,
 ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ὁ εἶπες γὰρ ἂν ἡ σὺ, ἀνεμέστη-
 τον εἶναι, τοιγῶνδ' ἀμφὶ γυναικί, πολὺν χρόνον ἄλγεα
 5 πάσχειν. Ἐπεὶ ἡ τὰ ἀνθη ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέποι
 ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ
 δοξεῖ· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, ἡ ἔχει τὴν χρυαὴν, κάλ-
 λιστά ἐστιν. Μεν. 7 Οὐκῆν τῆτο, ὦ Ἑρμῇ, θαυμάζω,
 εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ἔτως
 10 ὀλιγοχρονίῃ, ἡ ῥαδίως ἀπανθῆντος, πονῆντες. Ἑρμ.
 Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι. Ὡς
 ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κείσο κατα-
 βαλὼν σεαυτὸν. Ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη
 μετελεύσομαι.

Explication des mots.

5 1. πῦ, où? πῦ, en quelque part, en quelque
manière, peut-être: quelquefois πῦ est affirmatif,
comme notre *peut-être*, et signifie *assurément*. -
ξενάγησον, aor. impérat. de ξενάγω-ω, je conduis
un hôte, f. ησω. ξενάγωγος, et par reduplication at-
20 tique, ξενάγωγος, ε, δ, conducteur d'hôtes, R.
ξενός, hôte, αγω, je conduis. - νεήλυς, νεήλυος,
acc. νεήλυν; on dit aussi νεήλυς, υδος, acc.
νεήλυδα. ainsi Παρις, ιος, *Paris*, acc. Παριν ou

Παρις , ιδος , acc. Παριδα , R. νεος , nouveau , ελευθω , j'arrive.

2. αποβλεψον de αποβλεπω , f. ψω. αποβλεψον , επι τα δεξια , vois en *déclinant* sur la droite ; 5 force de απο , à remarquer.-καλλη , contr. de καλλεα. καλλος , εος , το , beauté.

3. οσα contr. de οσεα. οσεων et par cont. οσεν , το , os.-τα οσα ών. ών au génit. régi par la prép. du verbe καταφρονειν.-εοικα , voy. 1 , 2 , 17.-κατα- 10 φρονειν de κατα et de φρονεω. φρονεω , je goûte , καταφρονεω , je méprise. R. φρην , ενος , esprit , ame.-δειξον , aor. impérat. de δεικω , f. ξω , aor. εδειξα.-διαγνοιην de διαγνωμι. γνωμι , je connois , διαγνωμι , je distingue.

15 4. τετι contracté de τετοι , lequel τετοι est attiq. pour τετο.

5. νηες. ή νηυς , Ion. ναυς ; les Grecs modernes prononcent *nafs* , ou *pavs* , prononciation qui a conduit les Latins à *navis* , dont le vrai nominatif 20 primitif , en ôtant *i* du génitif , est *pavs*. Voy. la Gram. gr. , observations sur la 5e. décl. -ανασατοι. ανασατος , ό , ή , renversé , R. ανα , de bas en haut , ισημι , je place. partant de cette décomposition, on concevra facilement comment ανισημι 25 signifiera j'érige , j'élève , ou je fais sauter en l'air , je détruis.-γεγονασιν. voy. 1 , 4 , 12.-ειδες de ειδω , je vois. 1 , 2 , 15.-ζωσαν , contr. de ζωσαν. ζωω , ω , υίνο , f. ζωω ; participe ζωων , ζων ;

ζαῦσα, ζωσα; ζαον, ζων; το ζων, l'animal; ἡ ζωη, la vie.-γυναικα. voy. 1, 2, 16.

6. εφης de φημι, voy. 1, 1, 5. εφης, *tu disois*, εφης αν, *tu aurois dit*.-ανεμεσητον. νεμεσητος, digne de réprimande; ανεμεσητος, irrépréhensible.-αλγεα de αλγος, το. gén. αλγεος.-πασχειν de πασχω απομ.-τα ανθη (*les fleurs*) contr. de ανθεα,-αποβεβληκοτα, parf. partic. de αποβλεω (αποβαλλω us.) parf. αποβεβληκα.-δηλονοτι, à savoir.

7. εκεν, donc. voy. 1, 2, 19.-συνιεσαν de συνιημι, *je comprends*.-απανθεντος, R. απο, qui marque séparation, privation, et ανθew, *je fleuris*.-ενθα, ubi; ενθα αν, ubicumque. voy. 1, 1, 10.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ II. (XXIX.)

ΑΙΑΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΓΑΜΕΜ. 1. **Ε**Ι σὺ μανείς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλισας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτίῃ τὸν Ὀδυσσεῦα; καὶ πρῶην ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μανλευσόμενος, ἔτε προσειπεῖν ἠξίωσας

- ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον· ἀλλ' ὑπεροπλικῶν
 μέγαλα βαινῶν, παρῆλθες. Αἰ. 2 Εἰκότως, ὁ
 Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος
 κατέστη, μόνος ἀντεξελασθείς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις
 5 Αγαμ. 3. Ἠξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι,
 ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων; Αἰ. Ναί, τά γε τοιαῦτα
 οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τῷ ἀνεψιῷ γε ἔσσω
 καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπειπασθε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων· ὁ
 10 δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσσωσα κινδυνεύοντα
 κατακεκρόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίως εἶναι
 καὶ ἐπιτηδείότερος ἔχειν τὰ ὄπλα. Αγαμ. Αἰγιῶ τοι
 γάρῃν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἥ, δέον σοι τὴν κλη
 ρονομίαν τῶν ὀπλῶν παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι
 15 Φέρεσθα ἔς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. Αἰ. Οὐκ, ἀλλὰ
 τὸν Ὀδυσσεά, ὃς γ' ἀντεποιήθη μόνος. Αγαμ. Συγγ
 γνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξη
 ἡδίστη πρᾶγματος, ὑπὲρ ἧ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυ
 νεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησε σε, καὶ ταῦτα
 20 παρὰ Τρωσὶ δικάσταῖς. Αἰ. 9 Οἶδ' ἐγὼ ἥτις με κατ'
 ἐδίκασεν· ἀλλ' ἔξέμισ λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν
 τὸν γῆν Ὀδυσσεά μὴ ἔχι μισεῖν ἐκ ἂν δυναίμην
 ὦ Ἀγάμεμνον, ἐδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτ'
 ἐπιτάλλοι.

Explication des mots.

1. Sur Ajax, voy. l'Ajao μασιγοφορος de Sophocle; l'Odyss. d'Hom. XI, 426, et 543. - μανεις, transporté de fureur. de μαίνομαι. aor. 2. εμανην; part. aor. 2. μανεις. - εμελίσας, de μελίζω, qui signifie *membratim concido*, et au figuré *cano*, *modulor*. R. μελος. - Au lieu de εμελίσας, d'autres lisent εμελλήσας, s. φονευειν, *interfecturus eras*. La fureur d'Ajao nous rappelle celle de Don-Quichotte. - αιτια, contracté d'αιτιαη, 2. pers. sing. prés. indicat. moy. d'αιτιαομαι, ωμαι. R. αιτια. - προσεβλεψας, de προσβλεπω, je regarde en face. - προσειπειν, aor. 2. infin. act. de προσεπω, je parle à quelqu'un. μεγαλα βαινων, *grandia incedens*, pour *grandi incedens gressu*. C'est ainsi que les Latins ont dit *multa gemens*, *lene fluens*. παρηλθες. voy. 1, 3, 11, ερχομαι παρα, je viens à côté, je passe outre. R. ερχομαι.

2. κατεση. Voyez 1, 1, 1, au mot καταστησον. αντεξετασθεις. aor. 1. part. pass. d'αντεξεταζω. αντι, contre, marque ici opposition. R. εταζω.

3. ηξιος contrac. d'ηξιοες, imparf. act. d'αξιow. R. αξιος. - ανανταγωνισος. Voy. mes observ. sur Thucyd. IV, 92. - ακονιτι, sans coup férir. adv. R. α priv. et κονις. - κρατειν απαντων, l'emporter sur tous. απαντων, au génit. régi par επι sous-ent.

Part. II.

D

4. τα τοιαυτα. acc. plur. neut. (sous-ent. κατα) -αμεινες, contracté d'αμεινοες, qui lui-même est par sync. pour αμεινονες. voy. 1, 2, 2.-απειπασθε voy. 1, 5, 2, au mot ειπε. απο marque ici séparation.
5. παρεχωρησατε. aor. 1. act. de παραχωρεω. ω. χωρειν παρα, aller outre, céder. R. χωρειν -αθλων au génit. à cause de παρα joint au verbe χωρεω. R. αεθλος.
5. κατακεκοφθαι. parf. infinit. pass. de κατακοπτω.-αμεινων. voy. n. 4. de ce Dial.-ηξις. voy. n. 3. de ce Dial.-επιτηδειοτερος εχειν τα όπλα construisez ainsi : επιτηδειοτερος προς το εχειν έπλα, pour le avoir ces armes : hellénisme qui est passé dans notre langue.
- 15 6. αιτιω, contracté d'αιτιχη, impérat. d'αιτιασμαι. R. αιτια.-δεον. (sous-ent. κατα) lorsqu'il falloir. de δεω. accus. sing. neut. du partic. δεων -σα, ον. R. δεω.-παραδιδοναι, infin. prés. de παραδιδωμι. comp. de παρα et de διδωμι. παραδιδωμι
- 20 je donne auprès, de la main à la main, je livre διαδιδωμι, je partage. αποδιδωμι, je rends ou je paie : force des prépositions à remarquer.-καταθετο, aor. 2. de κατατιθημι. τιθημι, je pose. κατατιθημι, je dépose, ou pose en bas.
- 25 7. αντεποιηθη, aor. 1. pass. d'αντιποιεω, ω. Η αντι et ποιεω. αντεποιηθη s. των όπλων, solus armis sibi vindicavit.

8. ει ωρεχθη (s. χειρας ένεκα) δοξης, s'il a été du les mains pour saisir la gloire, c'est-à-dire

s'il a désiré la gloire. δοξῆς, au génit. gouverné par ἐνεκα sous-ent.-ῆδισκ, superlat. d'ῆδους, εια, υ. comparat. irrégul. ῆδιων.

9. οἶδα. voy. 1, 2, 15.-κατεδικασεν. aor. 1. de 5 καταδικάζω, je juge contré, je condamne.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ III. (XII.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ANNIBΑΣ, ΜΙΝΩΣ, ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝ.

ΑΛΕΞ. Εἴ με δεῖ προκεκρίσθαι σε, ὦ Αἰβυ· ἀμείνων γὰρ εἰμι. Αν. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμέ. Αλε. Οὐκοῦν δ Μίνως δικασάτω. Μι. Τίνες δ' ἐσέ; Αλε. Οὗτος μὲν, Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ, Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι. Νῆ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; Αλε. Περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ ἔτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ· ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, ἔχῃ τέτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια. 5 Μι. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος, ὦ Αἰβυ, λέγε. Αν. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, 3 ὠνάμην, ὅτι ἐν γαῦθα ἢ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον ἔτος ἐνέγκαιτό μου. φῆμι δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ

ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν
 δύναμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς.
 Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων 4 ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβη-
 ρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὦν ἰῶ ἀδελφῷ, τῶν μεγί-
 5 σων ἡξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας
 εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ
 μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανόν, ἅπαντα
 κατέδραμον, καὶ ἀναστάτης ἐποίησα τοσαύτας πό-
 λεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρσάμην, καὶ μέχρι
 10 τῶν προασειῶν τῆς προυχούσης πόλεως ἦλθον. καὶ
 τοσοῦτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακ-
 τυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρήται, καὶ τοὺς
 ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. Καὶ ταῦτα πάντα
 ἐπραξα, ὅτε Ἀμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὗτος
 15 θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς
 διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατὴρ
 γοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος,
 στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος
 οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑποφει-
 20 γοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ, τολμήσαντι πα-
 ραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην. 6 Ἀλέξανδρος δὲ, πα-
 τρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ἡύξησε, καὶ παρὰ πολλοὺς
 ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. Ἐπει-
 δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον

Ἰσώ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῶων, προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ δίκαιαν τὴν Μηδικὴν μετεδίχησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. 7 Ἐγὼ δὲ, ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ φόβῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιωτὴν ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς, ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. Καὶ ταῦτ' ἐπράξα, βαρβαρὸς ὢν, καὶ ἀπαιδεύτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ ἔτε Ὅμηρον, ὥσπερ ἔτος, ῥαψωδῶν· οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημί εἶναι. 8. Εἰ δ' ἔστι καλῶν ἔτος διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν Ἰσως καὶ ταῦτα σεμνὰ· εἰ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμεινῶν δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικῆ ἀνδρός, καὶ τῇ γνώμῃ πλέον ἢ περὶ τῇ τύχῃ κεχρημένου. Μι. 9. Ὁ μὲν εἰρηκεν ἐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. Σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς;

Ἄλλε. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν· τοῖς ἰκανῇ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷός τις μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷός τις δὲ οὗτος ληστής

ἐγένετο. ὅμως δὲ ὄρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεχκα·
 ὅς νέος ὢν ἐτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν
 ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ 11 τοὺς φονέας
 τοῦ πατρὸς μετῆλθον. Καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα
 5 τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν 12
 χειροτονηθεὶς, ἐκ ἡξίωσα, τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν
 περιέπων, ἀγαπᾶν ἀρχεῖν ὀπόσων ὁ πατὴρ κατέλι-
 πεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγη-
 σάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων
 10 ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ γε Γρανικῷ ἐκράτησα
 μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ
 Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος, ἦλθον
 ἐπὶ Ἰσθμῷ, ἐνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς
 στρατοῦ ἄγων. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς 13
 15 ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκρὸς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα.
 Φησὶ γὰρ ὁ πορθευὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ
 σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς πολ-
 λούς αὐτῶν διαπλεῦσαι. Καὶ ταῦτα δὲ ἐπραττον,
 αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ πιτρώσκεσθαι ἀξιῶν. Καί
 20 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοισι διηγῇ-
 σωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεα-
 νὸν ὄρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας
 αὐτῶν 14 εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας
 δὲ, ἐκ εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβάς τὸν Τά-

ναῖν, ἐνίκησα μεγάλη ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην. Εἰ δὲ καὶ θεὸς
 ἐδόκην τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, παρὰ
 τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, καὶ τοιοῦτόν τι πισεύ-
 5 σαντες περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν
 βασιλεύων 15 ἀπέθανον· οὗτος δὲ, ἐν φυγῇ ὢν,
 παρὰ Προυσία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πα-
 νουργάτατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκρά-
 τησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι ἐκ ἰσχύϊ,
 10 ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισι· νόμιμον δὲ, ἢ
 προφανές, οὐδέν. Ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν,
 16 ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποῖει ἐν Καπύῃ,
 τοὺς τῷ πολέμου καιροῦς ὁ θαυμάσιος καθηδύπα-
 θῶν. Ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας,
 15 ἐπὶ τὴν ἑὼ μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἐπραξα,
 Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι
 Γαδείρων 17 ὑπαγόμενος; ἀλλ' ἐκ ἀξιόμαχα ἐδοξέ
 μοι ἐκεῖνα, ὑποπλήσσειν ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμο-
 λογοῦντα. Εἴρηκα. Σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δικάζε. Ἰκανὰ
 20 γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκη. Μὴ πρότερον, ἢ
 μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης. Μι. Τίς γὰρ εἴ, ὦ βέλτιστε; ἢ
 πόθεν ὦν ἐρεῖς; Σκη. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατη-
 γός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων
 μεγάλας μάχαις. Μι. Τί ἔν καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκη. Ἀλε-

ἄνδρα μὲν ἡτῶν εἶναι , τῷ δ' Ἀντίθε ἀμείνων· δεῖ
 ἐδιώξα νικήσας αὐτὸν , καὶ φυγεῖν καταναγκάσαι
 ἀτίμως. Πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος , ὃς πρότερος
 Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται , ὧ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ
 5 νενικηκώς αὐτὸν , παραβάλλεσθαι ἄξιόν. Μι. Νῆ Διὶ
 εὐγνώμονα φῆς , ὧ Σκηπίων· ὥς πρῶτος μὲν κε-
 κρίσθω Ἀλέξανδρος , μετ' αὐτὸν δὲ , σύ· εἴτα , εἰ
 δοκεῖ , τρίτος Ἀντίθεας , 18 οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνη-
 τος ὢν.

Explication des mots.

- 10 1. Διενεγκεῖν , aor. 2. inf. act. de διαφέρω , fut.
 οἶσω (d'οἶω inus.) le 1. aor. se forme de deux ma-
 nières , ou d'ενεγκω , et alors il fait ηνεγκα , ou
 d'ενεικω , et alors il fait ηνεια . l'imparfait se for-
 mant aussi des deux inusités ενεγκω et ενεικω , fait
 15 ηνεγκον et ηνεικον . (voy. φρημι , ενεγκω , ενεκω ,
 ενεικω apom.) parf. act. ηνειχα ou ηνεχα ,
 par un χ qui le distingue du 1. aor. act. ; parf.
 pass. ηνειγμαι ou ηνεγμαι . aor. 1. pass. ηνεχθην ,
 ης ; de-là le fut. pass. ενεχ-θησομαι , parf. moy.
 20 ηνοχα . φέρω , je porte ; διαφέρω , je diffère , je l'em-
 porte . - τα πολεμια (sous - ent. καταπραγματα .
 2. ειπατω , voy. 1 , 5 , 1. au mot ειπε .
 3. ωναμην du ν. ονημι f. σω : aor. 1. act. ωνησα .
 aor. 1. moy. ωνησαμην , et par sync. ωναμην . R.
 25 ονημι . J'ai du moins cet avantage , qu'ici , j'ai

appris à fond la langue grecque. Annibal savoit très-bien cette langue, et étoit instruit dans les arts de la Phénicie et de la Grèce; mais quoi qu'en disent M. B. et Hemst., la supériorité dans ce genre devoit appartenir à Alexandre, prince grec, ami des lettres, nourri de la lecture d'Homère, et fortifié par les leçons d'Aristote. - *εξεμα-
θον*, d'*εκμανθανω*. composé d'*εκ* et de *μανθανω*. fut. *εκμαθησω* (de l'inus. *μαθεω*.); aor. 2. *εξεμα-
θον*. R. *μανθανειν*. *μανθανω*, j'apprends. *εκμαν-
θανω*, j'apprends à fond. sur la force de *εκ*, voy. 1, 1, 4. *απομανθανω*, je désapprends. - *ενεγκαιτο*, aor. 1. moy. optat. de *φερω*. voy. la note 1. de ce Dial. *προεχωρησαν*, aor. 1. act. de *προ-
χωρεω*, ω. la prép. *προ* exprime supériorité, primauté, préférence. Voy. *προ*, dans mes *Racin.* gr. 4e. partie.

4. *εξορμησας*, part. a. 1. d'*εξωρμαω*, ω; *εμpro.* *εκ* marque ici le point de départ. - *το πρωτον
υπαρχος ων τω αδελφω*, d'abord étant lieutenant de mon frère; et non *quum primum sub fratris auspiciis militassem*; ce qui voudroit dire, après avoir fait mes premières armes sous mon frère, sans indiquer si ce fut en qualité de simple soldat ou d'officier. B. - *και τις γε Κελτιβηρας ειλον*. la partic. *γε* dans cette phrase n'est point explétive; elle sert de développement à ces mots *αριστος κριθεις*, qui précédent. Je fus regardé comme un des premiers généraux, et je justifiai cette idée qu'on avoit

conçue de moi ; *en effet* , je me rendis maître , etc.
-είλον (d'έλω inus.) aor. 2. act. d'αίρεω. -ύπερ-

βας , partic. act. aor. 2. d'ύπερβαινω , je vais au-
delà , je franchis. -άπαντα κατεδραμον , *omnia*

5 *sum depopulatus* de l'interprète latin , ne rend
point l'image. Traduisez : je parcourus tous ces

lieux en vainqueur. B. Voy. dans mon Xénoph.
(*Helleniq.* V , 4 , 51 ; t. 7 , p. 451) επεδραμον dans
le même sens. κατεδραμον (δρεμω ou δραμω inus.)

10 aor. 2. act. de κατατρεχω. -αναστατας εποησα τα-
σautας πολεις , je détruisis tant de villes. αναστατα-

d'ανω , de bas en haut , et d'ισημι. πολιν ανισημι ,
urbem extruo , et *urbem everto*. significations qu'il

est bon de remarquer. -της πρεχουσης , de la ville
15 qui a la primauté. πρεχουσης pour προεχουσης , par

ce principe qu'ος se contracte en ε. -ηλθον , voy. 1
3 , 11 , au mot μετελευσομαι.

5. διεξιων , aor. 2. act. de διεξιμι , comp. de
δια , εξ et ειμι. ειμι , je vais , εξειμι , je sors ,

20 διεξιμι , je sors pour aller à travers , je parcours ,
je raconte.

6. παραλαβων , aor. 2. part. act. de παραλαμ-
βανω. f. ληψομαι (de ληβω inus.) p. λεληφα. at-

tiq. ειληφα. aor. 2. ελαβον. -ηυξησε , aor. 1. act.
25 d'αυξω ou αυξεω. -εξετεινε , aor. 1. act. d'εκτεινω.

εκ marque le point de départ. -μετεδιητησεν ,
aor. 1. act. de μεταδιαιταω , ω , je change de

genre vie. de μετα , qui marque changement , et
de διαιταω.

7. ηνεγκα. voy. la note 1e de ce Dial. et φερα
anot.-α παιδευτος παιδειας της Έλληνικης, n'ayant
aucune teinture des sciences de la Grèce. Cela est
 faux : les sciences de la Grèce et de la Phénicie
 5 florissoient à Carthage. B.

8. διεδετο , plus-que-parf. pass. de διαδεω.-
 κεφαλην à l'acc. à cause de la prép. δια jointe au
 verbe.

9. ειρηκεν attiq. pour ερρήκεν parf. act. de ρέω.

10. ικανη γαρ ή φημη διδαξαι. construisez ainsi
 cette phrase : ικανη γαρ ή φημη προς το διδαξαι.

11. τες φονεας μετηλθον , je me vengeai des
 meurtriers. ερχομαι μετα , je vais après , je cher-
 che , et par extension , je me venge.

12. χειροτονηθεις , aor. 1. part. pass. de χειροτο-
 νεω. R. χειρ et τεινω. χειροτονεω , j'étends les
 mains, et par approximation je choisis, parce qu'à
 Athènes les suffrages se donnoient quelquefois en
 élevant les mains.

13. ισε , vous savez. par sync. pour ισατε ,
 d'ισημι.-κατεπεμψα , aor. 1. de καταπεμπω , j'en-
 voie en bas.

14. ειλον. voy. la note 4. de ce Dial.

15. απεθανον, voy. 1, 1, 5, au mot αποθανόντες.
 25 -καθαπερ αξιον ην πανεργολατον και ωμολατον ον-
 τα. dans cette phrase le mot αποθανειν est sous-
 entendu.

16. εκλελησθαι , parf. pass. infin. d'εκλανθανω.
 voy. 1, 2, 11 , au mot διελαθεν.

17. ὑπαγομενος, d'ὑπαγω, j'amène sous ma puissance, je subjugue. ὑπαγεσθαι signifie souvent, *séduire, amener insensiblement.*

18. Cet arrêt de Minos pourra ne pas paroître
5 équitable à tous les lecteurs ; il en est qui croi-
roit qu'il a fallu plus de talens pour traverser les
Gaules, soumettre ces peuples guerriers, les en-
gager à la conquête de l'Italie, franchir les Alpes,
contenir des soldats indisciplinés, combattre et
10 vaincre des Romains, que de subjuguer, en cou-
rant, l'Asie déjà vaincue par la molesse. Lucien
semble avoir composé ce dialogue pour flatter les
Romains ; ou peut-être, jeune encore, étoit-il
séduit par les récits de leurs historiens, qui ont
15 toujours peint les Carthaginois sous les couleurs
les plus odieuses, sans doute pour disculper leur
patrie de l'inhumanité avec laquelle elle a traité
Carthage. B.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ IV. (XIII.)

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΔΙΟΓ. ΤΙ τῷτο, ὦ Ἀλέξανδρε ; καὶ σὺ τέθνηκας ,
20 ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες ; Αλε. Ὁρᾶς , ὦ Διόγενης .

ἔπαράδοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ἀπέθανον. Διο.
 Οὐκὲν ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι
 υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; Αλε. Φιλίππου δη-
 λαδὴ· ἔγωγε γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν. Διο. Καὶ
 5 μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁποῖα ἐλέγοντο; Αλε.
 Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι
 οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφῆται ἐλεγον. Διο. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν ἐκ
 ἀχρησθόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα
 10 ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησσαν, θεοὺς εἶναι σε
 νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν
 καταλέλοιπας; Αλε. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ
 ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον,
 ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα.
 15 Πλὴν ἀλλὰ τί γελάς, ὦ Διόγενες; Διο. Τί γὰρ
 ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην ὅσα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε
 παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσάτην
 αἰρέμενοι καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους· ἐνιοὶ δὲ,
 καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιβέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομέ-
 20 μενοι, καὶ θύοντες, ὥς Δράκοντος υἱῷ.
 25 Ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;
 Αλε. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι, τρίτην ταύτην ἡμέ-
 ραν· 4 ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἥν
 ποτὲ ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν σοφῶν τῶν ἐν πο-

σιν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς
γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. Διο. Μὴ γελάσω,
ὦ Αλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ᾧδου ἔτι σε μωραίνοντα,
καὶ ἐλπίζοντα Ἄνεσθιν ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; Πλὴν ἀλλὰ
5 ταῦτα μὲν, ὦ θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις
5 ἀνελθεῖν τινὰ τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν
λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τῆ σομῆς παρελθόντων· οὐ
γὰρ ἀμελής ὁ Αἰακὺς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκατα-
φρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν 6 μάθοιμι παρὰ σοῦ,
10 πῶς φέρεις ὁπότ' ἂν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ
γῆς ἀπολιπὼν ἀφῆξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπατ-
τωισὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη
προσκυνῶντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ μεγάλας
θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι,
15 ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφα-
λήν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Οὐ λυπεῖ ταῦτά
σε ὑπὸ τὴν μνήμην 7 ἵκοντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε;
οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ
οἶεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Ἀλε-
20 Σοφὸς; ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος
ὢν; ἐμὲ μόνον 8 ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα
μὲν ἤτησε παρ' ἐμῷ, οἷα δὲ ἐπέσελλεν, ὡς δὲ κατ-
εχρῆτο με τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ, θωπεύων
καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τῷτο μέρος

5 δὲν τὰγαθὸν, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλῆ-
 τον. Καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τῆς ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι,
 ὥς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. Γόης,
 ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος καὶ τεχνίτης. Πλὴν ἀλλὰ
 10 τῆς γε ἀπολέλουκα αὐτὸς τῆς σοφίας, τὰ λυ-
 πεῖσθαι ὥς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἃ κατ-
 ηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. Διο. Ἄλλ' οἶσθα
 ὃ δράσεις; ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι.
 ἐπεὶ ἐνταῦθα γε ἐλλέβορος ἐφύεται. Σὺ δὲ καὶ τὸ
 15 Λήθης ὕδωρ χανθὸν ἐπισπασάμενος πίε, καὶ πολλά-
 κισ. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγα-
 θοῖς ἀνιῶμενος. Καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ
 Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλὰς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας,
 ὥς 11 διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντο σε ὡς ἔδρασας
 20 αὐτούς. Ὡστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε
 πολλάκισ, ὥς ἔφην.

Explication des mots.

1. καὶ σὺ τεθνηκας, toi aussi tu viens de mou-
 rir. Voyez 1, 1, 1, au mot ἀποθανοντες.-ησθα,
 tu étois d'εἰμι. imparf. ην, ης, puis ησθα par
 20 paragoge eolique de θα.-Φιλιππου, fils de Philippe.
 Vous avez vu, devant un nom propre, l'article
 tenir lieu d'un substantif. Ici il y a ellipse de
 l'article et du substantif.

2. διδα, je sais. Voyez 1, 2, 15. - ου γαρ εφθασα επισκηψαι, *non occupavi attendere* pour *non prius attendi*. εφθασα de φθανω. f. φθασω (de l'inus. φθαω) aor. 1. εφθασα. aor. 2. εφθην, de φθημι inusité : sur φθανω, voy. Idiot. de Viger, édit. de M. Herm. une *observ.* neuve sur φθανω. - Riv. dérive φθανω d'un mot oriental, et le rend par *prévenir*, être le premier à faire ce qu'un autre vouloit faire. - επισκεψαι, aor. 1. inf. act. d'επισκηπτω. - πλην
 10 αλλα. de ces deux partic. jointes ensemble, la première a la forme d'un accus. dont le nomin. est inusité, ainsi χαριν, παλιν, etc. Hoogevène jugeant πλην de la même famille que πλεος et πλήρης *plenus*, πληθος *multitudo*, πληρωω *impleo*, s'ex-
 15 prime ainsi : « πλην potestatem habet ex primaria natam exceptivam : nam cum *præter* vel *excepto* notet, ut frequentissimè, imò *plerumque*, quid hoc aliud est, quàm quòd aut de toto pars, aut de multitudine sive plenitudine, unum vel pauca
 20 excipiuntur ? » Ces deux particules πλην αλλα réunies, se traduisent ordinairement par *verumtamen*. Mais le sagace Hoogevène, voyant souvent dans αλλα un sens exhortatif, veut qu'alors αλλα se traduise par *age*, comme dans cet exemple
 25 de Lucien, πλην αλλα τι γελας, *cæterum y age, quid rides ?*

3. ανεμνησθην d'αναμνησμαι, je me ressouviens. ανα marque ici réitération. - παρειληφοτα. Voy. 2, 3, 6, au mot παραλαβων.

4. ὑπισχνείται. Voyez 1, 3, 8.-ὑπασπιστής d'ὑπο et δ'ασπης, *qui est sub clypeo, satellites.*- απαγωγών, δ'απαγω, comp. δ'απο, et δ'αγω. f. ξω. parf. ἤχα. aor. 2. et imp. ἤγον, *atticè ἤγαγον.*
 5 αγω, je mène, απαγω, *abduco*, j'emmène d'un lieu.-θαψειν, fut. inf. de θαπτω. f. θαψω. p. τεταφα. remarquez un θ dans θαψειν et τ dans τεταφα, et voy. en la raison, Gramm. gr. p. 6. aor. 1. εθαψα. aor. 2. εταφον.-εἰς των θεων, un des Dieux. εἰς, *unus*, marqué d'un esprit rude; εἰς, *in*, marqué d'un esprit doux.

5 ανελθειν, δ'ανερχομαι, je reviens en haut. ανα désigne le haut comme ανω. παρερχομαι, je passe à côté, je passe outre; μετερχομαι, je fais venir.
 5 μετα marque changement. Voy. 1, 3, 12, au mot μετελευσομαι.-διαπλευσαντων, aor. 1. part. act. de διαπλεω, ou ευω, f. ευσω. aor. 1. διεπλευσα. R. πλεω. διαπλεω, je traverse en naviguant.

6. μαθοιμι. voyez εξεμαθον 2, 3, 3.-φερεις, tu supportes. de φερω, je porte, j'emporte: il a la même acception que *fero* chez les Latins, et signifie *je pille*. parf. moy. πεφορα; de là φορα, port, transport; φορος, tribut.-αφιξαι δ'αφικνεομαι, νμαι, f. αφιξομαι. parf. αφιγμαι, ξαι. R. ικνεισθαι.

7. ιοντα, δ'ειμι; aor. 2. ιον. part. ιων, ιοντος; plur. nom. ιοντες, ιουσαι, ιοντα.-τα παρα της

τυχης, (sous-ent. οντα.) ce qui vient de la fortune.

8. εασον, d'εαω. f. σω. aor. 1. ειατα, impérat.
εασον, αλω.-ειδεναι. voyez οισθα, 1, 2, 15.-κα-
τεχρητο, ioniq. pour κατεχρατο, de καταχραομαι
5 *utor contra*. R. χραω. χραω, je prête; au pass
χραομαι, j'ai besoin; au moyen, j'emprunte, je
me sers. χραω signifie encore, je rends un oracle
au pass. χραομαι, je suis déclaré par un oracle
au moyen, je consulte l'oracle, je demande un
10 oracle.

9. απολελαυκα, j'ai joui de. d'απολαυω. R.
λαυω. la prépos. απο, jointe au verbe, nous con-
duit à son régime (της) σοφιας.-το λυπεισθαι, le
s'affliger. On dit de même en français, le sou-
15 venir, le repentir.

10. αλλ' οισθα ὃ δρασεις. Il seroit plus attique
et plus élégant de dire, comme dans Aristoph.
(eq. 1155) οισθ' ὃ δρασον, qui littér. signifieroit,
fais, sais-tu quoi? Brunck dans son Soph.
20 consigné cette remarque de L. Kuster. οισθα, voy
1, 2, 15.-ὑποθησομαι, futur moy. d'ὑποτιθημι.
je mets sous les yeux.

11. διασπασαιντο. voyez κατασπα, 1, 3, 13.-δι-
répond ici au *di* ou *dis* des Français. Remar-
25 quez que l'α est une lettre dominante au 1. aor.
act. et moy. R. σπαν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ V. (XIV).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΦΙΛ. ΝΤΝ μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ ἂν ἑξαρνος γένοιο, μὴ ἐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνος γε ὦν. ΑΛ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόων, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππε γὰρ Ἀμύντε υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἔδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. Φιλ. Πῶς λέγεις; ΑΛ. χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἑξαπατηθισόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. Οὐ τῆτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ ἔδεις ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῶμαχεσθαι ὥς ῥᾶτον ἐκράτεν αὐτῶν. Φιλ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς αἰεὶ συνηνέχθης; ΑΛ. τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσυῖνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων, ἀπαιτικὸν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἡλείων ἀκουλίσας, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικὸν, ἢ Θράκας, ἢ Ἰλλυριῆς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα

- μεγάλα. Μήδων δὲ, ἡ Περσῶν, ἡ Χαλδαίων, χρυσοφόρων ἀνθρώπων ἡ ἄβρων, οὐκ οἶσθα, ὦ πρὸ σὺ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, ἔδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων
- 5 ἀλλὰ πρὶν ἢ [70] τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Αἰ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, ἡ οἱ Ἰνδοὶ ἐλέφαντες ἐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. Καὶ ὁμοίως ἡ 4 διασλήσας αὐτὰς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμεναι τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν· ἔδ' ἐπιώρκησα πάποτε
- 10 ποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξα, τί τι τοῦ νικᾶν ἔνεκα. Καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τὸ μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ, ἴσως ἀκύνει ὅπως μετῆλθον. Φιλ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ 5 ἀπήγγειλέ μοι, ὅν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας
- 15 μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. Σὺ δὲ ἡ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδυν, ὡς φασι, μετενέδυσ, ἡ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθε, ἡ προακυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν
- 20 ἡξίεις· ἡ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμῶ τὰ τῶν νενικημένων. Ἐῷ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξα, λέγει συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, γάμους ταιούτους γαμῶν, ἡ Ἡφαιστίωνος ὅτι ὑπεργαπῶν. Ἐν ἐπῆνεσα μόνον, ἀκύνεις ὅτι ἀπέσ

τῆς τῷ Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς ἕως, καὶ τῆς μη-
 τρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πά-
 τερ, ἔκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον
 καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τῷ τείχεϊ, καὶ τοσαῦτα
 λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τῆτο, ὦ Ἀλέ-
 ξανδρε· ἐχ' ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσ-
 θαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ 7 προκινδυνεύειν τῷ
 στρατῷ· ἀλλ' ὅτι σοι τοῖτο ἦκιστα συνέφερε· θεὸς
 γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποίεν σε
 φορέσθην τῷ πολέμῳ ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρέομε-
 νον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλωσ
 ἦν τοῖς ὁρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις
 ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφητὰι κόλακες. Ἡ τίς ἐκ ἂν
 ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τῷ Διὸς υἱὸν λειποψυχῶντα,
 δέομενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε
 ἤδη τέθνηκας, ἔκ οἷοι πολλὰς εἶναι τὰς τὴν προσ-
 ποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νε-
 κρὸν τῷ θεῷ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ 8
 ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως
 τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο
 κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν
 κατορθυμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς, ὑπὸ θεῷ
 γίνεσθαι δοκῶν. ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονέειν αἱ ἀνθρωπο

περὶ ἐμῶ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον
 τιθέασί με. Καίτοι τὴν Ἄορνον ἐκείνην, καὶ ἑτέρας
 ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρῶσάμην. Φίλοι
 Ὅρατε ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, δὲ
 5 Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἰο παραβάλλεις σεαυτὸν,
 οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ τὸν τύφον ἀπο-
 μαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρῶ
 ὢν.

Explication des mots.

1. καὶ γὰρ ἂν ἐτεθνηκεῖς, car tu ne serois pas mort.
 10 Je traduis ainsi à cause de la particule potentielle
 ἂν qui élève ἐτεθνηκεῖς à l'optatif. sur ἂν, voyez
 mes Racin. gr. 4e partie. ἐτεθνηκεῖς, voy. 1, 1, 6
 au mot ἀποθανόντες.-ἡγνοῦν, d'αἰγνοῶ, ω, j'ignore.
 imp. αἰγνοεον, εν, et par ce principe
 15 qu'εα se contr. en η; ἡγνοεον, εν. R. α et νοος-
 οιομενος, pensant, observez en passant que de
 l'inus. οιω, fero, se forme le moyen οιομαι et
 οιμαι je porte en moi-même, je pense, je crois.

2. χρησιμον εδοκεῖ σοι το παρεχειν σεαυτον εξα-
 20 πατηθησομενον, le te livrer pour être trompé
 paroissoit utile. το παρεχειν est le nomin. de la
 phrase.-κατεπληγῃσαν, de καταπλησσω, τλη-
 f. πληξω. aor. 2. κατεπληγον. l'aor. 2. πα-
 κατεπληγην. κατα donne de la force au verbe
 25 simple. καταπληττομαι, je suis frappé d'étonnement.

ment.-ανθιστατο d'ανθιστημι, imparf. ανθισταμην, ασο, ατο. ιστημι αντι, je me tiens contre, je résiste. R. ιστημι.-ραον, plus aisément. acc. neut. compar. irrégul. de ραδιως, dont le superl. est ραςος. Ce mot est pris adverbial.

3. συνηνεχθης, voy. διενεγκειν, 2, 3, 1.-προβελημενοις, voy. κατεβαλον, 1, 2, 7, προβαλλω, je lance au loin. προβαλλεσθαι τα όπλα, présenter ses armes. Xénoph.

4. διασησας, aor. 1. part. act. de διιστημι. δια marque ici division. C'est ainsi que Philippe faisoit la guerre. Les Thébains s'étant révoltés pendant qu'Alexandre faisoit la guerre contre les Celtes, il repassa l'Ister, et vint assiéger Thèbes qu'il prit après avoir essuyé plus d'un échec par les vigoureuses sorties des Thébains. Pour les punir, il livra leur ville au pillage et aux flammes, à la réserve de la maison du poète Pindare. Voy. Arrien, de l'expédition d'Alexandre, liv. 1, pag. 16, 17 et suiv. B.

5. απηγγειλε, aor. 1. act. d'απαγγελλω, j'apporte une nouvelle d'un lieu dans un autre.-καταβαλων, voy. 1, 2, 7. βαλλω κατα, je jette en bas avec mépris.-μετενεδus, de μετενδυμι, f. υσω. aor. 2. μετενεδυν. ενδυμι, je me revêts. μετενδυμι, je change de vêtement. R. δυνω.-επεθs, d'επιτιθημι. aor. 2. επεθην. aor. 2. m. επεθεμην, εσο, ioniq. επεθεο, attiq. επεθs. R. τιθημι, je mets.

ἐπιτιθῆμι , j'ajoute. ἐπι marque addition ou perfection.

6. ὑπεραγαπῶν, d'ὑπεραγαπάω, j'aime plus qu'il ne convient, d'ὑπερ, *ultra*, et de R. ἀγαπᾶν.-ἐν, 5 *unum*, de R. εἰς, μία, ἐν. remarquez l'esprit rude qui le distingue de ἐν, *in*, marqué d'un esprit doux -ἐπηγεσθαι, aor. 1. d'ἐπαινεῶ, ω. R. αἰνος.-ἀπεσχῆναι, d'ἀποσχομαι, imp. ἀπεσχομένην, ἀπεσχεσο, ioniq. ἀπεσχεο, att. ἀπεσχῆ. ἀποσχομαι, ou ἀπεχομαι, 10 *abstineo*, je m'abstiens.

7. προκινδυνεύειν, s'exposer au péril, προ, en premier. R. κινδυνός.-τε τρατῆς au génit. à cause de la prép. προ.-τρωθείης, aor. 1. optat. pass. de R. τιτρώσκω. parf. τετρώκα (de l'inus. τρω) aor. 1. 15 pass. ἐτρώθην.

8. ἐξωδηκοτά, voy. 1, 2, 16.-ἀφηρεῖτο contre d'ἀφηρεετο, imparf. moy. d'ἀπο et de R. αἶρω. αἶρω, ω.-δοκῶν de R. δοκῶ, ω. partic. prés. δοκῶν, εἶσα ἔσα, εἶον ἔν.

- 20 9. τιθεᾶσι, ioniq. pour τιθεισι.

10. παραβαλλεῖς σεαυτὸν, tu te mets auprès de tu te compares.-ἀπομαθήσῃ, fut. moy. d'ἀπο de R. μανθάνω, j'apprends, ἀπομανθάνω, je désapprends.-συνῆς. quelques-uns lisent συνήσῃ, 25 syncope et crase de συνειδήσῃ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ VI. (XV.)

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

ANT. Οἶα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά σοι εἶρηται περὶ τῆ θάνατος· ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκροώμην γὰρ, ὅποτε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρερος ὦν θῆτευσιν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. Ταῦτα μὲν ἔν ἀγεννῇ 1 τινὰ φρύγα δείλον, καὶ πέρα τῆ καλῶς ἔχοντος φιλόζων, ἵτως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, 2 ἐξδὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον καταλείβειν, ἐκὼν προεῖλε τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Αχ. Ὡ παῖ Νέσφορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐνλαῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν 3 ἀγνοῶν, τὸ δύσηνον ἐκεῖνο δοξάριον προστίμων τῆ βίᾳ· νῦν δὲ συνίημι

Part. II. E

ἤδη , ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής , εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἄν
 αὖ ῥαφωθήσῃ , μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ
 ἔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο , ὦ Ἀντίλοχε , ἔτε ἡ ἰσχυρὰ
 πάρεσις , ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ
 5 ζόφῳ ὁμοιοι , καὶ κατ' 5 ἑδὲν ἀλλήλων διαφέροντες·
 καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με , οὔτε οἱ τῶν
 Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής , καὶ νε-
 κρὸς ὁμοιος , ἡμὲν κακὸς , ἡδὲ καὶ ἐσθλός . Ταῦτά με
 ἀνιᾶ , καὶ ἄχθομαι ὅτι μὴ ζητεύω ζῶν . Αὐτ. "Ὅμως
 10 τί ἔν ἄν τις πάθοι 6 , ὦ Ἀχιλλεῦ ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε
 τῇ φύσει , πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας . "Ὡς ἐ
 ἐμμένειν τῷ νόμῳ , καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγ-
 μένοις . "Ἄλλως τε ὁρᾷς 7 , τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ
 ἔσμεν οἶδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται
 15 πάντως . Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῆς
 πράγματος , καὶ τὸ 8 μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναί
 Ὅρᾷς τὸν Ἡρακλέα , καὶ τὸν Μελέαγρον , καὶ ἄλλους
 θαυμαστὸς ἄνδρας , οἳ ἐκ ἄν , οἶμαι , δέξαιν
 ἀνελθεῖν , εἰ τις αὐτὰς ἀναπέμφειε ζητεύσοντα
 20 ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν . Αἶχ. Ἐταιρική μὲν
 παραινέσεις· ἐμὲ δὲ ἐκ οἷδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν πα-
 τὸν βίον ἀνιᾶ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον . Εἰ δὲ μὴ
 ὁμολογεῖτε , ταύτη χεῖρας ἐστὲ , καθ' ἡσυχίαν αὖ
 τὸ πάσχοντες . Αὐτ. Οὐκ , ἀλλ' ἀμείνεις 9 , ὦ Ἀχι

λεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τῷ λέγειν ὀρῶμεν· σιωπᾶν
γὰρ 10, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοκται ἡμῖν,
μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχό-
μενοι.

Explication des mots.

5 1. ἀγεννη contr. de ἀγεννεα acc. pl. n. d'ὁ καὶ
ἡ ἀγεννης se rapporte à ταῦτα. tu aimerois mieux,
disois-tu, te voir sur la terre, aux gages d'un
pauvre laboureur qui n'auroit pas de pain, que de
régner sur tous les morts. Ceci est tiré de l'Odys-
sée, liv. 11, vers 488. Lucien a voulu critiquer
Homère, de ce qu'il met dans la bouche d'un hé-
ros tel qu'Achille, un langage si peu digne de
lui; mais il est aisé de justifier Homère, qui a
voulu par-là faire sentir la vanité des grandeurs
15 de la vie. B.

2. ἐξόν, (sous-ent. κατα) part. prés. n. d'ἐξεσι.
-προειλε, aor. 2. m. de προ et R. αἶρω. il em-
prunte le second aor. de l'inus. ἔλω.

3. ἀγνοων contr. d'ἀγνοεων. R. α priv. et γιγ-
20 νωσκω.-προετιμων contr. de προετιμαον. R. προ
et τιω.-Βικ au gén. à cause de la prép. προ jointe
au verbe.

4. ὅτι μαλιστα, licet maximopere celebrarint ho-
5 mines. ὅτι sert à fortifier le superlatif.

5. κατ' ἑδεν, secundum nihil, en rien. ἑδεν acc.
sing. n. d'ἑδεις, ἑδεμια, ἑδεν.-ἁλλήλων au génit.

plur. régime de la prép. *δια* jointe au partic. *διαφερντες*. - *δεδιασι* de *δειδω*. f. *δεισω*. parf. *δεδεικα*. p. moy. *δεδια* de l'inus. *διω*.

6. *παθοι*, voy. 1, 3, 6, au mot *παθοντες*.

5 7. *ὄρα* contr. de *ὄραεις*, d'*ὄραω*, ω. ὅσοι περι σε *εσμεν* *οἶδε*, combien nous sommes autour de toi. *οἶδε*, ceux-ci. Le génie de notre langue ne rend pas très-facile la version de *οἱ δε*. - *αφιζεται*, fut. m. d'*αφικνεομαι*. - *παντως*, absolument, définitivement,

8. *το μη μονον πεπονθεναι* est encore le nomin. du verbe *φερει*. - *πεπονθεναι*. voy. à *παθοι* ci-dessus, n. 6. - *δεξαιντο* de *δεχομαι*, f. *ξομαι*. aor. 1. m. *εδεξαμην*. opt. *δεξαιμην*, αιο, αιτο. - *ανελθειν*, αν voy. 2, 15 4, 5, d'*ανα*, en haut, et d'*ερχομαι*; force d'*ανα*, qui n'est pas moins à remarquer dans *αναπεμψεις* d'*ανα* et de *πεμπω*. f. *ψω*. aor. 1. *επεμψα*. à l'optat. éol. *πεμφεια* en ôtant l'aug. ε et mettant *ει* devant α. - *οιδ'* pour *οιδα*, voy. 1, 2, 15. - *χειρες*, 20 contr. de *χειρες* pour *χειρονες*, posit. *κακος*, dont le compar. est *χειρων*, et le superl. *χειριστος*.

9. *αμεινες*, contr. d'*αμεινοες* pour *αμεινονες* du posit. *αγαθος*, dont le superl. est *αριστος*.

10. *σιωπαν γαρ*. *γαρ* se prend ici pour *γυν*. Ces 25 deux particules s'emploient souvent l'une pour l'autre.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ VII. (XXIV.)

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΜΑΤΣΩΛΟΣ.

ΔΙΑ. Ω ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων
 ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; Μχ. Καὶ ἐπὶ τῇ βα-
 σιλείᾳ μὲν, ὧ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν
 ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς
 5 ὑπηγαγόμεν, 2 καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ
 τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. Καὶ κελὸς ἦν καὶ μέ-
 γας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. Τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
 Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον,
 3 ἡλίκον ἔκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
 4 λος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέσ-
 τατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ
 νεῶν ἔυρη τις ἂν ῥαδίως. Οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ
 τούτοις μέγα φρονεῖν; Διο. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς,
 καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τῷ τάφου; Μχ. Νή Δί'
 5 ἐπὶ τέτοις. Διο. Ἀλλ', ὧ καλὲ Μαύσωλε, ὅτε ἡ
 ἰσχὺς ἐστὶ σοι ἐκείνη, οὐκ ἔστι μορφή πάρεσθιν. Εἰ

E 3

γοῦν τινὰ 4 ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι,
 οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἔνεκα τὸ σὸν κράνιον προτι-
 μηθεῖη ἂν τῷ ἑμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά·
 καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς οὐφθαλ-
 5 μούς ἀφηρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. Ὁ
 δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρ-
 νασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσ-
 θαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα
 αὐτοῖς ἐστί. Σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐκ ὄρω ὅτι ἀπο-
 10 λαύεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μάλλον
 ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.
 Μαυ. Ἀνένητα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότημος
 εἶσθαι Μαύσωλος καὶ Διογένης; Διο. Οὐκ ἰσότημος,
 ὦ γενναιότατε· 5 οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γάρ
 15 οἰώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς ἐν οἷς εὐ-
 δαιμονεῖν ᾔφετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ.
 Καὶ τάφον δὲ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἔρεϊ ἑαυτοῦ ὑπὸ
 Ἀρτεμισίᾳς τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμέ-
 νον· ὁ Διογένης δὲ, τῷ μὲν σώματος εἰ καὶ τινὰ τά-
 20 φον ἔχει, οὐκ οἶδεν· 6 οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου·
 λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν,
 ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὦ. Καρῶν ἀνδρα-
 ποδωδέστατε, τῷ σοῦ μνήμητος, καὶ ἐν βεβαιότηρᾳ
 χωρίῳ κατεσκευασμένον.

Explication des mots.

1. αξιαις, contr. d'αξιοεις, αξιω, ω.

2. υπηγαγομην d'υπο et de R. αγω. f. αξω. a. 2.

ηγον, par reduplic. attiq. ηγαγον, de là l'aor. 2.

m. ηγαγομην. αγω, j'emmène; υπαγω, j'em-

5 mène sous ma puissance, je soumets. Bien sou-

vent υπαγεσθαι signifie séduire, amener insensi-

blement. επεβην d'επιβαινω. βαινω, je vais, επι,

vers. κατατρεφομενος, de τρεφω, je tourne, et de

κατα, en bas, je renverse, je ravage : force de la

10 prép. κατα.

3. ήλικον εκ αλλος, sous-ent. εχει. εξησκημενον,

part. parf. pass. d'εξασκεω, elaboro, perpolio, je

perfectionne; la prép. εξ a dans le verbe grec la

même force que la prép. e dans le verbe latin.

15 4. ελοιμεθα, d'αιρεω. aor. 2. ειλον (de l'inus.

ελω) de là l'aor. 2. m. ειλομην; et comme l'aug-

ment se perd hors des temps de l'indic., vous di-

rez impér. ελτε, εσθω, opt. ελοιμην. προτιμηθει,

de προ, ante, et de τιμαω. aor. 1. pass. optatif.

20 προφαινομεν, nous montrons en avant; force de

la prépos. προ. αφηρημεθα, d'αφαιρεω, p. act.

αφηρηκα; parf. pass. αφηρημαι. remarquez dans

ηρημαι un ι souscrit : ce qui en annonce un dans

la racine. voy. ι, ι, ιι.

25 5. ου γαρ, γαρ est ici une particule affirmative

-ωετω, imp. d'οισμαι. Voy. 2, 5, ι.-ερει, d'ειρω.

- f. ερω.-κατεσκευασμενον , part. parf. pass. de κατα et de σκευαζω : κατασκευαζω , arranger avec art. κατασκευη , ης , η . κατασκευη ne signifiera donc pas ustensiles , comme je l'ai dit avec mes devanciers 5 (Thuc. 2 , 14 , 1) , mais effets précieux . Il a encore ce sens dans Thuc. 2 , 16 , 1 ; et 2 , 65 , 1 , ou κατασκευαις est précédé de οικοδομiais . Voy. Thuc. 1 , 10 , 2 ; 6 , 91 , 7 . Je connois dans Denys d'Halic. liv. 1 , un των ιερων κατασκευαι : 10 on le traduit par , la manière de bâtir les hiérons (terrains consacrés) ; mais là , je crois , κατασκευαι signifie uniquement , objets précieux en ornemens . Voy. mes mém. sur le plan d'Athènes , dans mon Xénophon , t. VII , 3e. part.
- 15 6. ουδε γαρ εμελεν , et certes il n'en a pas souci . γαρ est ici partic. affirm. -καταλειπειν , p. m. de καταλειπω . -τε μνηματος σου , au gén. régime du compar. ὑψηλοτεροι , ou*plutôt de la prép. προ sous - entendue , qui veut le génitif .

ΔΙΑΛΟΓΟΣ VIII. (XVII.)

MENIPPΟΣ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΣ.

- 20 MEN. ΤΙ κλάεις , ὦ Τάνταλε ; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ , ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐσιώς ; Ταν. Ὅτι , ὦ Μένιππε ,

ἀπόλωλα ὑπὸ τῆ διψους. Μεν. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς
 μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ
 χειρὶ; Ταν. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαμι· φεύγει
 γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἵσθηται με· ἦν
 5 δὲ ποτὲ καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ σώματι,
 οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν
 δακτύλων διαρρῦεν, οὐκ οἶδ' ὅπως, αὐθις ἀπολείπει
 ξηρὰν τὴν χειρὰ μου. Μεν. Τεράστιόν τι πάσχεις,
 ὦ Τάνταλε. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν;
 10 οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ ποῦ
 τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. Σὺ δὲ ἡ
 ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῇς, ἢ πίνοις; Ταν. Τοῦτ'
 αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὥς
 σῶμα οὔσαν. Μεν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσο-
 15 μεν, ἐπεὶ φῆς τῷ διψεῖ κολάζεσθαι. Τί δ' οὖν σοι τὸ
 δεινὸν εἶσται; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδείξῃς τῆ ποτοῦ ἀποθάνης;
 οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδην, ἢ θάνατον
 ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τρόπον. Ταν. Ὅρθῶς μὲν λέγεις.
 Καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καλαδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν
 20 πίνειν μὴδὲν δεόμενον. Μεν. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ
 ὥς ἀληθῶς ποτὲ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτῃ γε ἔλλε-
 γόρε νῆ Δία, ὅστις τούναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυτ-
 γόντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπαυθας, καὶ τὸ ὕδωρ,
 ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος. Ταν. Οὐδὲ τὸν ἐλλέ-

ἔορον , ὦ Μένιππε , ἀναίνομαι πίνειν , γένοιτό μοι
 μόνον. Μεν. Θάρρει , ὦ Τάνταλε , ὡς οὔτε σὺ , οὔτε
 ἄλλος πιέται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι
 οὐ πάντες , ὥσπερ σὺ , ἐκ καταδίκης διψῶσι , τῷ
 5 ὕδατος αὐτοῦς οὐχ ὑπομένοντος.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΙΧ. (ΧΧVI.)

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝ.

ΜΕΝ. **Ἦ**ΚΟΥΣΑ , ὦ Χείρων , ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυ-
 μήσειας ἀποθάνειν. Χειρ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας , ὦ
 Μένιππε· καὶ τέθνηκα , ὡς ὄρᾳς , ἀθάνατος εἶναι
 δυνάμενος. Μεν. Τίς δὲ σὲ ἔρως τῷ θανάτου ἔσχεν,
 10 ἀνερᾶστού τοις πολλοῖς χρήματος ; Χειρ. Ἐρῶ πρό-
 σε , ἐκ ἀσύνητον ὄντα. Οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν
 τῆς ἀθανασίας. Μεν. Οὐκ ἡδὺ ἦν , ζῶντα ὄρᾳς τῷ
 φῶς ; Χειρ. Οὐκ , ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ , ἔγωγε πο-
 κίλόν τι καὶ ἐκ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀέ-
 15 καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων , ἡλίου , φωτὸς , τροφῆς· α-
 ὦραι δὲ αἱ αὐταὶ , καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆ

ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ·
 ἐνεπλήσθη γούν αὐτῶν. Οὐ γάρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεῖ,
 ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. Μεν.
 Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἄδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ'
 5 οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις; Χειρ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ
 Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ
 πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ
 ἐν σκότῳ· ἄλλῳς τε οὐδὲ διψῆν ὥσπερ ἄνω, οὔτε
 πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδέεις τούτων ἐσμέν. Μεν.
 10 "Ορα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ
 αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ. Χειρ. Πῶς τοῦτο φῆς;
 Μεν. "Οτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν
 ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα
 προσκορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν
 15 σε ζητεῖν τινὰ καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ
 οἶμαι ἀδύνατον. Χειρ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μέ-
 νιππε; Μεν. "Οπερ οἶμαι καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρεσ-
 κεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν
 ἀφόρητον οἶεσθαι.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Χ. (ΧΧ.)

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ, ΑΙΑΚΟΣ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ,
ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΜΕ. ΠΡΟΣ τῷ Πλέτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί
μοι τὰ ἐν ᾧδου πάντα. Αἰ. Οὐ ῥᾷδιον, ὦ Μένιππε,
ἅπαντα. Ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη, μάθανε· σύ-
τῳ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα
5 τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυ-
ριφλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας ἐσίων. ΜΕ. Οἶδα ταῦτα,
καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς
Ἑριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον,
καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισημούς αὐτῶν. Αἰ. Οὗτος μὲν
10 Ἀγαμέμνων· οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς
πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας καὶ Διομήδης,
καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. ΜΕ. Βαβαί, Ὅμηρε, διὰ
σοι τῶν ῥαψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπται
ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς,
15 ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. Οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς

ἔστι; Αἰ. Κῦρὸς ἐστίν. Οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ παρ' αὐτῷ
 Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος
 δὲ Ξέρξης. Με. Εἴτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς
 ἔφριττε ζευγνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν
 5 ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι·
 τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰάκῃ, πατάξαι μοι κατὰ
 κόρρης ἐπίτρεψον. Αἰ. Μηδαμῶς· διαθρύψεις γὰρ αὐ-
 τοῦ τὸ κράνιον, γυναικεῖον ὄν. Βούλει σοι ἐπιδείξω καὶ
 τοὺς σοφούς; Με. Νὴ Δία γε. Αἰ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ
 10 Πυθαγόρας ἐστί. Με. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε, ἡ Ἀπολλων,
 ἡ ὅτι ἂν ἐθέλῃς. Πυ. Νὴ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. Με.
 Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μῆρὸς ἐστί σοι; Πυ. Οὐ γάρ.
 Ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. Με.
 Κυάμης, ὦ ἱγαθέ, ὡς ταῦτό σοι ἐδώδιμον. Πυθ.
 5 Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. Αἰ. Οὗ-
 τος δὲ, Σάλων ὁ Ἐξηκεσίπιδας, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ
 παρ' αὐτοῦς, Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι· ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰσιν, ὡς ὁρᾷς. Με. Ἀλυποὶ οὗτοι, ὦ Αἰάκῃ, μόνοι καὶ
 10 παιδοὶ τῶν ἄλλων. Ὁ δὲ σποδοῦ αναπλέως, ὥσπερ
 ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνηθη-
 κώς, τίς ἐστιν; Αἰ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφ-
 θος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. Με. ὦ χαλκόπου βέλ-
 τιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβα-
 λες; Εμπ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε. Με. Οὐ μὰ

- Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, ἡ τύφος, ἡ πολλὴ κόρυζα·
 ταῦτα σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐκ ἀνά-
 ξιον ὄντα. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲν σε τὸ σοφισμα ὤνησεν·
 ἐφωράθης γὰρ τελευτῶς. Ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ,
 5 πᾶ ποτε ἄρά ἐστι; Αἰ. Μετὰ Νέστορος ἡ Παλαμή-
 δους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. Με. "Ὅμως ἐβουλόμην
 ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπου ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. Ὅρᾳς τὸν φα-
 λακρόν; Με. "Ἀπαντες φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάν-
 των ἂν εἴη τοῦτο τὸ γινώρισμα. Αἰ. Τὸν σιμόν λέγω.
 10 Με. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. Ἐμὲ
 ζητεῖς, ὦ Μένιππε; Με. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.
 Σω. Τί τὰ ἐν Ἀθηναῖς; Με. Πολλοὶ τῶν νέων φιλο-
 σοφεῖν λέγουσι· ἡ τὰ γε σχήματα αὐτὰ, ἡ τὰ βα-
 δίσματα εἰ θεάσασταί τι ἄκροι φιλόσοφοι. Σω. Μάλα
 15 πολλοὺς ἐώρακα. Με. Ἀλλὰ ἐώρακας, οἶμαι, οἷος
 ἦκε παρά σοι Ἀρίστιππος, ἡ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν
 ἀποπνέων μύρου, ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους
 θεραπεύειν ἐκμαθὼν. Σω. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;
 Με. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τὰ γε
 20 τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα
 γεγενῆσθαι, ἡ πάντα ἐγνωκέναι, ἡ ταῦτα (δεῖ
 γὰρ, οἶμαι, τἀληθὲς λέγειν) οὐδὲν εἰδέναι. Σω.
 Καὶ αὐτὸς ἐφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ, εἰ-
 ρωνεῖαν ὦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Αἰ. Καὶ γὰρ ἤδη

ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυγών. Τὰ
πολλὰ δ' ἔσαυθις ὄψει, ὦ Μένιππε. Με. "Απίθι·
καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ XI. (XXVII.)

ΔΙΟΓΕΝΕΣ , ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ , ΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΠΤΩΧΟΣ.

ΔΙΟΓ. ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν·
5 ὥς τε τί ἐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες,
ὀφόμενοι τὰς κατιόντας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος
αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγενης. Καὶ γὰρ
ἂν τὸ θῆμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας
αὐτῶν ὁρᾶν, τὰς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίς δὲ
10 μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθέντος τῷ Ἑρμῇ
ὁμῶς ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίως ἀντερείδοντας, οὐ-
δὲν δέον. ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γὰρ καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ
εἶδον, ὁπότε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. Διήγη-
σαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἔρεϊν.
15 ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν·
ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρος τε ὁ πλέσιος ὁ

ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης δ'
 Ἀρμένιος. Ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος (ἐπεφόνευτο γὰρ
 ὑπὸ ληστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι,
 βαδίζων) ἔξενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν
 5 εἶχε· καὶ τὰ παῖδιά τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοίπει,
 ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης,
 ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευ-
 θερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων,
 διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο· καὶ ταῦτα,
 10 φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ'
 ἑαυτῷ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης (γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ
 νῆ Δί ἐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν) ἐς τὸ βαρβαρικὸν
 ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν
 ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ
 15 συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ
 Θρακὸς τινος πελίας, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
 τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. Ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης
 ἐπήλαυνεν, ὥς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προῦπ-
 εξορμήσας· ὑποσᾶς δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν
 20 ὑποδύς, ἀποσεύεται τὸν Ἀρσάκην κοντόν· αὐτὸς δὲ
 ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν, αὐτόν τε διαπείρει καὶ τὸν
 ἵππον. Αὐτ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ
 τοῦτο γενέσθαι; Κρατ. Ῥᾶσι, ὦ Ἀντίσθενης· ὁ
 μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπηχύν τινα κοντον προ-

βεβλημένος· ὁ Θράξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρού-
 σατο τὴν προσβολήν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ,
 εἰς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσση τὴν ἐπέλασιν,
 καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρονον, ὑπὸ θυμῷ
 5 καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαυνέται δὲ
 καὶ ὁ Ἀρσάκης εἰς τὸν βελῶνα διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ
 τὴν πυγὴν. Ὅρας οἷοντι ἐγένετο; Οὐ τοῦ ἀνδρός,
 ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. Ἠγανάκτει δὲ
 ὁμῶς ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίε ἵππευς
 10 κατιέναι. Ὁ δὲ γε Ὀροίτης, ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ
 ἀπαλὸς τῷ πόδε, καὶ ἐδ' ἐστάναι χαμαὶ, ἔχ ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο. Πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι
 πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ
 τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὴ μόλις βαδί-
 5 ζουσιν. Ὡστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ εἶδε-
 μιᾷ μηχανῇ ἀνίσασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς
 ἀράμενός αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθημεῖον.
 ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Αὐτ. Καὶ γὰρ δὲ, ὅτε κατήειν, ἐδ'
 ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζον-
 10 τας αὐτὰς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθημεῖον, προ-
 κατέλαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι.
 Παρὰ τὸν πλῆν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων.
 ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερπύμην ἐπ' αὐτοῖς. Διο. Σὺ μὲν,
 ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνο-

δοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανείσης, ὁ ἐκ
 Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνάν, ξεναγὸς ὢν, καὶ
 Δάμις ὁ πλέσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν
 Δάμις, ὑπὸ τῷ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών·
 5 δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀπο-
 σφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο
 ἀπεσκληκέναι. καὶ ἐδήλω δὲ, ὡχρὸς ἐς ὑπερβολὴν
 καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. Ἐγὼ δὲ,
 καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα
 10 τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, ἐκ ἄδικα μέντα
 ἔπαθες, ἔφην, ὑπὸ αὐτῷ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ
 χιλία, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν,
 ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὸς παρεί-
 χες. Σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνάν (ἔξευε γὰρ καὶ κεῖνος, καὶ
 15 κατηγάρτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυ-
 τὸν δέον; ὃς τοὺς μὲν πολέμους εἰδὲ πρόποτε ἔτρε-
 σας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλ-
 λων, ὑπὸ δὲ τῆς γυνῆς, καὶ δακρύων ἐπιπλάσων, καὶ
 ξεναγμῶν ἐάλας ὁ γενναῖος. Ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας
 20 αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἀνοίαν
 ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κλη-
 ρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. Πλὴν
 ἐμοίγε οὐ τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν παρέσχόν τότε
 σέοντες. Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ σομίῳ ἐσμέν· ἀπο-

βλέπειν χρηὲς ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοὶ γὰρ, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. Ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. Τί τῆτο; ἀρὰ τὸ
5 φιλτρὸν αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; τῆτον οὖν τὸν ὑπέρ-
γερων ἔρεσθαι βέλομαι. Τί δακρύεις, τηλικούτος ἀποθανών; Τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπε βασιλεὺς ἦσθα. Πτωχ. Οὐδαμῶς. Διο. Ἀλλὰ σατράπης τις; Πτωχ. Οὐδὲ
10 τῆτο. Διο. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις· εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι. Πτω. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενή-
κοντα· βίον δὲ ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τε, καὶ προσέτι
5 χωλὸς καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο. Εἴτα τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἠθελες; Πτω. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φευκτέον. Διο. Παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μεिरακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιωτὴς ὢν τοῦ πορθιμέως. Τί οὖν ἂν τις ἔτι λέγοι
20 περὶ τῶν νεῶν, ὅποτε οἱ τηλικούτοι φιλόζωοι εἰσὶν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὥς τῶν ἐν τῷ γήρα κακῶν φάρμακον. Ἀλλ' ἀπίωμεν ἤδη, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδῇται ὥς ἀπόδρασιν βουλευούτας, ὁρῶν περὶ τὸ εὖριον εἰλυμένους.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ XII. (I.)

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

ΔΙΟ. ὦ ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ, ἐντέλλομαι σοι, ἐπειδὴν
 τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀνα-
 βιώσθαι αὐρίον), ἣν που ἰδῇς Μένιππον τὸν κύνα
 (εὖροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον,
 5 ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλο-
 σόφων καταγελῶντα), εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι,
 ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ
 ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῶ
 πλείῳ ἐπιγελασόμενον. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ
 10 σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε
 τὰ μετὰ τὸν βίον· ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως
 γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρας
 τοὺς πλοσίε, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω τα-
 πεινοὺς καὶ ἀσήμεους, ἐκ μόνῃς οἰμωγῆς διαγινωσ-
 15 κομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσὶ, μεμ-
 νημένοι τῶν ἄνω. Ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι

ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν δέρμων τε πολλῶν,
 καὶ εἰ που εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κεί-
 μενον, ἢ ὧν ἐκ καθαρσίου 3, ἢ τι τοιοῦτο. Πολ.
 Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης. Ὅπως δὲ
 εἰδῶ μάλιστα, ὅποῖος τίς ἐστι τὴν ὄψιν; Διο.
 γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον,
 ἅπαντι ἀνέμῳ ἀνατεπτάμενον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαιῖς
 τῶν βρακίων ποικίλον. γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ πολλὰ
 τοὺς ἀλαζόνας τέτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. Πολ.
 Ῥᾶδιον εὑρεῖν ἀπὸ γε τούτων. Διο. Βούλει καὶ πρὸς
 αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους;
 Πολ. Λέγεις· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. 4 Διο. Τὸ
 μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ
 περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλή-
 λους, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα
 ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν. Πολ. Ἄλλ' ἐμὲ ἡμαθίῃ
 καὶ ἀπαίδευτὸν εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς
 σοφίας αὐτῶν. Διο. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ'
 ἐμοῦ λέγε. Πολ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενης, ἀπαγ-
 γελῶ. Διο. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυ-
 δεύκιον, ἀπάγγελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν. Τί, ὦ
 μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; Τί δὲ τιμωρεῖσθε
 ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα
 ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, εἰς χρή ἕνα ὀβολὸν

- ἔχοντας, ἤκειν μετ' ὀλίγον; Πολ. Εἰρήσεται
ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Διο. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς καὶ
καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ,
Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε
5 ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα
ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα ἐπὶ
τονα, ἢ ὥμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις
5 φασὶ, κρανία γυμνὰ τῷ κάλλους. Πολ. Οὐ χαλεπὸν
πὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.
10 Διο. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ γὰρ εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτεῖροντες
τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτε οἰμώζειν.
διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν, καὶ ὅτι ὄψον-
ται τὰς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. Καὶ
15 Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῶν
ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτὰς. Πολ. Μὴδὲν,
ὦ Δίογενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· γὰρ ἀνέξομαί γε·
ἀλλὰ δὲ πρὸς τὰς ἄλλους ἐφησθαι ἀπαγγελῶ.
Διο. Ἐάσωμεν τέτῳ, ἐπεὶ σοι δοκεῖ.
20 σὺ δὲ οἷς προεῖπον, ἀπένεγκαι παρ' ἐμῶν τοὺς λόγους.

Explication des mots.

1. Le Cranion étoit un Gymnase situé sur un

colline voisine de Corinthe, et entouré d'un bois sacré. Le Lycée étoit aussi un Gymnase situé dans un fauxbourg d'Athènes, où la jeunesse se rassembloit pour s'exercer, et les Philosophes pour 5 controverser. Diogène avoit coutume de passer l'été à Corinthe, et l'hiver à Athènes, se comparant en cela au grand roi qui passoit la belle saison à Ecbatane, et la mauvaise à Suze. (Voyez *Dion Chrisostôme*, discours 6e. au commencement). On voit, d'après cela, pourquoi Diogène indique à Pollux ces deux endroits, où il pourra 10 trouver son disciple Ménippe.

2. Au commencement de chaque mois, les riches avoient coutume de faire purifier leurs mai- 5 sons; et ne voulant plus user des alimens qui se trouvoient chez eux avant cette purification, ils les faisoient mettre au coin des rues et dans les carrefours. Les pauvres et les gens du peuple que le besoin rendoit moins superstitieux, pînoient 10 ce repas, qu'on appeloit le souper d'Hécate, soit parce que cette déesse présidoit aux carrefours, soit parce qu'on l'invoquoit dans les purifications, dans les enchantemens, etc. Voy. Aristophane, et son scholiaste, Plutus. voy. 5 595. B.

3. Le texte dit : *un œuf de purification*. Les anciens employoient dans leurs purifications des œufs que l'on appeloit pour cette raison *ova lustralia*. *Nisi se centum lustraverit ovis*, dit Juvenal

Satire 6 , voy. 516. Après la cérémonie on expo-
soit ces œufs dans les rues , avec le souper d'He-
cate. B.

4. Cette plaisanterie , délicate sans doute chez
5 les Grecs , puisque Lucien l'emploie , est aujourd'hui
d'hui reléguée chez nous parmi le bas peuple. B.

5. Quelque ingénieuse que soit la correction
d'Hemsterhuis , qui , au lieu de πάντα μία ἡμῶν
κόνις , lit πάντα μία Μύκονος , tout est ici une vé-
10 ritable Mycone , c'est-à-dire , une confusion univer-
selle. Nous avons suivi la leçon ordinaire , parce-
qu'elle fait un sens raisonnable , et que d'ailleurs
rien n'empêche qu'elle ne soit un proverbe , aussi
bien que celui que rapporte Hemsterhuis.

15 6. ου χαλεπον. Il ne me sera pas difficile non-
plus de dire cela à des gens fiers de leur force et
de leur beauté.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ XIII. (X.)

Χάρων , Νεκροὶ , Ἑρμῆς , Μένιππος , Χαρμόλεως ; Αἰμ-
πιχος , Δαμασίχης , Κράτων , Φιλόσοφος , Ῥήτωρ.

ΧΑ. Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τα πρᾶγματα.
Μικρὸν μὲν ὑμῖν , ὡς ὁρᾶτε , τὸ σκαφίδιον , καὶ ὑπό-

σαθρόν ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ
ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ το-
σῶτοι ἅμα ἦκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος.

Ἦν ἔν μετὰ τῶτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον με-
5 τανοήσητε· καὶ μάλιστα ὅποσοι νεῖν ἐκ ἐπίστασθε.
Νεκροί. Πῶς ἔν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν; Χαρ.
Ἐγὼ ὑμῖν φράσω. Τυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ
περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόν-
τας. Μόλις γὰρ ἂν καὶ ἔγω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθ-
ο μεῖον. Σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου
μηδέν· παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ,
καὶ τὰ ἑπιπλά, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. Παρὰ δὲ
τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς, διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ
ἀναλάμβανε, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. Ἐρ.
5 Εὖ λέγεις, καὶ ἔγω ποιήσωμεν. Οὐτοσὶ τίς ὁ πρῶτός
ἐστι; Με. Μένιππος ἔγωγε· ἄλλ' ἰδὲ ἡ πήρα μοι,
ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων.
Τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. Ἐρ. Ἐμ-
βαινε, ὦ Μένιππε, ἀνδρῶν ἀριστέ, καὶ τὴν προε-
δρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὥς
ἐπισκοπῆς ἀπαντας. Ὁ καλὸς δ' ἔτος τίς ἐστι;
Χαρ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς. Ἐρ. Ἀπόδυθι τοι-
γαρῶν τὸ κάλλος, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ
τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον.

ἔχει καλῶς. Εὐζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως, καὶ τὸ διάδημα, ὃ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; Λαμ. Λαμπιχος, Γελῶν τύραννος. Ἐρ. Τί ἔν, ὦ Λάμπιχε, τσαῦτα ἔχων πάρει;

5 Λαμ. Τί ἔν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; Ἐρ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. Λαμ. Ἰδού σοι δὲ πλοῦτος ἀπέρριπται. Ἐρ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ

10 περθμεῖον συνεμπесόντα. Λαμ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑσόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. Ἐρ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λαμπ. Εἶεν. Τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀρᾷς. Ἐρ. Καὶ τὴν ὀμότητα, καὶ τὴν ἀνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν

15 ἐργῆν, καὶ ταῦτα ἄφες. Λαμ. Ἰδού σοι ψιλὸς εἰμι. Ἐρ. Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; Δα. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. Ἐρ. Ναὶ ἔοικας· εἶδα γὰρ σε, πολλάκις ἐν ταῖς παλαιστραῖς ἰδών. Δα. Ναί, ὦ Ἑρμῇ; ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν

20 ὄντα. Ἐρ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τσαῦτα σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείδον· ἀλλὰ καὶ τοὺς σεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. Ἰδού σοι γυμνός, ὡς ὀρᾷς.

ἀληθῶς εἰμί, ἡ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
 Ἑρ. Οὕτως ἄμεινον ἄβασίῃ εἶναι, ὥστε ἐμβαίνει.
 Καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων,
 καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι; καὶ τὴν τρυφήν,
 5 μὴδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μὴδὲ τὰ τῶν προγόνων
 ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν,
 καὶ εἰ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην
 δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς,
 μὴδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχωσαν, λέγε·
 βαρύνει γὰρ ἡ ταῦτα μνημονευόμενα. Κρα. Οὐχ
 ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ. τί γὰρ ἂν ἡ πάθοιμι;
 Ἑρ. Βαβαί. Σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βούλει, ἢ τί τὸ
 τρόπαιον τοῦτο φέρεις; Κρα. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ
 Ἑρμῇ, ἡ ἡρίσευσα, ἡ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ἑρ.
 5 Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη,
 ἡ οὐδὲν ἑπλῶν δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε
 τῆ σχήματος, ἡ βρενθυόμενος, ἡ τὰς ὀφρῦς ἐπὶ
 κῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φρονιῶν, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν
 πῶγωνα καθευόμενος; Με. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῇ,
 10 μᾶλλον δὲ γόης, ἡ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπό-
 δυσον ἡ τοῦτον. ὅψει γὰρ πολλὰ ἡ γελοῖα ὑπὸ τῶ
 ἱματίῳ κρυπτόμενα. Ἑρ. Κατάδου σὺ τὸ σχῆμα
 πρῶτον, εἶτα ἡ ταυτὶ πάντα. Ὡ Ζεῦ, ὅτην μὲν τὴν
 ἀλαζονείαν κομίζει, ὅτην δὲ ἀμαθίαν, ἡ ἔριν, ἡ

κενοδοξίαν , ἡ ἐρωτήσεις ἀπόρους , ἡ λόγους ἀκαν-
 θώδεις , ἡ ἐννοίας πολυπλόκες , ἀλλὰ ἡ ματαιο-
 ποιάν μάλα πολλήν , ἡ λῆρον ἐκ ὀλίγον , ἡ ὕβρις ,
 ἡ μικρολογίαν· νῆ Δία , ἡ χρυσίον γε τουτὶ , ἡ
 5 ἡδυπάθειαν δὲ , ἡ ἀναισχυντίαν , ἡ ὀργήν , ἡ
 τρυφήν , ἡ μαλακίαν· ἔ λέληθε γάρ με , εἰ ἡ μάλα
 περικρύπτεις αὐτά. Καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθε , ἡ
 τὸν τύπον , ἡ τὸ οἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων.
 Ὡς εἶγε ταῦτα πάντα ἔχων ἐμβαίης , ποία πεν-
 10 τηκόντορος δέξαιτο ἄν σε ; Φιλ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν
 αὐτά , ἐπείπερ οὕτω κελεύεις. Με. Ἀλλὰ ἡ τὸν
 πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω , ὦ Ἑρμῇ , βαρύν τε
 ὄντα ἡ λάσιον , ὡς ὄρας· πέντε μυν τρίχες εἰσὶ
 τελάχιστον. Ἑρ. Εὖ λέγεις· ἀπόθε ἡ τοῦτον. Φιλ.
 15 Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται ; Ἑρ. Μένιππος οὗτοσί ,
 λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν , ἀποκόψει αὐτὸν ,
 ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. Με. Οὐκ , ὦ
 Ἑρμῇ , ἀλλὰ πρὶονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γάρ
 τοῦτο. Ἑρ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός. Με. Εὖγε· ἀνθρω-
 20 πινώτερος γάρ νῦν ἀναπέφηνας , ἀποθέμενος αὐτοῦ
 τὴν κινάβραν. Βέλει μικρὸν ἀφέλωμαί ἡ τῶν ὀφρύων·
 Ἑρ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γάρ ἡ ταῦτα
 ἐπῆρκεν , οὐκ οἷδ' ἐφ' ὅτῳ ἀναλείνων ἑαυτόν.
 τοῦτο , ἡ δακρύεις , ὦ κάθαρμα , ἡ πρὸς θάνατον

ἀποδειλιᾶς; ἔμβηθι δ' ἔν. Με. "Εν ἔτι τὸ βαρύτα-
τον ὑπὸ μάλης ἔχει. Ἐρ. Τί, ὦ Μένιππε; Με.
Κολακείαν, ὦ Ἑρμῇ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύ-
σασαν αὐτῷ. Φιλ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε,
5 ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυ-
πον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλῳτα μόνος γοῦν
τῶν ἄλλων γελαῖς. Ἐρ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε
ταῦτα, κοῦφά γε καὶ πάνυ εὐφορα ἔντα, καὶ πρὸς
τὸν κατάπλεον χρήσιμα. Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ,
10 ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολο-
γίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους,
καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τᾶλλα βάρη τῶν λόγων. Ῥη.
"Ηνιδε, ἀποτίθεμαι. Ἐρ. Εὖ ἔχει. Ὡστε λύε τὰ
ἀπόγεια τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα· τὸ ἀγκύριον
15 ἀνεσπᾶσθω· πέτασον τὸ ἰσίον· εὐθυνε, ὦ πορθμεῦ,
τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν. Τί οἰμώζετε, ὦ μά-
ταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν
πώγωνα δεδηωμένος; Φιλ. "Οτι, ὦ Ἑρμῇ, ἀθάνα-
τον ᾤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. Με. Ψεύδεται·
20 ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ἐρ. Τὰ ποῖα; Με.
"Οτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῇ δεῖπνα, μηδὲ
ἐξαπατῶν τὰς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λή-
φεται ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ. Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε,
ἐκ ἄλλῃ ἀποθανών; Με. Πῶς, ὅς ἐσπευσα ἐπὶ

τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός. Ἀλλὰ μεταξύ
 λόγων, ἡ κραυγὴ τις ἀκούεται, ὥσπερ τινων ἀπὸ
 γῆς βοώντων; Ἑρ. Ναί, ὦ Μένιππε, ἐκ ἅψ' ἐνός
 γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόν-
 5 τες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῳ
 θανάτῳ; ἡ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν
 γυναικῶν, ἡ τὰ παῖδιά νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως
 κᾶκείνα ὑπὸ τῶν παιδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς
 λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν
 10 ἐν Σικυῶνι, ἐπιταφίους λόγους διεξίοντα ἐπὶ Κρά-
 τωνι τούτῳ. Καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ
 κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξίν ἐπὶ
 τῷ Δαμασίῳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει·
 καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόγος. Με. Οὐδαμῶς, ἀλλ'
 15 ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτισ-
 τον ἐπ' ἐμοί, ἡ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς
 πτεροῖς, ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. Ἑρμ.
 Γεννάδας εἰ, ὦ Μένιππε. Ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύ-
 καμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστή-
 20 ριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προΐοντες· ἐγὼ δὲ ἡ ὁ πορ-
 θεὺς ἄλλους μετελευσόμεθα. Με. Εὐπλοεῖτε, ὦ
 Ἑρμῇ· προΐωμεν δὲ ἡ ἡμεῖς. Τί οὖν ἔτι ἡ μέλλετε
 πάντως δικασθῆναι δεήσει· ἡ τὰς καταδίκας φα-

εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους.
Δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστω βίος.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ XIV. (XXIII.)

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

ΠΡ. Ω Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ,
καὶ σὺ, Δῆμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν
5 ἐρωτικὴν. ΠΛ. Σὺ δὲ τίνος δέη παρ' ἡμῶν; ἢ τίς
ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
λους, Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ
πρῶτος ἀποθανόντων τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέσμαι δὲ ἀφθεῖς
πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. Τοῦτον μὲν τὸν
10 ἐρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν
ἔδειξ ἂν αὐτῶν τύχην. ΠΡ. Ἀλλ' ἐ τοῦ ζῆν, Αἰδω-
νεῦ, ἐρῶ ἐγωγε, τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νέεγαμον
καταλιπὼν, ὥχθρην ἀποπλῆξων· εἰτά ὁ κακοδαί-
μων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος.
15 ἐ ἔν ἐρῳ τῆς γυναικὸς ἐ μετρίως ἀποκναίει με,
ὦ Δέσποτα· καὶ βούλομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον θφθεῖς
αὐτῇ, καταβῆναι πάλιν. ΠΛ. Οὐκ ἐπιες, ὦ Πρω-
τεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. Καὶ μάλα; ὦ Δέσ-

ποτα, τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. Οὐκοῦν
 περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδέν σε
 ἀνελθεῖν δεήσει. ΠΡ. Ἀλλ' οὐ φέρω τὴν διατριβὴν,
 ὧ Πλούτων· ἐράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα
 5 οἶον τὸ ἐρᾶν ἔστιν. ΠΛ. Εἴτα τί σε δυνήσει μίαν
 ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρού-
 μενον; ΠΡ. Οἶμαι πείσειν κακκείνην ἀκολουθεῖν παρ'
 ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἐνός δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλί-
 γον. ΠΛ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο
 10 πώποτε. ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὧ Πλούτων· Ὅρφεϊ
 γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην
 παρέδωκε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκυστιν παρε-
 πέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. Θελήσεις δὲ
 οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου
 15 ἐκείνη νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κακκείνη προσήσεται
 σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ,
 εἴ οἶδα, καὶ φευξεταί σε· καὶ μάτην ἔσθι τοσαύτην
 ὁδὸν ἀνεληλυθώς. Περσεφ. Οὐκοῦν, ὧ ἄνερ, σὺ καὶ
 τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν
 20 τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικόμενον τῇ
 ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν,
 οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ. ΠΛ. Ἐπεὶ Περσεφόνῃ συν-
 δοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποιήσον νυμφίον· σὺ
 δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

VARIANTES

DES

DIALOGUES DE LUCIEN.

PREMIÈRE PARTIE. DIAL. I. (II.) p. 1., n. 4, lig. 5. *επειδαν ἡμεῖς οἰμωζόμεν ἢ στενωμέν.* Telle est la leçon des mss. 2956 et 3011, (1) et je la crois exquise. M. Belin à qui je dois ces variantes, déclare qu'il préfère l'indicatif. Voyez dans mes notes, les motifs qui me portent à juger meilleure, la leçon des mss. (Voyez ci-après, dial. IV, n. 5).-p. 1, n. 4. lig. 7 et 8, *εγω δε Κροισος των θησαυρων.* Je regrette de n'avoir pas adopté cette leçon des mss. 2954, 2956 et 3011.-n. 9. p. 2, lig. 11. *σασιαζειν ἡμας.* Je ne voudrais pas que nous eussions une sédition. M. Belin approuve cette leçon du man. 2956.-n. 10, p. 2, lig. dernière, *και κατεπαδων,* leçon du man. 2954.
 Dialogue II. (IV.) p. 17, n. 2, lig. 3 et 4, *ορισαι περι αυτων.* L'édition de Bourdelot donne

(1) Ces chiffres indiquent la cote des manuscrits.

ὠρισαι ; celle de Reitzius , ὠρισθαι infin. par
 pass. que je crois préférable.-p. 17 , n. 5. lig. 7
 Reitzius donne δυο οβολων ; j'ai reçu dans le texte
 δυο οβολοιν du man. 2954.-p. 17 , n. 10, lig. 13
 5 ευγε , και αξια ταυτα ωνησω. M. Belin , dans
 ses notes imprimées , se déclare pour και des ma-
 nuscripts 2954 , 2956 et 3011 ; et en marge de son
 exemplaire de Lucien , ajoute : *ita quoque c. m.*
et z , suppresso ευγε.-p. 18 , n. 12 , lig. 1 , παρα-
 10 λογισαμενον 2954.-p. 18 , n. 13 , lig. 3 , au lieu
 de απολαυοιμι , les trois mss. , dit M. Belin ,
 donnent απολαβοιμι. Je ne reçois pas cette leçon
 quoiqu'elle fasse un certain sens. Il est à remar-
 quer que les anciens manuscrits confondent sou-
 15 vent ces deux lettres β et υ , parce qu'autrefois le
 β avoit cette forme υ.-p. 18 , n. 14 , lig. 3. Le man.
 2954 porte εκ επι γαρ αλλως , ce qui conduit
 M. Belin à lire ουκ επι γαρ αλλως.-p. 18 , n. 15 ,
 lig. 8 , παρεγιγνοντο , ancienne forme attique
 20 donnée par le man. 3011.

Dial. III. (V.) Ce dial. , sans variantes.

Dial. IV: (VII.) p. 36 , n. 3 , lig. 17. Ζηνοφαντης
 2956. De même dans tout ce dialogue , comme si
 le nominatif étoit Ζηνοφαντος et non Ζηνοφαντης
 25 même n°. , p. 37 , lig. 3 , le man. donne ὦ σε τα
 πολλα συνοντα ἐωρων.-p. 37 , n. 4 , lig. 4 , au lieu
 de ὑπισχνυμενος que donne l'édit. de Reitzius , et
 que M. Belin juge solécisme , 2954 et 2956 portent
 ὑπισχνυμενον , leçon qu'approuve Hemsterhuis

-p. 37, n. 5. lig. 5 et 6. το πραγμα επεινετο. M. Belin préfère επετεινετο, expression que Lucien emploie volontiers en pareil cas. Ex. dans le Nigrinus, p. 40, n. 2, το γαρ μοι παθος το εν τω
 5 οφθαλμω μαλλον επετεινετο. Remarquez que les grecs du bas empire prononçoient επετινετο, et que rien n'est si commun dans les mss., que de voir le T et le Γ mis, à cause de leur ressemblance, à la place l'un de l'autre.-p. 37, même n. 5,
 10 lig. 8 et 9, επειδαν ταχιστα ο Πτριοδωρος αιτησει 2956. M. Belin qui au premier dial. p. 1, n. 1, veut επειδαν avec l'indicatif, déclare qu'ici il préfère le subjonctif. Ici ce savant a raison; mais il ne l'a pas, je crois, dans le premier exemple.-p.
 15 37, n. 8, lig. 18, το αφαρμακτον εδωκεν 2956.-p. 37, n. 9, lig. 20 et 21, ω Ζηνοφαντε. Dans ses notes imprimées, M. B. n'indique pour cette leçon que 2956; mais en marge de son exemplaire de Lucien, il donne deux autorités-p. 38, n. 12,
 20 lig. 4. J'aime mieux, dit M. Belin, lire avec 2956, ει και ολιγω βραδυτερον. Je retranche ην, en avertissant que και n'est pas dans le manuscrit.

Dialogue V. (XXI.) p. 45, n. 2, lig. 10. οποτε κατηει προς υμας. 2954 porte παρ' υμας, que M.
 25 Belin approuve.-Même n. p. 45, lig. 11 et 12, ανθρωπινως φθεγγεσθαι 2954.-p. 45, n. 3, lig. 14. και ε πανυ δεδιεναι τον θανατον δοκων. Ces mots ne paroissent à M. Belin, et avec raison, que la glose de ceux que porte 2956, και προσιεσθαι τον

θανατον δοκων.-p. 45, n. 4, lig. 16. 2956 porte *ὁ δὲ ὥσπερ*, ce que je n'adopte pas, dit M. Belin: l'article est au moins inutile ici. La construction est *ἐπει δε κατεκυψεν-εκωκυε*. Le même savant ajoute:

5 *on doit considérer comme une espèce de parenthèse καγω-τε ποδος*; pour moi je croirois qu'il n'y a point ici de parenthèse, et que ce membre *καγω-τε ποδος*, dépend de *ἐπει δε*, ainsi que les verbes *κατεκυψεν* et *ειδε*.

10 Dialogue VI. (VIII.) p. 53, n. 4, lig. 1 et 2, *κληρονομον ακεσιον καταλειοιπα* 2956. l'édition de Florence et celle de Paris donnent cette leçon que n'approuve pas M. Belin.

Dialogue VII. (XXII.) p. 56, n. 1, lig. 18.

15 *ει τας το σοι, ω Χαρων, ἡδιον* 2964, 2956. *ω χαρων*, me semblant heureusement placé près de *σοι*, je regrette de n'avoir pas adopté cette leçon, sur la quelle M. Belin ne porte aucun jugement.-p. 57, n. 3, lig. 4. *το κρανιον παραλυσω* 2956.-p. 57, n. 4, lig. 7. *ωναμην γε, ει μελλω και*, 2956.-p. 57, n. 5, lig. 11. *ὥς κομιζεσθαι δεον* 2956, leçon approuvée de M. Belin.-p. 57, n. 6, lig. 13 et suiv. *προικα ω βελτισε, και γαρ ηντλησα, και της κωπης συνεπελαβωμην, και εκ εκλαρον των αλλων εγω*

25 *μονος, επιβατων οδυρομενων*, 2956. M. Belin juge cette réponse de Ménippe, et plus complète et plus correcte.-p. 58, n. 10, lig. 2, au lieu de *ὅποιον ανδρα*, 2954 porte *ὄν τινα ανδρα*, manière attique dont *ὅποιον* ne paroît qu'une glose

à M. Belin. Voyez IIe. part. dial. XI, p. 145, lig. 27, οἱοι τινες ; et ὅποιοι τις.

Dialogue VIII. (XI.) p. 62, n. 1, lig. 17, 2956 et 3011 portent ὅς το Οἰμηρικόν ἐκεῖνο. En admet-
 5 tant ὅς, excellente leçon, nous traduirons : *Dio-
 gène, tu as connu le riche Mérique, ce millionnaire
 de Corinthe, qui avoit tant de vaisseaux chargés
 de marchandises, qui étoit cousin d'Aristée, riche
 comme lui, (plus littér. dont le cousin étoit Aris-
 10 tée, riche comme lui) et qui avoit sans cesse à la
 bouche ce mot d'Homère.* - p. 62, n. 2, lig. 18 et
 19, τινος ἔνεκα, ὦ Κρατῆς, εθεραπευον ἀλλήλους ;
 ces deux derniers mots, dit M. Belin, paroiss-
 sent mal-à-propos attribués à Diogène. Il n'a point
 15 encore été dit que *Mœrichus et Aristée se faisoient
 la cour*. Diogène ne peut donc demander *pourquoi
 ils se la font*. Cela est absurde : j'attribue ces mots
 εθεραπευον ἀλλήλους à Cratès ; et je lis Διο. τινος
 ἔνεκα, ὦ Κρατῆς, *pourquoi cela ?* c'est-à-dire, pour-
 20 quoi Aristeas disoit-il à Mœrichus, ou je t'enle-
 verai, ou tu m'enleveras ? Κρα. εθεραπευον ἀλλή-
 λους τε κληρε ἔνεκα. Le bon sens réclame en faveur
 de ce jugement, et le manuscrit 3011 l'autorise. -
 p. 62, n. 2, lig. 18, au lieu de προαπελθοι,
 25 2956 donne εἰ προαποθανοι glose. - *ibid.* lig. 5. Les
 mss. 2954 et 3011 portent οἱ δ' εθεραπευον. M.
 Belin approuve l'élision ; mais elle ne me paroît
 pas admissible. Voyez ma note, et ci-après, 2^e
 part. dial. 3. - *ibid.* ligne 9, Αρισει. 2956 et 3011

donnent *Αριστερ.*-p. 63. n. 2 , lig. 8 , *ποτε μεν επι
 τωτον , ποτε δ' επ' εκεινον* 2954.-p. 63 , n. 4 , lig.
 11 , *ες ευνομιμον* 2954. - *ibid.* lig. 12 , *υδεπω
 προμαντ.* 3011.-*ibid.* lig. 19. *οταν εν τω βιω.* Ici
 5 le sens n'ayant rien de conditionnel , rien d'hypo-
 thétique , rien de douteux , *αν* me paroît fautif. Je
 préférerois donc *οποτε*. M. Belin ne juge point
 cette variante.-*ibid.* lig. 20. 3011 donne *υτε εγω
 ποτε ηυξαμην.* Lisez *υτε εγω πωποτε ηυξαμην* ,
 10 car *ποτε* se construit avec le futur , et *πωποτε* avec
 le temps du passé , comme l'a si judicieusement
 observé Brunck (sur Aristoph. *Lysistr.* 301 , et
Thesmoph. 52) ; telle est la note de M. Belin.
 Voyez Hellen. 11 , 4 , 20 , et VII , 1 , 34 , ma
 15 note sur ce mot. Je suis loin d'y partager l'opinion
 de MM. Belin et Brunck sur *ηυξαμην* : voyez la
 note 1 , 2 , 13.-p. 63 , n. 4 , lig. 19 , au lieu de
ειχεν δε , les trois mss. dit M. Belin , donnent *ειχε
 δε* qui est beaucoup mieux. Selon ce savant , le *ν*
 20 ne s'ajoute que quand le mot suivant commence
 par une voyelle. Mais dans les nombreux manus-
 crits de Xénophon et Thucydide , les exemples du
 contraire sont très-communs.-*ibid.* lig. 2. *πανυ κρα-
 τεραν* 2956.-p. 64 , n. 4 , lig. 1 , au lieu de *επεθυμεις* ,
 25 2954 donne *επεθυμησας* approuvé de M. Belin qui
 ajoute : le premier verbe *ευξαμην* , ou plutôt atti-
 quement *ηυξαμην* étant un aoriste , il faut que
 celui qui lui répond soit aussi à ce temps.-p. 64 ,
 n. 5 , lig. 4 , *υδε συ faute.*-*ibid.* lig. 7 , *αληθειαν*

manque dans 2954.-*ibid.* n. 6, lig. 8, μεμνημαι
 νη Δια 2954. 3011 porte νη Δια, μεμνημαι, και
 τατον. Il faut recevoir ce και, dit M. Belin: je me
 rappelle et d'avoir reçu ce trésor d'Antisthène, et de
 5 te l'avoir laissé.-*ibid.* n. 7, lig. 14. Reitzius et
 autres donnent ενθα δεξαιντο. avec 3011, je lis
 ενθα αν δεξαιντο. l'optatif potentiel, dit M. Belin,
 ne peut se construire sans αν. Or le sens est; il n'a-
 voient pas où ils pussent recevoir.-*ibid.* ligne 18,
 10 καθαπερ τα σαπρα 3011.

DEUXIÈME PARTIE. DIAL. I. (XVIII.)

-p. 68, ligne 2, ξεναγησον. ξεναγήσον, αντι τα
 (au lieu de) οδηγησον (lisez οδηγησαι) με τον ξενον,
 2954.-*ibid.* lig. 3, κατ' εκεινο αυτο βλεψον 2956.
 15 -*ibid.* lig. 4, ενθα ο υακινθος 2954, 2956.-*ibid.*
 lig. 5. και ο Νιρεις 2956.-p. 68, lig. 12. ειτα. Je
 désirerois, dit M. Belin, un point d'exclamation
 après ce mot; car il signifie ici, *eh quoi!*

Dialogue II. (XXIX.) p. 71, n. 1, lig. 1 et 2,
 20 σαυτον εφονευσας 2956, 2957.-εμελισας. Au lieu
 de ce mot, lisez εμελλησας leçon de tous les
 mss.-*ibid.* n. 3, lign. dernière. ηξιωσας 2956, 2957.
 -p. 72, n. 3, lig. 7, τα ανεψια τε υσα 2957. M.
 Belin préfère γε.-p. 72, n. 4, lig. 9, των αθλων
 25 manque dans 2956 et 2957. 3011 porte των οπλων,
 glose de των αθλων.-*ibid.* n. 7, lig. 18 et 19,
 κινδυνευειν υπερμεινεν 2954 et 3011. Agamemnon,
 en cette circonstance, dit M. Belin, ne peut par-

ler qu'au passé.-*ibid.* lig. 20. ἐπὶ Τρωσὶ 2754 et 3011.-*ibid.* ligne 22. τὸν δ' ἐν Οδυσσεῇ. Le même manuscrit, dit M. Belin. Mais dans la note précédente deux mss. sont indiqués. Que signifie donc 5 le même ?

Dialogue III. (XII.) p. 76, n. 3, lig. 1, δι' αὐτῶν avec esprit rude 2954, 2956 et 3011.-*ibid.* lig. 7. ἀπαντας quelques éditions. ἀπαντα 2954.
 -p. 76. n. 5, lig. 19, καταγωνιζομενος. Au lieu de
 10 ce mot, 2956 donne νικησας mauvaise glose.-*ibid.* lig. 21. εὐθυ 2956; εὐθυς 3011. La dernière leçon plait à M. Belin.-*ibid.* lig. 24, και τον ολεθριον 2954.-p. 77. n. 7, lig. 7. επιπλευσαντων τη Λι-
 15 συη 2956 et 3011.-*ibid.* lig. 11, ερράψωδαν les trois mss. la phrase procédant par des participes, M. Belin rejette cette leçon.-*ibid.* n. 8, lig. 15, εδεδετο 2954.-*ibid.* lig. 16 et 17, δια τῆτο αμεινων 3011.
 -p. 77, n. 9, lig. 19, εδε ὡς Λιβυν 3011. Leçon approuvée de M. Belin, probablement d'après son
 20 principe (voy. dial. VIII (XI), que l'élision s'évite quand le mot suivant commence par une voyelle aspirée.-*ibid.* lig. 22 et 23, προς ανδρα ετω θρασυν αποκρινασθαι 3011.-p. 78, n. 12, lig. 13, Δαρειος ὑπεμεινε 3011. M. Belin préfère ὑπεμεινε.-
 25 *ibid.* n. 13, lig. 18, και ταυτα διεπραττον 3011, bien. B.-*ibid.* lig. 20 et 21, διηγησωμαι les trois mss. Quelques édit. διηγησομαι.-p. 79, n. 15, lig. 8 et 9, ὡς γαρ διεκρατισε 2954 : faute produite par la fausse prononciation de l'ητα.

Dial. IV. (XIII.) p. 84, n. 1, lig. 1, *τεθνηκας και συ*, *tu es mort aussi toi*. Cet ordre dans les mots présentant un sens plus fin, plaît avec raison à M. Belin.-p. 85, lig. 2 et 3, *λεγων εαυτε σε ειναι υιον*. Ce dernier mot n'est point dans 2956, et son ellipse ne rend la phrase que plus élégante. -*ibid.* n. 1, lig. 7 et 8, *κτε οι τε Αμμωνος προφηται* 2954.-*ibid.* n. 2, lig. 14, *τον δακτυλιον εδωκα* 2956.-*ibid.* lig. 15 et 16, *τι δε αλλα δε* a souvent le sens de *γαρ*.-*ibid.* n. 3, lig. 22 et 23, *τριτην ημεραν ταυτην* 2954. Cet ordre plaît avec raison à M. Belin.-p. 86, n. 4, lig. 2 et 3, *μη γελασω εν*, ω Αλ. 2956. Cet *εν* paroît élégant à M. Belin.-*ibid.* lig. 4, *Οσιριν η Αννεξιν* 2954.-*ibid.* n. 5, lig. 9, *εκεινο δε γε ηδεως* 2954.-*ibid.* lig. 10, *ποσην ευδαιμονιαν*.-*ibid.* lig. 15, *εξελαυνοντα* 2954.-*ibid.* n. 7, lig. 20, *ο σοφος απαντων*, 2956.-*ibid.* n. 8, lig. 2e et suiv. *εμε μονον εασον τα τε Αριστοτελεις ειδεναι*, *οσα μεν ητησε*, phrase corrompue. *Kuhniius*, au lieu de *ειδεναι*, lisoit *διεναι*, en ce sens, *laisse moi seulement parcourir ce qui concerne Aristote*. Hemsterhuis paroît approuver cette correction. J'avoue qu'elle ne me plaît nullement. Je croirois qu'il y a un mot de passé dans cette phrase que j'écrirois ainsi : *οι μοι ! μονον εασον τα τε Αριστοτελεις· ει δε γινωσκεις, ου ει δε ειδειης, οσα μεν ητησε*. Ah ! laisse-là la doctrine d'Aristote : si tu savois combien il m'a demandé, etc., ou bien *εμοι μονον εασον*, fais-moi grace du moins de cet Aristote.-

p. 87, n. 8, lig. 2, *τατο αγαθον ηγειτο ειναι* 2954;
ibid., n. 10, lig. 11, *ουτω γαρ αν παυσαιο* 2654

peut-être par ce moyen pourras-tu cesser. L'optatif en pareil cas désignant l'incertitude, M. Belin

5 le préfère.

- Dialogue V. (XIV.) p. 91, n. 1, lig. 6. *ειναι οιομενος* 2954; ensuite *τι λεγεις* 2956.-*ibid.* n. 2, lig. 7, *το παρασχειν σεαυτον* 2954.-*ibid.* lig. 12, *ξυνηνεχθης* attique. 2956.-*ibid.* n. 3, lig. 15
- 10 *Θετταλικον ιππον* 2954.-*ibid.* lig. 17, *η παιονα* 2954.-p. 92, lig. 4, *εδ' ες χειρας* plus attique 2956.-*ibid.* lig. 5, *πριν η το τοξευμα εξικνεισθαι φευγοντων.* 2954, 2956. M. Belin juge l'article nécessaire: puis il ajoute, *φευγειν fuir; φυγειν*
- 15 *mettre en fuite, excepté l'imp. εφυγον qui a une signification moyenne*, je me suis mis en fuite, j'ai fui. *Telle est la nuance que les attiques mettent entre ces deux verbes: je lis donc φευγοντων avec les mss.* Cette différence entre *φευγω* et *φυγω* est-elle bien réelle? Je n'oserois l'affirmer. M. Belin
- 20 qui regarde comme même verbe *χεω* et *χευω*, *πλεω* et *πλευω*, *ερυγω* et *ερευγω* etc. etc. ne répète point dans son tableau des verbes inusités ce qu'il dit ici de la nuance qu'il met entre *φευγω* et *φυγω*
- 25 en admettant la forme *φυγω*, M. Belin ôte une ressource à ceux qui veulent des seconds aoristes et qui appellent *εφυγον*, 2 aor. de *φευγω*.-*ibid.* lig. 6 et 7, *αλλ' & Σκυβαι γε, ω πατερ, εδε Ινδων ελεφαντες, ευκαταφρονητον τι εργον*, 2954. *αλλ'*

Σκ. γε ω π. και οί Ινδον ελ. εκ ευκαταφρονητον (τι
omis) εργον 2956.-*ibid.* n. 4, lig. 11, και τες αλ-
λως δε. 2954.-*ibid.* n. 5, lig. 17, Κανδυν. Ici scholie
de 2954. Περσικη χλαμυς εσιν ή Κανδυς, κατα το
5 ξενον (lisez ξερνον), αλλ' ε κατα τον ωμον ανοι-
γομενη. τιαρα δε κεφαλης οξυ τι περιβλημα, οπερ
των αλλων παντων Περσων πλαγιως φερντων,
μονος ο βασιλευς ορδιον ειχε.-*ibid.* n. 5, lig. 22 et
23, και τοις τες γαμων γαμης 2954. Il y a dans
10 le rapprochement de ces deux mots, un atticisme
qui me plait, dit M. Belin.-p. 93, n. 6, lig. 5,
καθαλλασθαι 2954, καταλεσεσθαι, et au dessus
καταλεξεσθαι, 2956. Lisez καθαλλασθαι, parf.
de καταλλομαι. Les poètes et les Ioniens sont
15 les seuls qui écrivent ce mot par un seul λ.-*ibid.*
n. 6, lig. 7, ουκ οτι μη καλον οιομαι ειναι 2956.
M. Belin aime cette leçon que donne aussi le
man. d'Oxford.-*ibid.* n. 7, lig. 9, αλλ' οτι σοι
το τοικτον ήκιστα. Cela est attique.-*ibid.* n. 7,
20 lig. 13, και ο Αμμων γοης και ψευδομαντις. και ο
μαντις γοης 2954.-*ibid.* n. 7, lig. 15, υιον απο-
ψυχεντα 2954.-*ibid.* lig. 16, δεομενον βοηθειν τον
ιατρον, ayant besoin que le médecin viant à son se-
cours. M. Belin adopteroit cette leçon de 2956,
25 s'il trouvoit βοηθειν αυτω τον ιατρον.-*ibid.* n. 8,
lig. 17 et 18, προσποιησιν. Le man. 2754 donne
προσκυνησιν. Je suis tenté de croire que c'est ainsi
que Lucien avoit écrit. Au surplus, il me semble
que Hemsterhuis a mal saisi le sens de προσποιηδης,

en le traduisant par *simulationem divinitatis*. Ce mot a encore une autre sens , et signifie *adoption*. Je pense que l'idée de Lucien est qu'on aurait raillé l'*adoption* qu'Ammon avoit faite d'Alexandre en le nommant son fils. B.-*ibid.* n. 8, lig. 20 , *κατα νομον σωμάτων*. Le même manuscrit *κατα νομον ἀπάντων των σωμάτων*. Restituez l'article qui manque aux éditions. *ibid.* *Αλλως τε καὶ το χρησιμον ὁ εφης*. Je lis comme le manuscrit 2956 et celui d'Oxford , *αλλως τε και τετο ὁ χρησιμον εφης*. Cette construction est bien plus naturelle et plus claire. *ibid.* n. 8 , lig. 23 , *ἀπαν γαρ ενδεεδοκει*, et non *εδεες* comme le dit fautivement M. Belin , 2934.-p. 94 , n. 9 , lig. 3 , *εγω μονον* , le même manuscrit 2956.

Dialogue VI. (XV.) p. 97, lig. 5, *παρα τισι* 2954.-*ibid.* n. 1 , lig. 11 , *περι ἑαυτου* 2954.-*ibid.* n. 2 , lig. 13 , *ὅς εξον ακλεως πολυχρονιον εν τη φθ. βασ.* 2954-p. 99 , lig. 1. *σιωπαν δε* 2956.-*ibid.* n. 10 , lig. 3 , *ὡσπερ και συ* 2854.

Dialogue VII. (XXIV.) p. 102 , n. 3 , lig. 2 , *εκ αν εχω ειπειν*, 2954. Le raisonnement de Diogène est défectueux. *Si nous prenions un juge pour décider de la beauté*, c'est-à-dire , *qui de nous deux est le plus beau* , *je ne pourrois pas dire* , *en quoi ton crâne est préférable au mien*. Ce ne seroit point à Diogène , mais au juge à décider. Je lis en conséquence *εκ αν εχοι επειν* , *il ne pourroit pas dire en quoi* , etc. Hemsterhuis avoit senti que

ce passage étoit corrompu ; il lisoit *εκ αν εχοις ειπειν* ; mais le raisonnement n'en devient pas plus juste.

Dialogue VIII. (XVII.) p. 104 , lig. 20 et 21 , *τι σεαυτον οικτειρεις* 2954.-p. 105 , lig. 2. *η και νη Δια γε αρυσ.* 2954. Cette particule *γε* n'est pas inutile au sens. *Ou du moins , par Jupiter , en puiser dans le creux de ta main.*-*ibid.* ligne 7 et 8 , *απολειπει την χειρα μοι* 2954 , 2956. M. Belin préfère *μοι* comme plus attique.-*ibid.* lig. 13 , *το διψην* (*με omis*) *την ψυχην* , 2954.-*ibid.* lig. 17 et 18. *η θανατον εντευθα πε εις ετερον τ.* 2654 Faute typographique : M. Belin donne en marge de son exemplaire de Lucien *η θανατον ενταυθα που εις ετερον τ.*-*ibid.* lig. 19 , *μερος της καταδικης* 2654.-p. 106 , lig. 5 , *εκ υπομενοντος* , et en surcharge *εκ υποσεγοντος* 2654.

Dialogue IX. (XXVI.) p. 106 , lig. 9 , *τις δε σε τε θανατε ερωσ εσχεν* 2954.-*ibid.* lig. 11 , Au lieu de *εκ ην επι ηδυ απολαυειν* , 2954 donne *εδεν τι ηδυ απελαυον*. La réponse de Ménippe *εκ ηδυ ην* prouve qu'il ne faut rien changer à l'ancien texte.-*ibid.* lig. 14 , *εγω δε ζωω αι.* *Voici une phrase qui ne peut subsister , puisqu'elle n'offre que des participes.* Hemsterhuis pense que le sens en est suspendu ; mais le man. 2954 prouve que la leçon est corrompue , et la retablit ainsi , *εγω δε εζων αι , και απελαυον των ομοιων*. Je viens d'exposer l'opinion d'Hemsterhuis et celle de M. Belin.

- Me seroit-il permis de ne point y souscrire ? cette phrase n'offrant que des participes , ne peut subsister , nous dit-on. Mais qui empêche de recourir à l'ellipse du verbe *εἰμι* (Voy. les idiot. 5 de Viger , édit. de M. Hermann , p. 756.) Cette ellipse autorisée par le génie de la langue , n'est-elle pas conseillée par le bon gout , et très-naturelle dans le style de la conversation ? Conservons donc la leçon ordinaire , et regardons la leçon pro-
 10 posée par le man. 2954 , comme leçon de copiste qui ne comprenant pas son texte , aura voulu le corriger. Nous allons voir tout à l'heure le même man. remplacer à tort ἡ ἰσοτομία πανυ δημοτικον par ἡ ἰσοτιμία πανυ δημοτικη.
- 15 Les ellipses dominant dans cette phrase , et elles y devoient dominer. Pour en conserver l'esprit , j'ai cru devoir en traduisant remplir ma phrase d'ellipses : » *selon moi , Ménippe , point de jouissance sans variété. Là haut sans cesse les mêmes*
 20 *objets ; même soleil , même lumière , mêmes ali-*
mens. Les heures elles mêmes , et tout dans la vie , etc. etc. Voyez mes variantes des cyneg. V , 8. - p. 106 , lig. 16. *γινόμενα* 2956. - p. 107 , lig. 6 , *πανυ δημοτικη* 2954. Cette mauvaise leçon est du
 26 même copiste qui ne voulant pas des participes parce qu'il manquait de gout , nous a donné *εἶω* et *απελαυον*. - *ibid.* lig. 7 et 8 , *η και εν σκοτω* leçon jugée élégante par M. Belin. - *ibid.* lig. 9 *Αλλ' ανεπιδεεις*. La véritable leçon est celle que

nous présente le même manuscrit, ἀλλ' ατελεις, sur lequel on lit cette glose: * συντελεμεν, ὅδε μη εχομεν (lisez ὅδε εχομεθα) της διψας. Thomas Magister au mot ατελεσον, rapporte comme de Lucien la leçon de notre manuscrit. Ατελης signifie exempt de tribut, et il forme un sens très-juste et très-élégant. Hemsterhuis, à la fin de sa remarque, ne balançoit à adopter cette leçon que faute d'autorité. Celle de notre manuscrit l'auroit rassuré, - p. 107, lig. 10, μη περιπιπτης σαυτω 2954. - *ibid.* lig. 11. πως τατο εφης 2954. - *ibid.* lig. 14 et 15, και δεησει μεταβολην σε ζητειν 2954. - *ibid.* lig. 17 et 18, le man. 2954 porte ὅπερ, οίμαι, χρη συνετον οντα πασιν αρεσκεσθαι, και αγαπαν τοις παρσι. Cette addition χρη me paroît celle d'un scholiaste qui n'a pas senti que συνετον (et non συνητον comme le donne M. Belin) οντα est à l'accus. absolu selon l'usage des attiques, et entraîne le verbe à l'infinitif. La construction est τι εν αν παδοι τις συνετον οντα αρεσκεσθαι. Mais je recevrais πασι qui ne se lit point dans les éditions. Voy, 2e. part. dial. 8, p. 106, lign. 14, notre observ. sur les corrections téméraires du man. 2954.

Dialogue X. (XX.) p. 108, lig. 1, προς τε Πλετωνος. - Dans les manuscrits 2956, 2957, et à la marge du 2654, ce dialogue commence ainsi: προς τε Διονυσω κωλοανω, κατωβατω, ω Αιακε, κ. τ. λ. Je suis persuadé que c'est l'ancienne et vé-

ritable leçon. Κατωβιατε fait allusion à la descente
 de Bacchus aux enfers , dont Aristophane a fait le
 sujet de ses grenouilles. Mais le mot κωλοαντε est
 si corrompu , que je renonce à l'expliquer. Οαν
 5 est peut-être l'abrégé de κραντε ou κρανικε.-p. 108
 lig. 9 , τες επισημεις. 2956 donne τες ενδοξεις qui
 n'est qu'une glose de τες επισημεις.-p. 108 , lig.
 12 , βαβαι , ω Όμηρε 2954.-p. 109 , lig. 1 et 2
 και ό παρ' αυτω Σαρδ. 2954. L'article est ici néces-
 10 saire : *et celui qui est auprès de lui est Sardana-
 pale.*-*ibid.* ό δ' ύπερ αυτων 2956 ; ό δ' ύπερ αυτου
 2957.-*ibid.* lig. 10 , χαιρετε ω Ευφορβε 2954. Bonne
 leçon , suivie de cette excellente note de M. Belin
Ce plurier est plein de finesse , et fait allusion aux
 15 *différens personnages que Pythagore avoit joués.*
Mais alors il faut lire και Απολλον και.... au lieu
de η. la leçon χαιρετε , leçon inédite que nous
 donne M. Belin , me semble exquise : néanmoins
 comme en admettant ce χαιρετε que donne un
 20 man. , il faudroit remplacer deux η par και , cor-
 rection que n'autorisent point les mss. , je laisse-
 rai χαιρε.-*ibid.* lig. 11 , τι αν εδελοις 2954 , et le
 man. d'Oxford.-p. 109 , lig. 14. ω 'γαδε ώς ε & τι
 σοι εδωδιμον , *ainsi ce n'est pas quelque chose que*
 25 *tu puisses manger.* M. Belin donneroit cette leçon
 de 2954.-*ibid.* lig. 16 et 17. Le même man. donne
 και παρ' αυτοις , mieux , comme p. 109 , lig. 1 et
 2 , και παρ' αυτω Σαρδαναπαλος. Cependant l'ac-
 cusatif avec un verbe de repos , n'est point une

faute: au dial. 13, p. 137, nous avons *παρα δε την αποβαθραν ἔσως*. Je marque ἔσως d'un esprit rude.

M. Belin lui donne un esprit doux. *-ibid.* lig. 18,

αλυποι, ω Αιακε, ἔτοι μονοι. M. Belin juge meil-

5 leurè cette construction du man. 2954. *-ibid.* lig.

19, *ὁ δε σποδὺ πλεως Reitzius*. 2954 donne *ανα-*

πλεως que je préfère avec M. Belin: ainsi dans le

songe ou *vie de Lucien*, p. 9, lig. 1. *τω χειρε τυ-*

λων αναπλεως, et au V dial. des dieux, p. 215,

10 lig. 7. *Ἡφαισον-ετι των σπινθηρων αναπλεων*.-p.

109, lig. 22, *ω χαλκοπα*. Ce que Hesychius Illus-

tris dit d'Empédocle, dans son petit ouvrage *περι*

σοφων. p. 17, édition de Meursius, peut servir à

éclaircir ce passage, et l'épithète que Lucien donne

15 ici à Empédocle. *ἔτος ὁ Εμπεδοκλης πολλας των*

πολιτιδων απροικες υσας επροικισε, σροφιον επεθετο

χρυσεν, ετι τε εμβατας χαλκας, και σεμμα δελ-

φικον. Voyez aussi Diogène de Laërce, *vie d'Em-*

pedocle. p. 109, lig. 24, et p. 110, lig. 1, *μα*

20 *Δια, αλλα*. Quoiqu'il y ait ici un hiatus, *μα Δια*

me semble préférable à *μα Δι'* que M. Belin ap-

prouve d'après le man. 2956. -p. 110, lig. 3, *το*

σοφισμα ωνησε 2954. *-ibid.*, lig. 17, *αποπνεων*

κυρων 2954. *-ibid.* lig. 20, *παντες γεν* 2954. *-ibid.*

25 lig. 22, *τ' αληθη λεγειν* 2954.

Dial. XI. (XXVII.) p. 11, lig. 6, *διοι τε εισι*

και 2956. Je préférerois *διοι τινες εισι*. Voy. p.

133, lig. 2. M. Belin ne juge point cette le-

çon. *-ibid.* lign. 7 et 8, *και γαρ αν ηδν το θεαμα*

- 2954.-*ibid.* lig. 14 , *τινα ἐώρακεναι παγγελοια*.
 2954, 3011. L'un des deux man. qui omet *ερειν* ,
 le restitue en marge. (Note marginale de M. Be-
 lin , dans son exempl. de Lucien.)-*ibid.* lig. 15 ,
 5 *οἱ μὲν ἄλλοι* 2956.-p. 112 , lig. 3 , *ὑπο τὸν Κιθαι-*
ρωνα 2954 ; *περι τον Κ.* 2956. Le man. 3011 lit
επεφονευτο ὑπο των λησων περι τον Κ.-*ibid.* lig.
 5 , *και τα παιδια ἃ νεογνα καταλελοιπεν* 3011.-
ibid. lig. 6. Le man. 3011 donne *και αὐτον η̄τιατο*
 10 *της τολμης* , tournure attique dont *εμεμφετο* n'est
 que la glose B.-*ibid.* lig. 7 , *ὡς Κιθαιρωνα* 2954.-*ibid.*
 lig. 8 , *ὑπο των πολεμιων* 2954 ; *ὑπο των λησων* 3011.-
ibid. lig. 10 , *Κυμβια*. Le même manuscrit porte ici
 pour Scholie , *Κυμβιον , ειδος περικεφαλαιας και*
 15 *εκποματος*. Le manuscrit 3011 lit *και Κυμβια τετ-*
ταρα μεθ' ἑαυτε κομιζων , au lieu de *εχων*.-*ibid.*
 lig. 11 , *Γεραιος γαρ η̄δη*. Pourquoi ce *γαρ* ? Le
 manuscrit 3011 l'omet , et je crois avec raison.-
ibid. lig. 12 , *εκ ασμενος*. Le manuscrit 2956 ,
 20 *εκ ασμενος* , faute.-*ibid.* lig. 14 , *Και γαρ ὁ ἵππος*.
 Le manuscrit 3011 lit beaucoup mieux : *και γαρ*
και ὁ ἵππος.-*ibid.* lig. 15 , *Ἀμφοτεροι*. Le manus-
 crit 2654 porte en Scholie *σημειωσαι το σχημα* ,
ωφειλε γαρ , αμφοτερων διαπαρεντων.-*Τον Καππα-*
 25 *δοκην* : le manuscrit 3956 , *τον Καππαδοκα*.-*ibid.*
 lig. 18 et 19 , *Πρεπεξορμησας*. Il est étonnant
 qu'Hemsterhuis n'ait fait aucune observation sur
 ce mot , dans la composition duquel il entre trois
 prépositions. Je crois que les exemples en sont

rares chez les prosateurs. Le manuscrit 2954 porte
 προεξορμησας ; le manuscrit 2956 , υπεξορμησας ;
 et le manuscrit 3011 , προσεξορμησας.-*ibid.* lig. 20
 et 21 , Αυτος δε υποδεις. Les manuscrits 2954 et
 5 3011 suppriment αυτος et lisent υποδεις δε. Cette
 leçon est très-bonne , en mettant une virgule après
 Κονιον.-*ibid.* lig. 23 , Τετο γενεσθαι. Le manuscrit
 3011 , plus attiquement , τετι γενεσθαι.-*ibid.* lig.
 23 et 24 , ο μεν γαρ απηλκυεν , le même.-p. 113,
 6 lig. 5 , Σφοδρωτης. Le même porte à la marge
 θερμωτης.-*ibid.* lig. 5, 6 et 7 , διελαυνεται-εκ τε
 βεωνος-αχρις υπο την πυγην 2956.-*ibid.* lig. 7 ,
 « τε ανδρος. Cette phrase , jusqu'à ηγανακτει ,
 est attribuée à Antisthène dans le man. 2954 ,
 5 qui porte ANT. « τε ανδρος , etc.-*ibid.* lig. 8 ,
 Ηγανακτει. Le même KPA. ηγανακτει.-*ibid.* lig.
 9 , Ομοτιμος ων των αλλων 2954.-*ibid.* lig. 11 ,
 άπαλος τω ποδε. Sur la Théorie du duel , voy. pro-
 légom. de ma clef d'Homère , p. 1 , première partie.
 6 Le même man. et le 3011 porte άπαλος ην τω ποδε.
 Cet ην qui manque aux éditions , rend la structure
 de la phrase plus régulière. Hemsterhuis avoit
 très-bien deviné qu'il manquoit un verbe , et lisoit
 ο δε γε Ορειτης ων ιδιωτης και πανυ άπαλος τω
 5 ποδε. Je crois qu'en recevant la leçon de nos deux
 manuscrits , on peut lire ο δε γ' Ορειτης ε ιδιωτης
 άπαλος ην τω ποδε , και εδ' έσαναι , etc.-*ibid.* lig.
 15 , Ως επει καταβαλων. 2954 supprime ως επει ,
 et lit και καταβαλων. 3011 donne καταβαλων εν ,

- en supprimant de même ὥστε ἐπει.-*ibid.* lig. 16, ὅτε βελτιστος Ἑρμῆς, le même; et le 3011, ὁ δὲ βελτ.-*Ἑρμ.-ibid.* lig. 17, μέχρι τοῦ πορθημείου. 3011.-*ibid.* lig. 18, ὅποτε κατῆιν 2954; Ἐγὼ δ' ὅποτε κατ.-*Ἑρμ.-ibid.* lig. 22, Παρα τὸν πλυν δε. Les mss. 2954 et 3011, καὶ παρα τὸν πλυν, οἱ μὲν, etc. Je reçois cette leçon d'autant plus volontiers, que les bons écrivains placent bien rarement, pour ne pas dire jamais, les particules μὲν, δε, γε, le quatrième mot, mais presque toujours à la seconde place. Pour la réponse à cette note de M. Belin, qu'il me soit permis de renvoyer à mes variantes Xénoph., *Anabase*, V, 4, 13, et à mes observ. sur Thucyd. 1, 6, 3. ἐν τοῖς πρώτοι δε. Voilà δε à la 4e place.-p. 113, lig. 23, Ἐτερπομην ἐπ' αὐτοῖς 2954; ἐπ' αὐτοῖς, à leurs dépens : leçon bien préférable à ἐν αὐτοῖς, confirmée par 3011.-p. 113, lig. 24, et p. 114, lig. 1, Τοῖστων εὐχεσθε τῶν ξυνοδοιπορῶν 3011. M. Belin veut cet article.-p. 114, lig. 1, Βλεψίας τε ὁ δανεισῆς. Les mss. 2954 et 3011 portent ὁ δανεισικός, atticisme. Voici ce que dit sur cette forme des noms de profession, d'état, de métier, l'auteur anonyme des atticismes, publié par le savant Villoison, dans ses *Anecdota* 25 *Græca*, tom. 11, pag. 82. Ἀντι τῆς εἰπεῖν, ὁ ζωγραφικός καὶ ἡ ζωγραφία, ὁ ζωγραφικός καὶ ἡ ζωγραφική· καὶ ἐπὶ τῶν ἀλλῶν ὁμοίως τεχνῶν. Ἀντι τῆς ὁ τεκτων, καὶ ἡ τεκτονία, ὁ τεκτονικός, καὶ ἡ τεκτονική· καὶ τὰ ἕτερα ὁμοίως.-p. 114, lig. 3,

πλεσιος εκ Κορινθ. Les mêmes ὁ εκ Κορινθ, bien.
 -*ibid.* lig. 4, Εκ φαρμακ. 2956.-*ibid.* lig. 7, Και
 εδηλ. δε ωχρος. 2954; lisez εδηλ. γε, ωχρος-φαι-
 νομενος, dit M. Belin. *Il le paroïsoit du moins*
 5 (être mort de faim), *d son air pâle*, etc. La leçon
 et la ponctuation actuelle, εδηλ. ωχρος-φαινομε-
 νος, n'est pas supportable, puis qu'il faudroit join-
 dre ensemble εδηλ. et φαινομενος, tautologie ridi-
 cule, que Hemsterhuis a évitée en traduisant *idque*
 10 *satis indicabat*; ce qui prouve qu'il lisoit comme
 nous le proposons. 3011 porte και εδηλ. δε γε.
 -p. 114, lig. 9, Αποθανοι. Les mêmes αποθανοιεν,
 très-bien. 2956 porte aussi αποθανοιεν.-*ibid.* lig.
 11, Ὅς ταλαντα: le même ει ταλαντα, ce qui
 15 donne un sens pareil. Je ne sais cependant si
 après μεντοι, qui restreint le sens de la phrase,
 ει n'est pas plus élégant. εκ αδικα μεντοι επαδες-
 ει ταλαντα. Cette forme me semble plus fine et
 plus attique; c'est aussi la leçon du manuscrit
 20 3011.-*ibid.* lig. 15 et 16, Σαυτον δε. J'ai adopté
 la leçon des manuscrits 2954 et 3011, σαυτον δεον,
quand c'est toi-même que tu devrois acculer.-*ibid.*
 lig. 21, ὅτι χρηματα. 2954, ὡς χρημ., et 3011,
 ὡς τὰ χρηματα εφυλαττε τοις κθεν προσηκ.σι,
 25 au lieu de μηδεν προσηκ.σι; et ensuite ες αιι,
 attiquement, pour εις αιι.-*ibid.* lig. 23 et 24,
 Παρεσχοντο σφινοντες. 2954 et 3011; mal.-*ibid.*
 lig. 24, et p. 115, lig. 1, αποβλεπειν δε χρη 3011.
 M. Belin reçoit ce δε, qui répond au μεν de la

- ligne précédente.-p. 115 , lig. 2 , Πολλοι γε , και ποικιλοι. Lisez πολλοι τε , και ποικιλοι. Γε n'a point ici de sens. M. Belin.-*ibid.* lig. 4 , Γεγηρακροτες. Les mss. 2954 et 3011 , γεροντες , moins bien.-
- 5 *ibid.* lig. 9 , Αλλα σατραπης. Les mêmes αλλα σατραπης τις. Je reçois ce τις dans mon texte.-*ibid.* lig. 10. Ειτα ανια σε. Le man. 2954 donne ειτα σε λυπει. Ce dernier mot n'est que la glose de ανια.-*ibid.* lig. 22 , αλλ' απιωμεν ηδη 2954 ,
- 10 3011. Je ne balance pas à recevoir cet ηδη qu'approuve M. Belin.-*ibid.* lig. 23 , Ως αποδρασιν βελευοντας. Les mêmes ως αποδρασειν βελευοντας.

Dialogue XII. (I.) Διογενες και Πολυδευκης. La Scholie grecque , qui se trouve au-dessous du titre de ce Dialogue , est défectueuse. Le manuscrit

15 2954 , nous l'offre entière : et la voici , en faveur des éditeurs futurs de Lucien , etc. Τυνδαρεως ειχε την Αηδαν γυναικα· ο δε Ζεως εις κυκνον μεταβληθεις συνεγενετο αυτη , και εσχεν αυτη παιδας απο-

20 μεν τε Τυνδαρεω Κασωρα· απο δε τε Διος Παλυδευκην· και συνεβη τον μεν Κασωρα , ως απο ανθρωπων οντα , ειναί θνητον· τον δε Πολυδευκην , ως εκ Διος , αθανατον. Και οτε ετελευτησεν ο Κασωρ , ελυπκτο ο πολυδευκης· ο δε Ζεως ελεησας αυτον εποισεν ωστε τας δυο ζην μιαν παρα μιαν ημεραν. La seconde Scholie n'est dans aucun des manuscrits que j'ai consultés.-p. 117 , lig. 3 , Η τι ταικτον

forme attique 2956 et 3011.-*ibid.* lig. 15 , Και

απορα διερωτων 2954.-p. 118, lig. 7, Αλλα τα παντα 2956. L'article τα qui manque aux éditions me paroît devoir être reçu. B.-*Ibid.* μια ημιν κονις, φασιν, εσι κρανια 2954.-*ibid.* lig. 20, Απενεγκον 5 2954, 3011; απενεγκε 2956.

Dialogue XIII. (X.) p. 120. Χαρωνος και Ερμιν, και νεκρων διαφορων. Ce titre est conforme à celui du manuscrit 2956.-*ibid.* lig. dernière, Μικρον μεν ημιν. ημιν 3011, beaucoup mieux. Nous n'avons 20 qu'une petite barque.-p. 121, lig. 4 et 5, Μη υστ-τερου μετανοησητε 3011. Leçon préférée par M. Belin à μετανοησετε.-*ibid.* lig. 9, Και ετω δεξαιτο. 2956 supprime και.-*ibid.* lig. 18, Τον τριβωνα δε 5 & διεκομισα 2954, mal.-*ibid.* lig. 20 et 21, Ως επισκοπης απαντας. Le même απαντα, moins bien. 3.-p. 122, lig. 2, Ο' Βλοσυρος, ο αλκουργος 2956, mal.-*ibid.* lig. 17, Τις ει; ces mots ne sont pas dans 2956; mais 3011 lit Τις ων τυγχανεις; atticisme qu'il faut restituer à Lucien. B.-p. 123, lig. 7 et 8. Ευεργε- 20 την δηλονοτι. Ces mots ne sont qu'une glose qui a passé mal-à-propos dans le texte, et que je retrans- cherois avec d'autant moins de scrupule, qu'ils ne se lisent point dans 2954, ni dans 3011.-*ibid.* lig. 15, Αφες εν γη το τροπαιον. Les trois mss. 5 donnent αφες υπερ γης, sur la terre. C'est la vraie leçon. Voyez le XVIe dialogue des morts, où Diogène dit à Hercule εγω γαρ σοι εθυον υπερ γης ως θεω; et p. 441, των υπερ γης.-*ibid.* lig. 18, και ο επι των φροντιδων 2954. και ne me paroît

- pas nécessaire. B.-*ibid.* lig. 21 et 22 , Ὑπο-τρω-
 ιματιῶ κρυπτομενά. Les trois mss. σκεπομενά ,
 que je préfère , et dont κρυπτομενά ne me paroît
 que la glose.-p. 124, lig. 9, ὡς εἰγέ παντα ταυτα
 5 εχων εμβαινοῖς *Reitzius.* ὡς εἰγε ταυτα παντα
 εχων εμβαιης , les trois mss. C'est la véritable le-
 çon. Le man. d'Oxford l'avoit déjà fournie aux
 éditeurs qui l'ont négligée. B.-p. 124 , lig. 12 et
 13, Βαδυν τε οντα 2954.-*ibid.* lig. 13, Πεντε μνων
 10 τριχες εἰσι *Reitz.* Le même πεντε μναι εἰσι τρι-
 χων , comme le conjecturoit Hemsterhuis dans les
 variantes.-*ibid.* lig. 19 et 20, Ανθρωπινωτερον *Reitz.*
 Les mss. 2954 , 2956 et 3011 , portent ανθρω-
 πινωτερος , excellente leçon , déjà soupçonnée par
 15 Hemsterhuis. B.-p. 125, lig. 8 , Κεφα γε και πανυ
 ευφορα οντα. Les mêmes Κουφα γαρ , que je préfère.
 2956, au lieu d'ευφορα porte ευφρονα. C'est une faute.
 B.-*ibid.* lig. 10. Le man. 2954 donne αποθε την των
 ρηματων απεραντολογιαν , et omet τοσαυτην.-*ibid.*
 20 l. 11, Παρισωσεις. Les membres correlatifs d'un dis-
 cours. B.-*ibid.* lig. 16, Ευπαθωμεν. *Reitz.* ευπλωμεν
 3011 , que j'adopterois.-*ibid.* lig. 21 , δειπνησεις
 2954 , mal.-*ibid.* lig. 23 , Συδε δε. Le même συ
 γαρ , moins bien. Le man. 2956 , συ δ' ω , mieux.
 25 -p. 126 , lig. 2 et 3 , Απο γης ; le man. 2954 ὑπερ
 γης 2954. J'aime mieux la leçon ordinaire. B.
 -*ibid.* lig. 3 et 4 , εκ αφ' ενός γε χωρι. Le même
 et le 3011 , χωρις.-*ibid.* lig. 17 , ὅποτ' αν *Reitz.*
 Le man. 2956 et le 3011 , ὅποταν d'un seul mot :

bien. B.-p. 127, lig. 2, Δειχθήσεται δε ὁ ἑκάστῃ βίος. Le man. 3011 ajoute ακριβῶς, que reçoit M. Belin.

Dialogue XIV. (XXIII.) Πλευτωνος και Πρωτε-
 5 σιλας. 2956 porte un titre plus exact. Πρωτεσιλας, Πλουτωνος, και Περσεφονης. En effet, Proserpine parle aussi dans ce dialogue. - p. 127, lig. 11, κδεις αν αυτων τυχη. Le même et le 3011, τυχοι, comme le man. d'Oxford: ce qui me paroît meilleur.
 10 - p. 127, lig. 17 et 18, κκ επιες, ω Πρωτεσιλας, το Ληθης ὕδωρ. Le man. 2954, το Ληθης πωμα, ce qui est un atticisme. - p. 128, lig. 6 et 7, Οδυρμενον. Le man. 2956, οδυρομενον, moins bien. Οδυρμενον, est le futur attique ou le prétendu futur
 15 second des grammairiens. Il est à remarquer que les futurs seconds sont aussi chimériques que les seconds aoristes. - *ibid.* lig. 13. Ξελησεις. Les deux man. Ξελας; beaucoup mieux. - *ibid.* lig. 14, Κρα- νιον κρινον ων. Le man. 2954, ον, moins bien.
 20 Ων se rapporte à σου sous-ent. - *ibid.* lig. 20, Καδικομενον εν τη ραβδω. Le même man. καδικομενον τη ραβδω, et c'est ainsi qu'il faut lire. Jensius étoit choqué avec raison de cet εν avec καδικεσθαι. Les exemples rapportés par Dusoul ne sont pas
 25 bien adaptés, puisqu'on n'y trouve pas le verbe καδικεσθαι. Le premier est fautif; au lieu de εν ακοντιω φονευσας, il faut lire ενι κοντιω. D'ailleurs, ils sont empruntés des poètes, et le langage des poètes ne doit pas toujours être comparé à ce-

- lui des prosateurs. En voici que nous tirons de Plutarque , écrivain contemporain ; ils seront plus décisifs. Or , il dit dans la vie d'Alcibiade , p. 13 , lig. 15 , édition de Réiske , que dans sa jeunesse ,
- 5 Alcibiade entra chez un grammairien , et lui demanda un Homère ; le grammairien lui ayant répondu qu'il n'avoit pas les œuvres de ce poëte , Alcibiade indigné , le frappa d'un coup de poing , et s'en alla ; *κονδυλω καδικομενος αυτε , παρηλθε* ,
- 10 et non pas *εν κονδυλω*. Le même auteur , dans la vie d'Antoine , dit que pendant la fête des Lupercales , les jeunes gens à Rome couroient les rues , frappant tous les passans avec des courroies. *Σκυτεσι λασιοις καδικομενοι των εντυγχανοντων*.
- 15 Je pense d'après ces autorités , qu'on ne peut balancer à rejeter cet *εν* du texte qu'il défigure.

F I N.

